ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

2049

திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரியதிருமொழி.

௪, ௫, ௬, ௭ பத்துக்கள்.

இந்த க்ரந்தம்

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநத்துடனும்,

அப்பு அரும்பதத்துடனும்,

உரையுடனும்,

தர்க்கதீர்த்தரான ஸ்ரீமான்

சிங்கப்பெருமாள்கோவில்-மாடபூசி-ராமாநுஜாசார்யராலும்,

ஸ்ரீமான் புதுப்பட்டு-திருவேங்கடாசார்யராலும்,

நாநாதேசாநீத அநேக கோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்

பரிசோதிப்பிக்கப்பட்டு,

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால்,

பராங்குச திருவவதாராதி ௫௦௧௦-வது ஸம்வத்ஸரமான

ஸௌம்யஸம்வத்ஸரத்தில்

காஞ்சீபுரம்.

ஸ்ரீஜிநாசார்ய அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிட்டு ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

1909.

விஜயதேதராம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து முதல் திருமொழி.

அறிவதரியான் ப்ரவேசம்.

வ்யா. — ஒருகாலோரிடத்தே நசை பண்ணிப் பெறுவிட்டால்
"கிடைத்ததில்லை" என்று மீளலாம்படியன்றிறே இவர் நசை இருப்
பது; நசைபண்ணும மிருக்கவொண்ணாதபடி யிருக்குமிறே விஷய
ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தாலும். இனித்தான், உகந்தருளின நிலங்களி
லே வந்து நிற்கிறது - தன்பக்கல் ருசியுடையாரோடே நினைத்தபடிக
ளெல்லாம் பரிமாறவிறே. ராஜாக்கள் தோப்புக்கள் பல சமைத்தால்,
"இன்னதோப்பிலே இன்னானுக்கு முகங்கொடுக்கக்கடவோம்" என்ற
றுதியிட்டிருக்குமாபோலே, உகந்தருளின நிலங்கள் பலவிடங்களி
லும் நிற்கிறது - ஒன்றல்லாவோரிடத்திலே ஒரொருத்தருக்கு முகங்
கொடுக்கைக்காக; ஆனபின்பு, நமக்கிவ்விடத்திலே முகந்தர நினைத்தி
லனாகில் மற்றோரிடத்திலே யாகிறது என்று உகந்தருளின நிலங்கள்
தோறும் புக்குத்திரிவர்; "இன்னவிடத்திலே முகந்தரும்" என்றறியா
ரே; ஆகையால், திருப்புள்ளம்பூதங்குடியிலே ஸந்நிஹிதனானவன், அங்
கு நிற்கிறவன்றான் ஆஸ்ரிதர்க்குத் தானே அர்த்தியாய்க்கொண்டு காரி
யம் செய்யும் ஸ்வபாவன், ஆஸ்ரிதரோடு பிராட்டியோடு வாசியற மு
கங்கொடுப்பானொருத்தன், தன்னை யறிகைக்கீடான ஸுக்ருதம் பிறக்
கைக்கும் தான் ப்ரவர்த்தகன், அதுக்குமேலே நிரதிசயபோக்யனும்
என்று அவன்படிகளைப்பேசி யநுபவிக்கிறார். ... ... *

அரு.—அறிவதின்ப்ரவேசம்.—"சிறிதும் திருமேனி இந்த வண்ணமெ
ன்று காட்டீர்" என்று இந்தளூரில் கிலாய்த்தவர், இங்குச் செய்யாதே
போனாலும் திருவெள்ளியங்குடியிலே நினைத்தவகைகளெல்லாம் பரிமாற
லாமென்று புக்கநுபவித்த விடத்தில், அங்கும் அர்ச்சாஸமாதி குலையாமலி
ருக்கக் கண்டவர், இன்னும் புள்ளம்பூதங்குடியிலே போகைக்குக் காரண
மென், கைவிடவன்றோ வடுப்பது என்னும் ப்ரஸங்கத்தின்மேலே, இன்னும்
நாலு திருப்பதிகளிலே போய்ப் பார்க்கிறோரென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு
ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (ஒருகாலித்யாதி). (இவ்விடத்திலே) திரு
வெள்ளியங்குடியிலே. * மயர்வற மதிநலம் பெற்றவிவர், இன்னவிடத்

தில் செய்வன், செய்யான் என்றறியாரோ வென்ன; ஆசாபரவச ராகை யாலே கலங்கியிருப்ப ரென்றருளிச்செய்கிறார் (இன்னவிடத்திலே யித்யாதி). தம்மாலறியப் போகாமையாலேயிறே மூந்துற "அறிவதரியான்" என்றருளிச் செய்கிறாரென்று கருத்து. (௧) "மாணுருவாகிய" இத்யாதிகளைப்பற்ற (ஆஸ்ரிதர்க்கித்யாதி). (௨) "வெற்பால்மாரி" என்கிறபாட்டைக் கடாக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதரோடித்யாதி). (௩) "அன்னமாகி யருமறைக ளருளிச்செய்த வமலன்" என்றத்தை யுட்கொண் டருளிச்செய்கிறார் (தன்னை யித்யாதி). (௧) "கூத்தன்" (௪) "நேமியங்கை மாயன்" என்னு மவற்றை நோக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கித்யாதி). ... *

மூ.—அறிவதரியானனைத் துலகு முடையானென்னை யாளுடையான்
குறிய மாணுருவாகிய கூத்தன் மன்னி யமருமிடம்
நறியமலர்மேல் சுரும்பார்க்க வெழிலார் மஞ்ஞை நடமாடப்
பொறிகொள் சிறைவண்டிசைபாடும் புள்ளம் பூதங்குடிதானே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அறிவது	ஸ்வயத்நத்தாலே அறி	இடம்	திவ்யதேசமானது.
.	கைக்கு	நறிய	பரிமளமுடைத்தான
அரியான்	துர்லபனானவனும்,	மலர்மேல்	புஷ்பங்களின்மேலே
அனைத்துலகு	ஸமஸ்த லோகங்களை	சுரும்பு	சுரும்புஎன்னும் வண்
ம்	யும் [டையவனும்		டுகளானவை
உடையான்	தனக்கு சேஷமாக வு	ஆர்க்க	ஒலியாநிற்க,
என்னை	என்னை [னும்	எழில்ஆர்	அழகுமிக்க
ஆளுடையான்	அடிமை கொண்டவ	மஞ்ஞை	மயில்களானவை
குறிய	வாமநமான	நடமாட	ஆடாநிற்க, [ம்
மாணுருவாகிய	ப்ரஹ்மசாரி வேஷங்	பொறிகொள்	ரேகைகளை யுடையது
	கொண்ட	சிறை	இறகுகளையுடையது
கூத்தன்	மநோஹரமானசேஷ்		மான
	டிதங்களை யுடைய	வண்டு	வண்டுகளானவை
	வனுமான ஸர்வே	இசைபாடும்	காநம் பண்ணுகின்ற
	ஸ்வரன்	புள்ளம்பூதங்	புள்ளம்பூதங்குடி என்
மன்னி	அமர்ந்து	குடி	னும் திவ்யதேசமா
உறையும்	வர்த்திக்கிற		ம். (க)

(௧) ௫-௧-௧. (௨) ௫-௧-௪. (௩) ௫-௧-௯.
(௪) ௫-௧-௫.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (அறிவதரியான்) ஸ்வயத்நத்தாலே அறியப்பார்ப்பார்க்கு, என்றுமொக்க அறியவரிதாம்படி யிருக்கும் ஸ்வபாவன். (அனைத்துலகு முடையான்) அறிகையும் அறியாதொழிகையுமாகிற இவ்வர்த்தம் கிடக்க, ஸர்வலோகேஶ்வரனாக ஸர்வர்க்கும் ஸம்ப்ரதிபந்நன். (என்னையாளுடையான்) விஶேஷித்து என்னை யடிமைகொண்டவன்; (க) "𑌅𑌸𑍍𑌮𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍 - அஸ்மத் ஸ்வாமின்". (குறியவித்யாதி) இப்படி ஸர்வாதிகனானவன் வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, இரப்பிலே தகணேறின வடிவோடேகூட மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே புக்கு மநோஹாரியான சேஷ்டிதத்தையுடையவன் நித்யவாஸம்பண்ணி "விடேன்" என்று வர்த்திக்கிறதேசம். யஜ்ஞவாடத்திலே நடந்தபோது வல்லாராடினாப்போலே யாய்த்திருந்தது.

(நறியவித்யாதி) பரிமளத்தை யுடைத்தான மலரின்மேலே, சுரும்பென்று - வண்டிலே ஒரு அவாந்தரஜாதி, அவை ஆரவாரத்தைப்பண்ண, அழகுமிக்கிருந்துள்ள வடிவையுடைத்தான மயில்களாட; (பொறியித்யாதி) வரியையும் சிறகையு முடைத்தான வண்டுகளானவை, அவற்றின் காலுக்கீடாகப் பாடாநிற்குமாய்த்து. ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (அறிவதித்யாதி). தாம் கிலாய்த்துப் பின்பு செய்வானென்றெண்ணித் திருவெள்ளியங்குடியில் புக, பின்பு செய்யாமையாலே அறிவதரியா னென்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வயத்நத்தாலே யித்யாதி). துர்ஜ்ஞேயனாகில் விடலாகாதோ, புள்ளம்பூதங்குடியிலும் போய்த் தொடருவானென்னென்னும் சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அறிகையித்யாதி). அனைத்துலகில் தாமும் கூட்டன்றோ, விசேஷித்துச் சொன்னாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஸ்மதித்யாதி). (க) "𑌅𑌖𑌿𑌲𑌜𑌗𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍 - அகிலஜகத் ஸ்வாமின்" என்று வைத்து, மீளவும் "அஸ்மத்ஸ்வாமின்" என்றாரே யென்று கருத்து. "மன்னி" என்னச்செய்தே "அமரும்" என்னவேணுமோ வென்ன; பேதம்காட்டுகிறார் (நித்யேத்யாதி).

"பொறி - சிறை - கொள்" என்றந்வயித்தருளிச் செய்கிறார் (வரியித்யாதி). ... ... (க)

(க) கத்யத்ரயம்-க-

மூ.—கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்துலகம் கைப்படுத்துப்
பொள்ளைக்கரத்த போதகத்தின் துன்பந்தவிர்த்த புனிதனிடம்
பள்ளச்செறுவில் கயலுகளப் பழனக்கழனியதனுட்போய்ப்
புள்ளுப் பிள்ளைக்கிரைதேடும் புள்ளம் பூதங்குடிதானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கள்ளம்	வஞ்சகமான -[டு	இடம்	திவ்யதேசமானது,
குறளாய்	வாமநனாய்க் கொண்	பள்ளம்	தாழ்ந்திருக்கிற
மாவலியை	மஹாபலியை	செறுவில்	கழனிகளில்
வஞ்சித்து	வஞ்சனை பண்ணி	கயல்	மத்ஸ்யங்களானவை
உலகம்	(அவனுடையதாயிரு	உகள	துள்ளாநிற்க,
	ந்த) லோகத்தை	புள்ளு	பக்ஷிகளானவை
கை படுத்து	ஸ்வாதீந மாக்கிக்கொ	பழனம்	நீர்நிலைகளையுடைய
	ண்டும்;	கழனியதனு	வயல்களினுள்ளே
பொள்ளை	த்வாரத்தை யுடைய	ள்	
கரத்த	துதிக்கையை யுடைத்	போய்	ப்ரவேசித்து [கு
	தான [டைய	பிள்ளைக்கு	(தம் தம்) குட்டிகளுக்
போதகத்தின்	கஜேந்த்ராழ்வானு	இரை	ஆஹாரத்தை
துன்பம்	துக்கத்தை	தேடும்	ஆராயாநின்ற
தவிர்த்த	போக்கினவனுமான		
புனிதன்	பரிசுத்தனான ஸர்வே		
	ச்வரன் ஸித்யவா		
	ஸம் பண்ணுகிற		புள்ளம்பூதம் குடிதானே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி) "இவன் ஸர்வேச்வரன், தேவர்கள் ஹிதம்செய்யவந்தான், அகப்படாதேகிடாய்" என்று சுக்ராதிகள் சொன்னவார்த்தை அவன் நெஞ்சில்படாதபடியான வாமந வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, தன்னதல்லாதத்தை "தன்னது" என்றிருந்தவன்பக்கல் நின்றும் தன்னதாக்கிக்கொண்டானாய்த்து. (பொள்ளையித்யாதி) துளைக்கையையுடையனான ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய துக்கத்தைப்போக்கித் தன் துக்கம் தீர்ந்தானாயிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசம்.

(பள்ளமித்யாதி) தாழ்ந்த செய்களிலே கயல்களானவை செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு உகள, நீர்நிலையையுடைத்தான கழனிகளினுள்ளிட்டுப்போய். (புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரைதேடும்) ஆகிறது - "ஆல்வாயுடையான் கேட்க, பட்டர் அருளிச்செய்தார்" என்று நாம் ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லிப்போருமதிறே; - "கயலுகளாநின்றதாகில் புள்ளுக்குத் தேடிப்போக வேண்டுகிறதென்?" என்ன; "பிள்ளை, அவ்விடமிக்கதில்லையோ; பிள்ளைக்கன்றோ தேடுகிறது; நிலமிதியாலே அவை

தான் தூணும் தலாமும்போலே வளர்ந்திருக்கும்; அதிலிதுக்கு ஸாந்மிக்கு மவை தேடிப் போகாநிற்கும்". ... ... (௨)

அ௩.—இரண்டாம்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தேவர்களுக்காகத் தன்னை இரப்பாளனாக்கினவன் செயலில் நசையாலே மீளவும் சொல்லிக்கொண்டு, இதிலும் ஒரு திர்யக்கு இரக்க வந்துதவினத்தையு மநுஸந்தித்து, தம்முடைய இரப்பும் தலைக்கட்டு மென்றிருக்கிறா ரென்று ஸங்கதி.

"புனிதன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாதி).

"பழனம்" என்றதி னர்த்தம் (நீர்நிலையை யுடைத்தான) என்றது.(௨)

மூ.—மேவாவரக்கர் தென்னிலங்கை வேந்தன் வீய்ச்சரந்துரந்து
மாவாய் பிளந்து மல்லடர்த்து மருதம் சாய்த்தமாலதிடம்
காவார்தெங்கின் பழம் வீழக் கயல்கள் பாயக் குருகிரியும்
பூவார்கழனி யெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடி தானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மேவா	(தன்னோடு) பொருந்தாத [ன	ஆர்	நெருங்கியிருக்கிற
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடையதா	கா	தோட்டங்களில்
தென்	தெற்குத் திக்கிலுள்ள	தெங்கின்	தென்னைமரங்களில்நின்றும்
இலங்கை	லங்கைக்கு	பழங்கள்	பழங்களானவை
வேந்தன்	ராஜாவான ராவணன்	வீழ	விழ;(அதைக்கண்டு)
வீய	முடியும்படியாக	கயல்கள்	மத்ஸ்யங்களானவை (பயந்து)
சரம்	பாணங்களை	பாய	வேறோரிடத்தில் துள்ளியோட, (அதைக்கண்டு)
துரந்து	ப்ரயோகித்தும்,	குருகு	நாரைகளானவை
மா	குதிரையான கேசியி	இரியும்	சிதறியோடா நிற்பதாய்,
வாய்	வாயை [னுடைய	பூ ஆர்	கமலம்முதலிய பூக்கள் நிறைந்த
பிளந்து	கிழித்தும்,	கழனி	வயல்களுடைய
மல்	மல்லர்களை [கியும்,	எழில்	அழகினாலே
அடர்த்து	நெருக்கிச் சூர்ணமாக்	ஆரும்	பூர்ணமான
மருதம்	மருதமரங்களை	புள்ளம்பூதங்குடி தானே	(௩)
சாய்த்த	விழச்செய்தவனுமான		
மாலது	ஆஶ்ரித வ்யாமுக்தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய		
இடம்	திவ்யதேசமானது,		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (மேவாவித்யாதி) ஒரு உபாதியாலன்றிக்கே த்வேஷமே ப்ரக்ருதியாயிருக்கிற ராக்ஷஸர் வர்த்திக்கிற லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணன் முடியும்படியாக அம்பையோட்டி, கேசிவாயைக்கிழித்து, மல்லவர்க்கத்தை யடர்த்து, ஒன்றோடொன்று சேர்ந்துநின்ற மருதுகளை முறித்தருளின. (மாலிடம்) பிராட்டிபக்கலிலும் ஆஶ்ரிதர் பக்கலிலுமொக்க வ்யாமோஹம் பண்ணுகிறவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(காவாரித்யாதி) செறிந்தசோலையில் தெங்கின்பழம்வீழ, அது தன்னை உத்தேசித்து விழுகிறதாகக்கொண்டு கயல்களானவை பாய. (குருகிரியும்) அக்கயல்தன்னை யுத்தேசித்துப் பாய்கிறதாகக்கொண்டு குருகுகள் சிதறியோடா நிற்குமாய்த்து. இரண்டுக்கு மொக்குமாய்த் துக்கலக்கம்; - தன்னைக்குறித்தன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே அஞ்சா நிற்குமாய்த்துக்கயல்; குருகு, அது தனக்கு ஆமிஷமாய் தானதுக்கு பாத (ஊரீ)க மாகா நிற்கச்செய்தேயும் அஞ்சியோடா நிற்குமாய்த்து. ... ... (௩)

---

௮௫ —மூன்றாம்பாட்டு. (மேவாவித்யாதி). ஒருநீர்ப்புழுவுக்கும் ஆனைக்கும் வந்த விரோதத்தைப் பரிஹரித்துப் புநிதனான வளவன்றிக்கே, தலைபத்துப் படைத்தவன் அபலையான பிராட்டிக்கு விரோதிக்க நிரஸித்தபடியும், அது தானும் பருவம் நிரம்பி வில்லுங்கையுமாக "எதிரிநான்" என்று வந்தவனை வென்றதாகையாலே அதிலுமாஶ்சர்ய மாம்படி, திர்யக்காயும் ஸ்த்தாவரமாயுமிருந்த விரோதிகளைக் கையாலும் காலாலும் பிள்ளைத்தனத்திலே நிரஸித்த விது விஞ்சினதாகையால் இவையிரண்டையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மேவுதல் - பொருந்துதலாய், அதில்லாமையை நிரூபகமாக வருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி).

மருதுகளிரண்டா யிருக்கவும் ஏகவசநமாக வருளிச்செய்தத்தாலே- ஒன்றிலே வெளிகண்டு போறுமென்னும்படி க்ருதஸங்கேதர்களாயிருந்தன வென்னுமர்த்தந் தோற்றுகிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றோடொன்றித்யாதி). ... ... (௩)

ழ்.—வெற்பால் மாரி பழுதாக்கி விறல்வாளரக்கர் தலைவன்றன்
வற்பார் திரடோளை நான்கும் துணித்த வல் விலிராமனிடம்
கற்பார் புரிசை செய் குன்றம் கவினார்கூடம் மாளிகைகள்
பொற்பார் மாட மெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (௪)

பதம்.	உரை.
வெற்பால்	கோவர்த்தந மலையினால்
மாரி	மழையை
பழுதாக்கி	(கோ கோபர்க்கு பாதக(ஸாதக) மாகாதபடி) வீணாம்படி பண்ணி,
விறல்	பலத்தையுடையராய்
வாள்	வாளாயுதத்தை யுடையரான
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுக்கு
தலைவன்தன்	நிர்வாஹகனை ராவணனுடைய
வற்பு	திண்மையினால்
ஆர்	மிக்கிருந்துள்ளவைகளும்
திரள்	(மாம்ஸளங்களாய்) திரண்டவைகளுமான
ஐ நாங்கு தோளையும்	இருபது புஜங்களையும்
துணித்த	தறித்துப் பொகட்ட

பதம்.	உரை.
வல்	த்ருடமான
வில்	தநுஸ்ஸையுடைய
இராமன்	சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய
இடம்	திவ்யதேசமானது,
கற்பு ஆர்	ஸ்லாக்யமான வேலைப்பாட்டை யுடையவைகளாய்
புரிசைசெய்	மதிள்களாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிற
குன்றம்	மலைகளென்ன
கவின் ஆர்	அழகுமிக்க
கூடம்	க்ருஹங்களென்ன
மாளிகைகள்	அரண்மனைகளென்ன
பொற்பு ஆர்	ஸ்ப்ருஹணீயங்களான
மாடம்	மண்டபங்களென்ன (இவற்றினுடைய)
எழில்	அழகினாலே
ஆரும்	ஸம்ருத்தமான
புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (௪)	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வெற்பால்மாரி பழுதாக்கி) மலையாலே, இந்த்ரன் அபிஸந்திபூர்வகமாக வர்ஷித்த வர்ஷத்தை வ்யர்த்தமாம்படி பண்ணி; பெருமிடுக்கராய் ஸாயுதருமாயிருந்துள்ள ராக்ஷஸர்க்கெல்லாம் வழியடித்துப் புக்கொதுங்கலாம்படி அஞ்சினான் புகலிடமாயிருந்துள்ளவனுடைய, வன்மைமிக்குத் திரண்டிருந்துள்ள தோள்களிருபதையும் துணித்த, மிடுக்கையுடைத்தான வில்லையுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(கற்பாரித்யாதி) தொழில்மிக்கிருந்துள்ள மதிள்செய் குன்றங்கள், அழகுமிக்கிருந்துள்ள கூடங்கள், மாளிகைகள், அழகுமிக்கிருந்துள்ள மாடம், இவற்றினுடைய எழில் மிக்கிருந்துள்ள. (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வெற்பாலித்யாதி) க்ருஷ்ணவதாரத்தில் மிகவு மாஸ்சர்யாவஹமாய் திர்யக்ஸ்த்தாவரங்களை ரக்ஷித்த வளவன்றியே, தேவஜாதிக்கு நிர்வாஹகனை அநுகூலன் விரோதித்தத்தை, மலையைச்

சுமந்தாகிலும் கையோயும்படி பண்ணின செயலும், ராமாவதாரத்தில் கையோயாதே கைவிஞ்சி சரவர்ஷத்தை வர்ஷித்துக்கொண்டு நின்றவளிடத்திலும் வீய ஒருசரம் துரந்து முடித்துவிட மாட்டாதே "அநுகூலிக்குமோ" என்னும் நசையாலே கைகழியவிட்டுக்கொண்டு வந்ததும் இவளை ஈடுபடுத்துகையாலே அவ்வவதாரத்வயத்தை யநுஸந்திக்கிருரென்று கருத்து.

(அஞ்சினுன் புகலிடம்) என்றது - பயந்தார்க்கு அபயப்ரதாநம் பண்ணவல்லனென்கை. வற்பு - வல்லமை, ஆர் - மிகுந்திருந்துள்ள வென்று பதபேதம் திருவுள்ளம் பற்றி தாத்பர்யமருளிச்செய்கிருர் (வன்மையித்யாதி).

"கற்பு, ஆர்" என்றுபதபேதமாக்கி யருளிச்செய்கிருர் (தொழிலித்யாதி). (மதிள்செய்குன்றங்கள்) என்றது-மதிளாகச் செய்யப்பட்ட பர்வதமென்கை. "கவின்" என்றதினர்த்தம் (அழகு) என்றது. "பொற்பு" ஸ்ப்ருஹணீயதையாய் அருளிச்செய்கிருர் (அழகித்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—மையார்தடங்கண் கருங்கூந்தலாய்ச்சி மறையவைத்த தயிர்
நெய்யார் பாலோடமுதுசெய்த நேமியங்கை மாயனிடம்
செய்யாராரலிரை கருதிச்செங்கால் நாரை சென்றணையும்
பொய்யாநாவில் மறையாளர் புள்ளம் பூதங்குடிதானே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மைஆர்	அஞ்சநத்தினுலே பூர்ணமாக அலங்கரிக்கப்பட்டு	மாயன்	ஆச்சர்யபூதனான ஸர்வேச்வரனுடைய
தடம்	விசாலமான [ம்	இடம்	திவ்யதேசமானது,
கண்	கண்களையுடையவளு	செய்	கழனிகளிலே
கரு	கறுத்தவர்ணமுடைய	ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
கூந்தல்	கேசங்களையுடையவளுமான	ஆரல்	ஆரல் என்னும் மத்ஸ்யங்களை
ஆய்ச்சி	யசோதையானவள்	இரை	(தனக்கு) ஆஹாரமாக
மறைய	க்ருஷ்ணன் கண்படாதபடி	கருதி	எண்ணி [ய
வைத்த	சேமித்துவைத்த	செங்கால்	சிவந்தகால்களையுடை
தயிர்	தயிரையும்	நாரை	நாரையானது
ஆர்	ஸம்ருத்தமான	சென்று	போய்
நெய்	நெய்யையும்	அணையும்	சேராநிற்பதாய்
பாலோடு	பாலோடுகூட	பொய்யா	பொய்யில்லாத
அமுதுசெய்த	அமுதுசெய்தவனுய்	நாவில்	நாக்களிலே
நேமி	திருவாழியாலே	மறை	வேதங்களை
அம்	அழகியதான	ஆளர்	ஆளுமவர்களான ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் வர்த்திக்கிற
கை	கையையுடைய		புள்ளம்பூதங் குடிதானே. (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையார்) பிள்ளை பக்கலுண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே, அவனனுங் காமைக்காக, எப்போது மொக்க அஞ்ஜநங்கொண்டு கண்களை அலங்கரித்தும், மயிர்முடியைப் பேணியும் போருமாய்த்து. (ஆய்ச்சி மறையவைத்த தயிர்) இவனறியாத தோரிடம்தேடிவைக்குமாய்த்து. சாந்துப்பரணியிலே தயிரை வைக்குமாய்த்து. (நெய்யாரித்யாதி) நெய்யும் பாலு மமுதுசெய்த. (நேமியங்கை மாயனிடம்) யசோதைப் பிராட்டியைப் பேணியும் போருமாய்த்து.

(செய்யார்) செய்கள் நிறைந்திருந்துள்ள ஆரலாகிற மத்ஸ்யவிசேஷத்தை, கலியர் "கலவரிசிச் சோறுண்ணவேணும்" என்னுமா போலே, ஆமிஷமென்று புத்திபண்ணி, சிவந்த காலையுடைத்தான நாரைகள் சென்று கிட்டாநிற்குமாய்த்து. (பொய்யா) யதாபூதவாதிகளான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற... ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-இந்த்ரன் விரோதித்ததுக்கு ஹேது "ஆஶ்ரிதருடைய கரஸ்பர்சமுள்ள அடிசிலை தேவதாந்தரத்துக்கு ஆக்கவொண்ணாது" என்று, தானே (க) "గోవర్ధనోస్మి - கோவர்த்தநோஸ்மி" என்றநுபவித்ததாகையாலே, அத்தை நினைத்து, இவனுக்கு ஆஶ்ரித கரஸ்பர்ஶமுள்ள த்ரவ்யத்திலே இத்தனை நசையோவென்ன; யசோதை மறையவைத்தத்தையெல்லா மமுதுசெய்தபடி கண்டோமென்னு அதிலே ஈடுபட் டநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஆய்ச்சியை இங்ஙன் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார்(பிள்ளை யித்யாதி). (அனுங்காமைக்காக) வேற்றுருக்கண் டஞ்சி பிள்ளைநோய் வாராமைக்காக. மறையவைக்கைக்கு இவனறியாத விடமுண்டோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சாந்தித்யாதி); இத்தால் - தரையிலே வைத்தாலும் உறியிலே வைத்தாலும் இவனறியாத விடமில்லையே, ஆகையாலே, இடங்காணமல் சாந்துப் பரணியில்வைத்தா லத்தனை போக்கி அவளாலே மறைக்கவொண்ணா தென்றதாய்த்து. தன்னிலே தான் மறையவைத்ததாக எண்ணியிருக்கிற ளித்தனை, *நேமியங்கையனை நாராயணனுக் கொளிக்கப்போமோ வென்று கருத்து. (உ) "பூசும் சாந்தென்னெஞ்சமே" என்னும்படியான நெஞ்சுக் காஶ்ரயமான தம்முடம்பிலே, விருப்பத்தை - ஸ்நேஹத்தையும் போக்யதாபுத்தியையும் பண்ணிலும் அவன் விடாதே தனக்காக்கிக்கொள்வனென்னு மது ஸ்ப்புரிக்க, (சாந்துப் பரணியிலே) என்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. கையும் திருவாழியுமாய் அவள் முன்னே கூத்தாடி உகப்பிக்குமென்னும் தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கி

(க) (உ) தி-வாய்-௪-௩-க.

ரூர் (யசோதை யித்யாதி). (பேணியும்) என்ற சகாரத்தாலே - மறைய வைத்தத்தையும், பண்டுதானறியாதவனைப்போலே ஆதரித்துப் போரு மென்றதாய்த்து.

(கல்யர்) க்ஷு்தார்த்தர். பொய்யாகாத நாவிலே மறையை ஆளுவ ரென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (யதேத்யாதி). ... ... (ரு)

மூ.—மின்னினன்ன நுண்மருங்குல்வேயேய்தடந்தோள் மெல்லியற்
மன்னுசினத்த மழவிடைகளேழன்றடர்த்த மாலதிடம் [காய்
மன்னுமுது நீரரவிந்தமலர்மேல் வரிவண் டிசை பாட
புன்னைபொன்னேய் தாதுதிர்க்கும்புள்ளம்பூதங்குடிதானே.(௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மின்னினன்ன	மின்னோடொத்த	இடம்	திவ்யதேசமானது,
நுண்	ஸூக்ஷ்மமான	மன்னு	(வற்றுமல்)பொருந்தி யிருப்பதாய்
மருங்குல்	இடையையும் [தாய்		
வேய் ஏய்	மூங்கிலோ டொத்த	முது	பழையதான
தடம்	விசாலமான [ளான	நீர்	ஜலத்திலுண்டான
தோள்	புஜங்களையு முடைய	அரவிந்தமலர்	தாமரைப் பூக்களின்
மெல்லியற்கா ய்	பெண்ணான நப்பின் னைப்பிராட்டிக்காக	மேல்	மேலே
		வரி	ரேகைகளையுடைய
மன்னு	(மாறுதே) பொருந்தி யிருக்கிற [தாய்	வண்டு	வண்டுகளானவை [ய்
		இசைபாட	கானம் பண்ணுகிற்பதா
சினத்த	கோபத்தை யுடைத்	புன்னை	புன்னை மரங்களான வை
மழம்	இளம் பருவத்தை யு டையனவான		
		பொன் ஏய்	பொன்னோடொத்த வர்ணத்தை யுடை ய
ஏழ்விடைகள்	ஏழு ருஷபங்களையும்		
அடர்த்த	நெரித்தவனாய்		
மால் அது	வ்யாமோஹத்தை யு டையவனுமான ஸர்வேஶ்வரனு டைய	தாது	தாதுகளை
		உதிர்க்கும்	உதிரப்பண்ணுவதான
			புள்ளம்பூதங் குடிதானே. (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்னோடொத்த நே ரியவிடையையும், வேய்போலே இருந்துள்ள பெரிய தோளையுமு டையளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக, கருமாரி பாய்ந்தும் அணைய வேணுமாய்த்து வடிவழகு. (மன்னு) மாறுத சினத்தையுடைத்தா ய், "காட்டு, காட்டு" என்று வருகிற இளமையை யுடைத்தான ருஷ பங்களேழையும் ஊட்டியாக நெரித்த பரமப்ரணயியானவன் வர்த்திக் கிறதேசம்.

(மன்னித்யாதி) மாருத முது நீரில் தாமரைப்பூவின்மேலே, வரியையுடைத்தான வண்டு மதுபானமத்தமாய்க் கொண்டிசைபாட, புன்னையானது பொன்னையொத்த தாதுகளை உதிராநிற்குமாய்த்து; பொன்பொடிக்களைக் கொண்டு தூவுவாரைப்போலே பாடுவார்க்கு. ... (௬)

அரு —ஆறாம்பாட்டு. (மின்னித்யாதி). கீழே-வெண்ணெயமுதுண்டபடியை அநுஸந்தித்தவர், தம்மைப்போலே மெல்லியளான ஒரு பெண்ணமுதை புண்டபடியை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

விடைகளின் கொம்புகளின் நடுவே இவன் குதிக்கைக்கு ஹேதுவாக வர்ணிக்கிறுரென்கிறுர் (கருமாரி யித்யாதி). கருமாரி பாய்கையாவது-காஞ்சீபுரத்திலே சக்தியினுலயத்திலே குளத்தி லிரண்டு கூச்சுக்கள்நடுவே குதிக்கை. ... ... (௬)

௭.—குடையா விலங்கல் கொண்டேந்தி மாரி பழுதா நிரைகாத்து
சடையானோட வடல் வாணன் தடந்தோள் துணித்த தலைவனி
குடையாவண்டுகள்ளுண்ணக் கோலநீலம் மட்டுகுக்கும் [டம்
புடையார்கழனி யெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விலங்கல்	கோவர்த்தந மலையை	தலைவன்	ஸர்வ நிர்வாஹகனான
குடையாகொ	குடையாக அங்கீக		க்ருஷ்ணனுடைய
ண்டு	ரித்து	இடம்	திவ்யதேசமானது,
ஏந்தி	அநாயாஸேந தரித்து	குடியா	குடும்பமாகவிருந்து
மாரி	மழையை	வண்டுகள்	வண்டுகளானவை
பழுதா	வீணாக்கி	உண்ண	பாநம் பண்ணும்படி
நிரை	பசுக்கூட்டங்களை		யாக
காத்து	ரக்ஷித்தும்,	கோலம்	ஸௌந்தரமான [னது
சடையான்	ருத்ரனானவன்	நீலம்	கருநெய்தல் புஷ்பமா
ஓட	(யுத்தத்தில் முதுகுகா	மட்டு	தேனை
	ட்டி) ஓட	உகுக்கும்	பெருக்காநிற்பதாய்
அடல்	யுத்தோந்முகனான	புடை ஆர்	பரப்பையுடைத்தான
வாணன்	பாண ஸுரனுடைய	கழனி	வயல்களினுடைய
தடம்	விசாலங்களான	எழில்	அழகினாலே
தோள்	புஜங்களை [வனுமான	ஆரும்	நிறைந்த
துணித்த	சேதித்துப் பொகட்ட		புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (குடையாவித்யாதி) கல்வர்ஷத்துக்குப் பரிஹாரமாகக் கல்லைக் குடையாகத் தரித்து. (ஏந்தி) பாரர்த்தமான

வ்யாபாரமாகைக்யாலே வருத்தமற்றிருந்தபடி. (மாரி) ப்ரதானனை இந்த்ரன் வ்யாபாரம் வ்யர்த்தமாம்படி, பண்ணின உபகார மறியாத பசுக்களை ரக்ஷித்து, ஈஶ்வராபிமானி யானவன் முதுகுகாட்டியோட, யுத்தகண்டூதியையுடைய பாணனுடைய தோள்களைத் துணித்த. "ரக்ஷகனும் பொகட்டுப்போனான், நாமிவனைத் தலையறுக்கலாகாது" என்றிரங்கி தோள்களைக்கழித்துவிட்டானாய்த்து. அவன் விட்டுப்போனதாய்த்து இவனுக்கிரக்கத்துக்கடி. (௧) [முண்டனீறணித்யாதி] பஸ்மத்தாலே உடம்படங்கலும் அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து தோற்றினருத்ரன், அவனுடைய மக்கள், ஜ்வரம், பிடாரி, அக்நி, இவையடங்க ஓடி மடங்கக்கண்டு. [நாணி] "எதிரியைக்கண்டவாறே ஓடுகிறவர்களைப் பற்றி வந்தவனையோ நாமழியச்செய்யப் பார்ப்பது" என்று லஜ்ஜித்து, பாணனுக்கிரங்கினான்; பர்த்ரு ஹீனையான ஸ்த்ரீயைக்கண்டிரங்குவாரைப்போலே. (தலைவனிடம்) மாறாத இவ்வாதிக்யத்தை யுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(குடியாவித்யாதி) புத்ர பௌத்ராதிகளோடும் பார்யாதிகளோடுங்கூட வண்டுகளானவை மதுபானத்தைப்பண்ண. ஒரு கொர்சுகு கட்டிலே இழிந்ததென்னு அதிலே ஒருமூலை சுவறாதிறே. தர்ஶநீயமான நீலமானது மது வெள்ளமிடாநின்றுள்ள பரந்த கழனியிலுண்டான எழில் மிக்கிருக்கிற புள்ளம்பூதங்குடிதானே. ... . (௭)

௮௫.—எழாம்பாட்டு. (குடையாவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-ஓரிடைச்சிக்காக விடைகொண்டபடியை அநுஸந்தித்தார்; இடைச்சாதிக்காகக் குடைபிடித்து இடையர்களோடு கூடின பசுக்களை நோக்கி, அவ்வளவன்றி, விடையோன் என்றபிமாநித்த சடையானைக் கடகாக்கிக் கொண்ட வாணன் கரங்கழித்தபடி தன்னையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

தலையறுக்கவொண்ணாதோ வென்ன (ரக்ஷகனு மித்யாதி). ஓட, அத்தை ஹேதுவாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ஓடுகை இவனிரக்கத்துக்கு ஹேதுவென்னு மதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (முண்டனித்யாதி).

"மட்டுருக்கும்" என்றதினர்த்தம் (மதுவெள்ள மிடாநின்றுள்ள) என்றது. ... ... (௭)

௮.—கறையார்நெடுவேல் மறமன்னர்வீய விசயன் தேர்கடவி

இறையான்கையில் நிறையாதமுண்டம் நிறைத்த வெந்தையிடம்

---

(௧) தி-௪-வி-௭௧.

மறையால்முத்தீயவை வளர்க்கும் மன்னுபுகழால் வண்மையால்
பொறையால்மிக்க வந்தணர்வாழ் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கறை ஆர்	ரக்தக்கறை மாருத	நிறைத்த	பூர்ண மாக்கினவ
நெடு	நீண்ட		னுமான [ய
வேல்	வேலாயுதத்தை யுடையவர்களும்	எந்தை	என் ஸ்வாமியினுடை
		இடம்	திவ்யதேசமானது,
மறம்	கோபத்தை யுடையவர்களுமான	மறையால்	வேதங்களினாலே
		முத்தீ அவை	த்ரேதாக்நிகளையும்
மன்னர்	ராஜாக்கள்	வளர்க்கும்	வளர்த்தாநிற்பாராய்
வீய	நசிக்கும்படியாக	மன்னு	(அதினால்) ஸ்த்திர
விசயன்	அர்ஜுநனுடைய		மான
தேர்	ரதத்தை	புகழால்	கீர்த்தியினாலும்
கடவி	நடத்தியும்,	வண்மையால்	ஔதார்யத்தினாலும்
இறையான்	ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரனுடைய	பொறையால்	க்ஷமையினாலும்
		மிக்க	அதிசயித்திருக்கிற
கை	கையிலே யொட்டினதாய்	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்
		வாழ்	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
நிறையாத	ஒருவராலும் நிறைக்கப்போகாத [தை		புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (அ)
முண்டம்	ப்ரஹ்ம கபாலத்		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கறையாரித்யாதி) சத்ருநிரஸநத்தால் வந்த கறை கழுவ அவஸரமில்லாமையாலே மாறாத கறையையுடைய நெடிய வேலையும் மறத்தையு முடையரான ராஜாக்களுடைய முடியும்படி அர்ஜுநனுக்கு ஸாரத்யத்தைப் பண்ணி, ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரன்கையில் ப்ரஹ்மாவினுடைய சாபத்தாலே ஒருகாலும் நிறையாதே யிருக்கிற தலையோட்டைத் தன் திருமேனியில் ஜலபிந்துவாலே நிறைத்த வென்ஸ்வாமி வர்த்திக்கிறதேசம்.

(மறையாலித்யாதி) வேதத்தாலே அக்நித்ரயத்தையும் வளர்க்கும் மாறாத புகழால், ஔதார்யத்தால், க்ஷமையால், இவை யெல்லாவற்றாலும் மிக்கிருந்துள்ள ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிறதேசம். ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கறையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-இந்த்ரனை திரிடவும், அவனிலும் விஞ்சினசடையானைத் துணையாக்கி வாணனை திரிடவும், இருவரையும் கையொழியப் பண்ணிவிட்டானென்றார்; இதில் - அந்த இந்த்ரன் சிறுவனுக்குக் கையாளாயும், அந்த சடையானுடைய கை

யோடு ஒழியவும் பண்ணினன், இதென்ன ஆஶ்சர்யம்! என்றீடு படுகிறு
றென்று ஸங்கதி.

"முண்டம்" என்றதினர்த்தம் (தலையோட்டை) என்றது... (அ)

மூ.—துன்னிமண்ணும் விண்ணுடும் தோன்றாதிருளாய் மூடியநாள்
அன்னமாகி யருமறைகளருளிச்செய்த வமலனிடம்
மின்னுசோதி நவமணியும் வேயின்முத்தும் சாமரையும் [னே.
பொன்னும்பொன்னி கொணர்ந்தலைக்கும் புள்ளம்பூதங்குடிதா

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணும்	பூலோகமும்	அமலன்	பரிசுத்தனை ஸர்வே ஶ்வரனுடைய
விண்ணுடும்	ஆகாசத்திலுள்ள ஸ்வர்க்காதி லோகங்களும்	இடம்	திவ்யதேசமானது,
		மின்னு	விளங்காநின்ற
தோன்றாது	தெரியாமற்படி	சோதி	காந்தியையுடைய
இருளாய்	அந்தகாரமேயாய்	நவமணியும்	நவரத்நங்களையும்
துன்னி	நெருங்கி	வேயில்	மூங்கிலில்நின்று முதிர்ந்த
மூடிய	கப்பியிருக்கிற	முத்தும்	முத்துக்களையும்
நாள்	நாளிலே [ண்டு	சாமரையும்	சாமரங்களையும்
அன்னமாகி	ஹம்ஸரூபியாய்க்கொ	பொன்னும்	ஸுவர்ணங்களையும்
அரு	துர்லபமான	கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து
மறைகள்	வேதங்களை	பொன்னி	திருக்காவேரியானது
அருளிச்செய்த	க்ருபைபண்ணி உபதேசித்த	அலைக்கும்	தள்ளாநின்றுள்ள
			புள்ளம்பூதங் குடிதானே. (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துன்னி யித்யாதி) மண்ணும் விண்ணும் தோன்றாது துன்னி, இருள்தானே மூடினநாள். (அன்னமாகி) "ஆசார்யானுவர்த்தநம்பண்ணிக் கேட்கைக்கு அநதிகாரிகளாயிருக்கவும் கூடும்" என்று திர்யக்வேஷ பரிக்ரஹம் பண்ணினையித்து; ஸாரதியாய் நின்று உபதேசித்தாப்போலே. அஸுரர்களோடே கலந்து உருமாய்ந்துபோனதைப் பிரிக்கைக்காக, நீரையும் பாலையும் பிரிக்கும் பதார்த்தத்தின் வடிவைக் கொண்டானையித்து. (அமலனிடம்) ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாகவு முபகரித்த சுத்தியு மொருசுத்தியே! சிலரபேக்ஷிக்க வன்றிக்கே தன் பேறாக உபகரித்தானையித்து.

(மின்னித்யாதி) ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாக உபகரிக்குமவன் படியுண்டாயித்து காவேரிக்கும், புகரையுடைத்தாய் உள்ளு மண்பற்

றன்றிக்கே யிருக்கும் நவரத்நங்களும். புறம்பே புகருட்டி உள்ளு
மண்பற்றுயிருக்கை யன்றிக்கே எங்குமொக்க ஒளியாயிருக்கும். ஜ்ஞா
தாவும் ஜ்ஞாநமும் போலே இரண்டும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிறே இருப்
பது. வேய்களுதிர்க்கிற முத்தையும், சாமரத்தையும், பொன்னையும்,
பொன்னி, கொணர்ந்தலைக்கும் - "இவற்றைக் கொள்ளு, கொள்ளு"
என்று கொடுவந்து தள்ளாநிற்கும். ... ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துன்னியித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-* இறை
யான்கையில் நிறையாத முண்டம் நிறைத்தான்" என்று குருபாதகவிமோ
சநத்தைப் பண்ணினபடி சொன்னார்; இதில் - அவனுக்குங் கூட ஜநகனாய்
பஹு (ப்ஹு) முகமான ஈஶ்வராபிமாநியா யிருக்குமவனுக்குக் கண்கொ
டுத்தாப்போலே வேதப்ரதாநம் பண்ணினமையை அருளிச்செய்கிறாரெ
ன்று ஸங்கதி.

தேவஸஜாதீயனாய் வந்து மறையைக் கொடுக்கலாகாதோ, அன்னமா
வானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யேத்யாதி); (க) "ஈஶ்வரோ
ஹம்" என்றிருப்பாரில் தலைவனாகையாலே ஆசார்யோபஸத்திப்ரகாரங்க
ளைப்பண்ணு னென்று கருதி, இப்படிப்பட்டவனுக்கு முபதேசிக்க வேணு
மென்று, திர்யக்காலல் அதிகாரிக் கொழியச்சொல்லலாகா தென்கிற நிய
மமில்லாமையாலே அப்படியா யுபதேசித்தானென்று கருத்து. இப்படி
தாழ்ந்தாகிலு மிவ னுபதேசித்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கி
றார் (ஸாரதி யித்யாதி). திர்யக்காகவேண்டிலால், வேதோத்த(த்)ரணம்
பண்ணின மத்ஸ்யமான வேஷத்தாலே கொடுக்கலாகாதோ, ஹம்ஸமாக
வேணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அஸுரரித்யாதி). இத்தால்-அஸு
ரர்கள் கையி லகப்பட்டு விஸ்வராதிகளாலே கெட்டு அர்த்தாந்தர ப்ராம
கங்களானவற்றை, நீரக்ஷீர விபாகம் பண்ணுமாபோலே யதாவஸ்த்தித
மாகவிபஜித்துக் கொடுத்தானென்றதாய்த்து. வேதரூப சப்தராசியை அப
ஹரிக்கை யாவதென்? அத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கையாவதென்
னென்னில்; வேதாபிமாநி தேவதையை அபஹரிக்க, அவ்வழியாலே இவ
னுக்கு வேதம் மறக்க, அஸுரரில் ஸஹவாஸத்தாலே வேதபுருஷன் ப்ர
ஸந்நனன்றிக்கே யிருக்க, அவர்கள் பலாத்காரத்தாலே சில அப்யஸிக்க,
அது உருமாய, இவன் அவ்வஸுரனை ஸம்ஹரித்து, வேதாபிமாநி புருஷ
னைக்கொடுத்து, யதாவஸ்த்திதமாக வேதாநுபூர்வியு முண்டாக்கிக் கொடுத்
தானென்னத் தட்டில்லை யிறே. அமலத்வத்துக்கு ஹேத்வந்தர மருளிச்
செய்கிறார் (சிலரித்யாதி). ப்ரஹ்மா தானும் ஆசார்யோபஸத்தி பண்ணு
தே திர்யக்கென்றெண்ணி யிருக்கவும் உபகரித்தானென்று கருத்து. (கூ)

(க) கீதை-கசு-கஶ.

மூ.—கற்றுமறித்துக் காளியன்றன் சென்னிநடுங்க நடம்பயின்ற
பொற்றாமரையாள் தன் கேள்வன் புள்ளம் பூதங்குடிதன்மேல்
கற்றார்பரவும் மங்கையர்கோன் காரார்புயற்கைக் கலிகன்றி
சொற்றுணீரைந்திவைபாடச் சோர நில்லா துயர்தானே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆ	பசுக்கள்போலே வளர்த்தியையுடைய	பரவும்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணப்பட்டவராய்
கன்று	கன்றுகளை [னும்)	மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
மறித்து	வளைத்து (மேய்த்தவ		
காளியன்தன்	காளியனுடைய	கோன்	நிர்வாஹகராய்,
சென்னி	சிரஸ்ஸானது		
நடுங்க	குலுங்கும்படியாக	கார் ஆர்	கருமைநிறைந்த
நடம்	நர்த்தநத்தை	புயல்	மேகம்போன்ற
பயின்ற	செய்தவனுமாய்,	கை	ஔதார்யத்தையுடையரான
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான		
தாமரையாள் தன்	தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக வுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
		இவை	இந்த
		ஈரைந்து	பத்தான
கேள்வன்	வல்லபனான ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	சொல்தான்	பாசுரங்களை
		பாட	அப்யஸிக்கவே
		சோர	ஆத்மாவை நரகாதிகளில் விழப்பண்ணுமதாய்
புள்ளம்பூதங்குடிதன்மேல்	புள்ளம்பூதங்குடியென்னும் திவ்யதேச விஷயமாக,		
கற்றார்	பாகவத வைபவமறிந்து கற்க வல்லவர்களாலே	துயர்	துக்கப்ரதமான பாடமானது
		நில்லா	நில்லாது. (க௦

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கற்றுமறித்து) பசுமேய்க்கை நித்ய ஸூரிகளுக்கு ஓலக்கங் கொடுத்தவோபாதியாய், கன்றுகளை மேய்க்கி விடத்திலே, * நல்லதோர் பொய்கை காளியனாலே தூஷிதமாய் கிடக்க, "அவனை அங்கு நின்றுமோட்டவேணும்" என்று அவன் தலை நடுங்கும்படி கூத்துக்களை யாடின. (பொற்றாமரையாள் தன்

கேள்வன்) தன்னைப்பாராதே யாய்த்து அழிவுக்கிட்டது. ஸ்ரிய:பதியான தன் ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சேராதிறே இஸ்ஸாஹஸம். (கற்றுரித்யாதி) (க) "𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌮𑌃 - ராமோ ராமோ ராம:" என்கிறபடியே - இரண்டக்ஷரம் பிணைக்கவல்லா ரெங்குழுண்டு, ஆழ்வாருமொருவரே! என்னுமிற்கு மத்தனையாய்த்து. (காராரித்யாதி) நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யாய்த்துக் கொடையிருப்பது. இத்திருமொழியை உபகரித்தவரிறே. (சொற்றுனீரைந் திவைபாட)இதுக்கு மேற்பட்டதில்லை யிறே ரஸ்யதைக்கு. (சோரமில்லா துயர்தானே) இவ்வாத்ம வஸ்துவைச் சோரக்கொடுக்கும் வினை நில்லாது. (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கற்று வித்யாதி). வளர்த்தியாலே ஆக்களென்னும்படியான கன்றுகளை யென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, இப்படி விசேஷித்தத்தாலே ஸௌசீல்யம் தோற்றிற்றென் றருளிச்செய்கிறார் (பசு வித்யாதி). விவரணம் (ஸ்ரிய: பதி இத்யாதி). பரவுகை-ஸ்துதிக்கையாய், அத்தாலே - கற்றிருக்கை அர்த்தஸித்தமன்றோ, "கற்றார்" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராம இத்யாதி). பகவத்விஷயத்தி லிரண்டெழுத்தாகிலும் கூட்டாதாரில்லை, அதுவன்று கற்பது, பாகவத வைபவமறிந்து தத்விஷயத்திலே இரண்டெழுத்துக் கூட்டப்பெற்றுருண்டாகில் அவர்களிறே கற்றாரென்னத் தக்கவரென்றுகருத்து. "பாட" என்ற பதவாஸனை (இதுக்கித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் முதல்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி
தாந்தம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.— "வெள்ளியார்வணங்க விரைந்தருள் செய்வான்" என்றார் - கீழிற்றிருமொழியில்; "பிறராஶ்ரயிக்க விரைந்தருள் செய்வான்,

(க) ரா-யு-௧௩௧-௧௦௪.

என்று இதொரு பழங்கதை சொல்லவேணுமோ, தானே வந்து என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து விரைந்தருள் செய்தவனன்றோ" என்று அவன்படிகளை அநுஸந்தித்து, இப்படிப்பட்டவன்றான் திருக்கூடலூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான், அவனாகிறான்- ஸர்வாதிகனாயிருந்து வைத்துத் தன்மேன்மைபாராதே ஆச்ரிதர்க்காகத் தாழநின்று கார்யம் செய்யும் ஸ்வபாவன், அவன் வர்த்திக்கிற தேசந்தான்- நிரதிசயபோக்யம் என்று, அத்தைப்பேசி யநுபவிக்கிறார். ... ... *

அரு.—தாந்தம்பெருமையின் ப்ரவேசம்.— (கீழ்த்திருமொழியில்) என்றது- * அறிவதரியானுக்குக் கீழ்த்திருமொழியிலே என்றபடி. (அவன் படிகளை யநுஸந்தித்து) என்றது-"அறிவதரியான்"-ஸ்வயத்நபரர்க்கு துஷ்ப்ராபன், "என்னை யாளுடையான்" - எனக்குத் தன் ஸ்வாமித்வத்தை நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டினவன் என்று, இப்புடைகளிலே * புள்ளம்பூதங்குடியோனிடத்திலே அநுஸந்தித்தென்றபடி. முதற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவனாகிறா னித்யாதி). ... ... (*)

மூ.—தாந்தம் பெருமை யறியார் தூது
வேந்தர்க்காய வேந்தனூர் போல்
காந்தள் விரல் மென்கலை நன்மடவார்
கூந்தல்கமழும் கூடலூரே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாம்	ஸர்வஜ்ஞரான தாமும் [யை	விரல்	விரல்களையுடையராய்
தம்பெருமை	தம்முடைய மேன்மை	மென்	ம்ருதுவான
அறியார்	அறியாதவராய்	கலை	வஸ்த்ரங்களை அணிந்தவராய்
வேந்தர்க்கு	பாண்டவர்களுக்காக	நல்	விலக்ஷணர்களான
தூது ஆய	தூதுபோனவருமாய்	மடவார்	ஸ்த்ரீகளுடைய
வேந்தர்	ராஜாதி ராஜனுமான க்ருஷ்ணனுடைய	கூந்தல்	குழல்களானவை
		கமழும்	பரிமளியாநின்றுள்ள
ஊர்	திவ்யதேசமானது,	கூடலூர்	கூடலூரென்னும் திவ்ய தேசமாம். (க)
காந்தள்	காந்தள் புஷ்பம்போலே யிராநின்ற		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தாம்) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞரா யிருந்தாரேயாகிலும். (க) "యస్సర్వజ్ఞస్సర్వవిత్ - யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" (உ) "పరాస్య శక్తిర్వివిధైవ శ్రూయతే స్వాభావికీ జ్ఞాన బల క్రియా చ - பராஸ்யசக்திர் விவி

(க) முண்டகோப-கக. (உ) ச்வேதாச்வ-சு.

தைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பலக்ரியாச" என்று ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளோதாநின்றனவே யாகிலும். (தம்பெருமையறியார்) ஆஶ்ரிதராயிருப்பார் தம்மையநுபவித்து, "ஆஶ்ரிதர்க்காகத் தாழநிற்கிற இதுவுமொரு நீர்மையே!" என்று ஆழங்கால் படுமதொழிய, தம்மாலறியப்போகாது. (தூதித்யாதி) (௧) "இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்றும், (௨) "நாடுடைமன்னர்க்குத் தூதுசெல்நம்பி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - பிறர்க்காகத்தன்னைத் தாழவிட்டுத் தூதுபோகாநிற்குமாய்த்து. எத்தனையேனும் தாழ்ந்தாரும், பிறர்க்காகத் தாங்கள் தூதுபோக இசையார்களிறே; அங்ஙனன்றியே, இவனறிவித்துத் திரிகிற ராஜாக்களுக்காகத் தூதுபோகாநிற்குமாய்த்து. (வேந்தரூர்போல்) இவனிப்படியே தன்னைத் தாழவிட்டாலும் இவனைத் தாழநினைத்திருப்பாரைக் கிடையாதே!; ராஜாதிராஜன் என்கிற பெருமையாலும் மிக்குத்தோன்றுகிறது.

(காந்தளித்யாதி) செங்காந்தள்போலே யிருந்துள்ள விரலையுடையருமாய், ம்ருதுவான பரியட்டத்தையு முடையராய், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணைகளான ஸ்த்ரீகளுடைய. (கூந்தல்கமழும்கூடலூரே) (௩) "सर्वगन्धः - ஸர்வகந்த:" என்கிறவஸ்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமாயிருக்கச்செய்தேயும், அத்தையமுக்கி, இவர்களுடைய குழலில் பரிமளமே விஞ்சிவாராநிற்குமாய்த்து. ... ... (௧)

௮௫.—முதற்பாட்டு. (தாமித்யாதி) "தம்பெருமை யறியார்" என்னவமைந்திருக்க, "தாம்" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வத இத்யாதி). ப்ரமாண கதநபூர்வகம் விவரணம் (யஸ்ஸர்வேத்யாதி). ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனவ னறியாவிட்டால் அவனுக்குப் பெருமை யுண்டென்னுமிது அறிவார்தானுரென்ன வருளிச்செய்கிறார். (ஆஶ்ரித ரித்யாதி); *மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர் அவன் பெருமையைக் கரைகண்டு, ஸௌலப்யத்தைக் கரைகாண மாட்டாதே (௪) "எத்திறம்!" என்று மோஹிக்கையாலே, அவன் பெருமை யறிவாருண்டென்று கருத்து. (அங்ஙனன்றியே) என்றது - தாழ்மையில்லாத மாத்ரமன்றியே என்றபடி. (இவனறிவித்து) என்றது - "இவன் ஸர்வாதிகன்" என்று ருஷிகள் வாக்யங்களாலும் அதி மாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலும் அறிந்து லோகத்தார்க் கறிவித்துத் திரிகிற என்றபடி. அன்றிக்கே, தானே இவர்களுக்கு சதுர்ப்புஜத்வாதிகளாலே பரத்வத்தை யறிவிக்க அறிந்து திரிகிற வென்னுதல். இரண்டார்த்

(௧) ௨-௨-௩. (௨) தி-வாய்-௬-௯-௪.
(௩) சாந்தோ-௩-௧௪. (௪) தி-வாய்-௧-௩-௧.

தத்தாலும் - தன் பெருமையறிந்தவர்க்கே தாழ்மை செய்தானென்றதாய்த்து. தூதுபோவானை "தூதன்" என்னாதே, "வேந்தர்" என்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவனைப்படி யித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—செறுந் திண் டிமிலேறுடைய பின்னை
பெறுந்தண் கோலம் பெற்றாரூர்போல்
நறுந்தண்டீன் தேனுண்ட வண்டு
குறிஞ்சி பாடும் கூடலூரே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செறும்	மேல்விழாநிற்பனவாய்	பெற்றார்	லபித்தவரான க்ருஷ்ணனுடைய
திண்	பலிஷ்டங்களான	ஊர்	திவ்யதேசமானது,
திமில்	முசுப்புக்களையுடைய	நறு	பரிமளமுடைத்தாய்
ஏறு	ருஷபங்களை [ளான	தண்	குளிர்ந்தும்
		ஈன்	போக்யமுமான
உடைய	பந்தயமாக வுடைய	தேன்	மதுவை
பின்னை	நப்பின்னைப்பிராட்டியினுடைய	உண்ட	பானம்பண்ணுகின்ற
பெறும்	அவளை பெறத்தகுந்தாய் [படியான	வண்டு	வண்டுகளானவை
		குறிஞ்சி	குறிஞ்சியென்னும் காநத்தை
தண்	கண்டார்கண்குளிரும்	பாடும்	பாடாநின்ற
கோலம்	அழகை	கூடலூர்.	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செறும்) எதிரிகள்மேலே செறாநிற்பனவாய், திண்ணிதான கருத்துக்களையுடைய ருஷபங்களுடைய (பின்னைபெறுந்தண்கோலம் பெற்றாரூர்போல்) நப்பின்னைப்பிராட்டி ஒருத்திக்குமேயாய் - வேறோராஸ்ரயத்தில் கிடவாதபடியான, அழகை லபித்துப் பெறாப்பேறு பெற்றானாய் அவன் வர்த்திக்கிற தேசம் போலே;

நறுவிதாய்க் குளிர்ந்து இனிதாயிருந்துள்ள தேனைப் பானம்பண்ணின வண்டுகள், உள்ளுப்புக்க த்ரவ்யம் இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே, காலநியதி பாராதே எப்போதுமொக்க குறிஞ்சி என்கிற பண்ணைப்பாடா நிற்குமாய்த்து. ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (செறுமித்யாதி) *தாம் தம்பெருமை அறியாமைக்குத் தூதுபோன வளவன்றியே, ஓரிடைச்சிக்காகத் தன்னைப் பேணாதே கருமாரி பாயத்துடங்கினானென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(செறாநிற்பனவாய்) என்றது - கிட்டாநிற்பனவாய் என்றாய், மேல் விழாநிற்பனவாய் என்றபடி. "திமில்" என்றதினர்த்தம் (கருத்துக்களை)

என்றது. உடையவென்றது - சிதிலமாக வென்னுதல்; சுல்கமாக வுடைய வென்னுதல். நப்பின்னையே பெறத்தக்கதாய், தண் - குளிர்ந்த, கண்குளிரப் பார்க்கத்தக்கதான, நப்பின்னையின் கோலத்தைப் பெற்றவரென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (நப்பின்னை யித்யாதி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (வேறித்யாதி).

"தீன்" என்றதினர்த்தம் (இனிதாய்) என்றது. ... ... (உ)

மூ.—பிள்ளை யுருவாய்த் தயிருண்டடியே
னுள்ளம் புகுந்த வொருவரூர்போல்
கள்ள நாரை வயலுள் கயல்மீன்
கொள்ளை கொள்ளும் கூடலூரே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிள்ளையுருவாய்	பாலனுடையவடிவை யுடையராய்க் கொ[ண்டு	ஊர்	தேசமானது,
		கள்ளம்	வஞ்சகமான
தயிர்	தயிரை	நாரை	நாரையென்னும் பக்ஷியானது
உண்டு	அமுதுசெய்து		
அடியேன்	தாஸபூதனை என்னுடைய	வயலுள்	கழனிகளிலே
		கயல்மீன்	கயலென்னும் மத்ஸ்யங்களை
உள்ளம்	ஹ்ருதயத்திலே		
புகுந்த	ப்ரவேசித்த	கொள்ளை	அபஹரியாநின்ற
ஒருவர்	அத்விதீயரான க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற	கொள்ளும்	
		கூடலூர்.	(௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பிள்ளையுருவாய்த் தயிருண்டு) ஸர்வேஸ்வரனுயிருந்து வைத்து வெண்ணெயமுதுசெய்யப் பார்த்தால் இசைவாரில்லை; அதுக்காக, பிள்ளைவடிவுகொண்டு தயிரமுதுசெய்து, இப்படி ஆஸ்ரித ஸ்பர்சமுடைய த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாத நீர்மையைக் காட்டி அநந்யார்ஹனுக்கி, விலக்காததோரவகாசம் பெற்றவாறே ஹ்ருதயத்திலேவந்து அவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலே.

(கள்ளமித்யாதி) அங்குத்தை நாரைகளானவை, காலிலே மத்ஸ்யங்கள் குத்தாநிற்கச்செய்தேயும், அவற்றிலோரபேக்ஷையில்லாதாப் போலே-அநாதரித்திருந்து, தான்கணிசித்த ஆமிஷம்வந்து கிட்டினவாறே மேல்விழுந்து கொள்ளைகொள்ளுமாய்த்து. யசோதைப்பிராட்டி தயிரையும் வெண்ணெயையும் சேமிக்கும்போது (க) * ஓராதவன்

(க) சிறிய திருமடல்-௩௨.

போலுறங்கி; அவள் பேரங்ன்றவாறே தான்கண்டபடி கொள்ளைகொள்ளுமாபோலே யாய்த்து இவற்றின் ஸ்வபாவமும். அவன் நகரக்ஷாபத்தை விளக்குமாபோலே யாய்த்து இவையும். ... ... (௩)

அ௩.—மூன்ளும்பாட்டு. (பிள்ளையித்யாதி) *தாந் தம்பெருமை யறியாமைக்கு நீளாதேவியான நப்பின்னைக்காகத் தன்னைப் பேணுமையே யன்றிக்கே, ஒரு சிறுப்பிள்ளையாய் கள்ளத்தனத்தாலே தயிருண்டு என்னுள்ளம் புகுந்தானென்கிருரென்று ஸங்கதி.

(இசைவாரில்லை) ப்ராப்த சேஷியென்று ஸம்மதிப்பா ரொருவருமில்லை யென்கை.

நாரையின் கள்ளத்தனத்தை விவரிக்கிருர் (அங்குத்தை யித்யாதி). நாராயணன் படியாய்த்து நாரைகளின்படியு மென்கிருர் (யசோதை யித்யாதி). (ஓராதவன் போல்) அறியாதவன்போ லென்கை.... (௩)

மூ.—கூற்றே ருருவில் குறளாய் நிலநீ
ரேற்ருனெந்தை பெருமானூர்போல்
சேற்றே ருழவர் கோதைப் போதூண்
கோற்றேன் முரலும் கூடலூரே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கூறு	சொல்லுகைக்கு(கொண்டாடுகைக்கு)	ஏர்	ஏர்கட்டி உழவல்ல
ஏர்	தகுதியான	உழவர்	கர்ஷகருடைய [ரான
உருவில்	வடிவையுடைய	கோதை	மயிர்முடியிலே வைக்கப்பட்ட
குறளாய்	வாமநனுய்க்கொண்டு	போது	புஷ்பங்களிலேயுள்ள தேனை
நிலம்	பூமியை	ஊண்	உண்ணுநிற்பதாய்
நீரேற்ருன்	தாநம்வாங்கினவனும்	கோல்	சோலைகளிலே வாஸம் பண்ணுகின்ற
எந்தை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்	தேன்	வண்டுகளானவை
பெருமான்	என் குலநாதனுனக்ருஷ்ணனுடைய	முரலும்	பாடாநின்ற
ஊர்	ஊரானது,	கூடலூர்.	
சேறு	சேறுகளிலே		(௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கூற்றேரித்யாதி) "ம்லேச்ச- மமேதம்" என்னுமபேக்ஷையுடைய வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து என்னுதல்; அன்றியே, கண்டாரடங்கலும் "இதொருகுறள் வடிவிருக்கும் படியே!" என்று கூறப்பட்ட வடிவையுடையனு யென்னுதல். தன்னதல்லாததைத்தான் ஐ பெற்ருப்போலேயிருக்க, பூமிப்பரப்படைய நீரே

ற்று அச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்ட என்குலநாதனானவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலேயிருந்தது.

(சேற்றேரித்யாதி) மிக்க சேறுகளிலே ஏரை நடத்தவல்லராயிருந்துள்ள உழவருடைய மயிர்முடியில் வைத்தமாலையில் பூக்களிலே யுண்டான மதுவைப் பாநம்பண்ணின வண்டுகளானவை, மரத்திலே நின்றலர்ந்த போதைச்செவ்வியிலே மதுபாநம் பண்ணினதிற்காட்டிலும், இவர்கள் குழலிற்போதைச் செவ்வியிலே மதுபாநம்பண்ணி ஆளத்தி வையாநிற்கும். (கோல்தேன்) சோலையிலே படிந்த வண்டென்றபடி. ... ... (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (கூற்றேரித்யாதி). பிள்ளையாய் கள்ளத்தனத்தால் தயிருண்டு அடியேனுள்ளம் புகுந்ததிலும், தன்னை இரப்பாளனுக்கினத்தாலே தம்பெருமை யறியாரென்னுமது ஸ்பஷ்டமாக அறியலாமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கூறுகைக்கு-''தேஹி (ꣳஹி)'' என்று கேட்கைக்கு, ஏர் - தகுதியான, உரு - ப்ரஹ்மசாரி வேஷத்தையுடைய, குறளாய் என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மமேத மித்யாதி). ... (ச)

மூ.—தொண்டர் பரவச்சுடர் சென்றணவ
அண்டத்தமரு மடிகளூர்போல்
வண்டலலையுள் கெண்டை மிளிரக்
கொண்டலதிரும் கூடலூரே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	ஆச்ரிதரானவர்கள்	வண்டல்	வண்டல்கள் பாய்ந்திருப்பதாய்
பரவ	ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற்க,	அலையுள்	அலைகளையுடைத்தான நீர்நிலங்களிலே
சுடர்	ஸூர்ய மண்டலத்தை (திருமேனியான	கெண்டை	கெண்டைமத்ஸ்யங்களானவை
சென்று	கிட்டி [து)	மிளிர	(தன்னொளியாலே) மின்னுகிற்க (அதைக்கண்டு)
அணவ	ஸ்பர்சிக்கும்படியாக		
அண்டத்	ஆகாசமெல்லாம்		
அமரும்	வ்யாபித்திருக்கிற		
அடிகள்	ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய	கொண்டல்	மேகங்களானவை
		அதிரும்	கர்ஜநம்பண்ணுகின்ற
ஊர்	ஊரானது;	கூடலூர்.	(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) (க) "ஸ்லோ ஸ்ரா ஞஸ் - ஸங்க்கைஸ்ஸாராணும்" என்கிறபடியே ஆச்ரிதரானவர்கள் திரண்டேத்த, திருமேனியில் ஏகதேசமானது ஆதித்யபதத்தளவிலே சென்று ஸ்பர்சிக்க, ஆகாசாவகாசமுள்ள இடமடையத் தன்திருமேனியாலே பாரித்த ஸ்வாமிகள் வர்த்திக்கிற ஊர்போலே. (அண்டத்தமரும்) அண்டபித்தியிலே செல்ல வளர்ந்த தென்னுதல்.

(வண்டலித்யாதி) வண்டலலைமிக்கிருந்துள்ள நீர் நிலங்களிலே கெண்டையானது செருக்காலே மிளிர, (கொண்டலதிரும் கூடலூரே) உடம்பில் புகரைக்கண்ட மேகமானது தன்னுடம்பின் மின்னைக் கொண்டு, அதுக்கநந்தரமான முழக்கத்தை முழங்காநிற்குமாய்த்து. நீர் விழுகிறபோது இங்கே கண்டு; கார்யகாலத்திலே அங்கே கண்ட ஸ்ரீவாமநனைப்போலே யாய்த்து இசையும். ... ... (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) கையில் நீர்விழுந்த உடனே, அல்பனைப்போலே, கார்யம்பெற்ற ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே ஆகாசத்தை எட்டினதும் - தம் பெருமையைத் தாமறியாமைக்கு ஸூசகமென்று விவக்ஷித்து, த்ரிவிக்ரமன்படியையு மநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி. ஏகரூபனாயிருப்பான் இத்தனை யுகந்து பெருக்கையும் பெருமை யறியாமைக்குடலிறே.

"சுடரை" திருமேனி. சென்றணவ என்றத்யாஹாரம் திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (திருமேனியி லித்யாதி). (பாரித்த)-வ்யாபித்த.

வண்டலிட்டிருக்கிற, அலையுள் - ப்ரசுரமாக அலைகளையுடைய, நீர் நிலத்தி லென் றருளிச்செய்கிறார். (வண்டலித்யாதி). ... ... (ரு)

மூ.—தக்கன்வேள்வித் தகர்த்ததலைவன்
துக்கந்துடைத்த துணைவரூர்போல்
எக்கலிடு நுண்மணல்மேலெங்கும்
கொக்கின் பழம் வீழ் கூடலூரே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தக்கன்	தக்ஷ ப்ரஜாபதியினு	தலைவன்	தன்னை ப்ரதாநனாக
வேள்வி	யாகத்தை [டைய		அபிமானித்திருக்கி
தகர்த்த	அழித்தவனாய்,		ற ருத்ரனுடைய

(க) விஷ்ணுதத்வம்.

துக்கம்	துஃக்கத்தை	எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்
துடைத்த	போக்கின	கொக்கின் ப	மாம்பழங்களானவை
துணைவர்	ஆபத்ஸகனான க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற	ழம்	
ஊர்	தேசமானது, [ற	வீழ்	விழாநின்ற
எக்கல் இடு	வண்டல் ஓடியிருக்கி	கூடலூர்.	(௬)
நுண் மணல் மேல்	சிறு மணற்களின்மேலே		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தக்கனித்யாதி) "ದಕ್ಷೋಽಹಂ… –தக்ஷாத்வர த்வம்ஸன்" என்னக்கடவதிறே ருத்ரனை; "எல்லாரையும் கீழாக்கித்தானே மேலாகவேணும்" என்று அபிமாநித்திருக்கிறவனுடைய துஃக்கத்தைப் போக்கின ஆபத்ஸகனானவன் வர்த்திக்கிற ஊர்போலேயிருந்தது.

(எக்கலித்யாதி) வண்டலிட்ட நுண்ணிய மணல்களிலே மாம்பழங்கள் விழுந்து சேரக்கிடக்கிறபோது, பழுக்கைக்குச் சேரப்பதித்து வைத்தாப்போலே யிருந்ததாய்த்து. ... ... (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (தக்கனித்யாதி) தம் பெருமையறியாதே இந்த்ரனுக்காக இரப்பாளனாய் அது பெற்றுத் திருவுடம்பு பூரித்த வளவன்றிக்கே, யஜ்ஞ விக்க்நகரனாய் "எனக் கெதிரில்லை" என்றிருந்து தம்மையும் நிர்ஜிதராம்படி பண்ணினவன் சாபம் தீர்த்ததும் ஒரு பெருமை யறியாமைக் குடலென்று அத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அவன் தன்னை "தலைவன்" என்றெண்ணி யிருக்கவும், அவனுக்குத் தலைவனான தன் பெருமை பாராதே அவன் துஃக்கமே பார்த்தென்கை. இத்தால் - இச்சேதந ரெத்தனை துர்மாநிகளாகிலும் தன்னீஶ்வரத்வப் பிடாராலே நிக்ரஹிக்கமாட்டாதே, இவர்க ளாபத்தே செப்பேடாக உதவுகைக்கு இவனைப்போலில்லை என்றதாய்த்து.

"எக்கலிடு நுண்மணல்" என்று விசேஷிக்கையாலே - சில கொக்கின் பழங்கள் விழ, மேல் எக்கலிட, மீளவும் விழவும் அதின்மேல் எக்கலிட, [..]ங்களிருப்பது தோற்றுகையாலே அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பழுக் [..]கித்யாதி). ... ... (௬)

மூ.—கருந்தண்கடலும் மலையு முலகும்
அருந்து மடிக ளமருமூர்போல்
பெருந்தண் முல்லைப் பிள்ளை யோடிக்
குருந்தம் தழுவும் கூடலூரே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	நீலவர்ணமாய்	ஊர்	ஊரானது,
தண்	குளிர்ந்திருந்துள்ள	பெரு	பெருத்தும்
கடலும்	ஸமுத்ரங்களையும்	தண்	குளிர்ந்துமிருக்கிற
மலையும்	பர்வதங்களையும்	முல்லைப்பிள்	முல்லைக் கொடியான
உலகும்	(மற்றுமுள்ள)லோகங் களையும்	ளை	து [த்து
		ஓடி	எங்குமொக்க வ்யாபி
அருந்தும்	அமுதுசெய்யாநின்ற	குருந்தம்	குருந்தமரத்தை
அடிகள்	ஸ்வாமியான ஸர்வே ஶ்வரன் [நின்ற	தழுவும்	மூடும்படியாக ஸம்ஶ் லேஷித்திருக்கிற
அமரும்	நித்யவாஸம் பண்ணு	கூடலூர்.	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கருந்தண்) கறுத்து ஶ்ரமஹரமாயிருந் துள்ள கடலும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே நிற்கிற பர்வதங்க ளும், மற்றுமுண்டான லோகங்களும், இவற்றை யடையக் கட்டளை குலையாதபடி புஜித்த ஸ்வாமியானவன், இன்னுமிங்ஙனொத்த ஆபத் துக்களைப்போக்கி ரக்ஷிப்பதாகப் பொருந்தி வர்த்திக்கிற தேசம்போ லே யிருந்தது.

(பெருந்தணித்யாதி) பெருத்து ஶ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள முல் லைக்கொடியானது ஓடி குருந்தை மூட்டாக்கிடப் பட்டாநின்றுள்ள.

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (கருமித்யாதி) ஒரு துரபிமாநியான ருத்ரன் துக்கத்தைப் போக்கினவளவன்றிக்கே, மண்ணும் கல்லுமான லோகத் தை எல்லாம் தன்வயிற்றிலே வைத்துத் தன் ஸௌகுமார்யத்தைப் பா ராதே ரக்ஷித்தவனென் றருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"உலகு மருந்துமடிகள்" என்ன வமைந்திருக்க * கடலும் மலையும் சொல்லுவானென்?, கடலுக்குக் கருமையையும் தண்மையையு மிட்டதுக் குத் தானும் கருத்தென்னென்கிற சங்கையிலே, கடல் கலங்காதே இருந்த படியே யிருக்கும்படியும், மலையானது சலியாதே ஆணியடித்தாப்போலே நிற்கும்படியே வயிற்றிலே வைத்தானென்று தோற்றுகைக்காக என்றும் விவக்ஷித்து, மலைக்குமொரு விசேஷண மிட்டருளுகிறார் (பூமிக்கித்யாதி).

"பிள்ளை" - பெண்பிள்ளையாய், அதுபோன்ற கொடியென்று மரு ளிச்செய்கிறார் (முல்லைக் கொடியானது) என்று. ... ... (எ)

மூ.—கலைவாழ் பிணையோ டணையும் திருநீர்
மலைவாழெந்தை மருவு மூர்போல்
இலைதாழ் தெங்கின் மேல் நின்றிளநீர்
குலைதாழ் கிடங்கின் கூடலூரே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கலை	ஆண்மானானது	தாழ்	தழைத்திருக்கிற
பிணையோடு	பெண்மானோடு	இலை	இலைகளையுடைய
அணை	சேர்ந்து	தெங்கின்மேல்	தென்னை மரங்களின் மேலே
வாழும்	வாழாநின்ற	நின்று	இருக்கிற [வை
திருநீர்மலை	திருநீர் மலையென்னும் திவ்யதேசத்திலே	இளநீர்குலை	இளநீர்க்குலைகளான
வாழ்	ஸுகமாக எழுந்தருளியிருக்கிற	தாழ்	(தன்மேல்) தாழ்ந்திருக்கிற
எந்தை	என்ஸ்வாமியானவன்	கிடங்கின்	வெற்றிலைத்தோட்டங்களை யுடைய
மருவும்	பொருந்தி வர்த்திக்கிற	கூடலூர்.	(அ)
ஊர்	திவ்யதேசமானது,		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கலைவாழ்) கலைகளானவை, பிணையோடே - மானோடே, அணைந்து வாழாநின்றுள்ள திருநீர்மலையைத் தனக்கு வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டு வர்த்திக்கிற வென் ஸ்வாமியானவன்; அத்தேசமும் தனக்குண்டாயிருக்க, பொருந்தி வர்த்திக்கிற தேசம் போலே யிருந்தது.

(இலைதாழ்) படர்ந்த இலைகளையுடைத்தான தெங்குகள் கிடங்கின்கரையிலே நிற்கும்; அவற்றிலுண்டான இளநீர்க் குலைகளானவை தாழ்ந்து நிற்கிறபோது, கிடங்கை இளநீராலே நிறைத்து இலையாலே மறைத்துவைத்தாப்போலே யிருக்குமாய்த்து. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) இந்தப்ராக்ருதமான லோகத்தை வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கவல்லவன்றிக்கே, "இவை ஈடுபடுமோ" என்று நிற்பதிருப்பது கிடப்பது நடப்பதாய் திருநீர்மலையிலப்படி கிடந்தான் தன் பெருமை யறியாதே யென்கிறுரென்று ஸங்கதி. (க) "நின்றுனிருந்தான் கிடந்தான் நடந்தாற்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே" என்றாக்கடவதிறே.

புருஷோத்தமனை தான் ஸ்த்ரீப்ராயரான இவர்களோடே ஒரு நீராகக் கலக்கவேணு மென்னு மிதுக்குக் குருகுலவாஸம் பண்ணவேணுமென்று திருநீர்மலையிலே வந்தானென்று தோன்ற, அங்குள்ள திர்யக்குக்களை விசேஷிக்கிறுரென்று உட்கொண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர் (அத்தேச மித்யாதி). அங்குப் பலபடியிருந்ததும் போராதே இங்கும் வந்தானே என்று கருத்து.

கிடங்கு - வெற்றிலைக்கொடிக்கால். ... ... (அ)

(க) உ-௪-க.

மூ.—பெருகு காத லடியேனுள்ள
முருகப் புகுந்த வொருவரூர்போல்
அருகு கைதை மலரக் கெண்டை
குருகென் றஞ்சும் கூடலூரே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெருகு	வளராநின்ற [ன	அருகு	ஸமீபத்திலே
காதல்	ஆசையை யுடையவு	கைதை	தாழையானது
அடியேன்	அடியேனுடைய	மலர	புஷ்பியாநிற்க(அதை
உள்ளம்	மநஸ்ஸானது		க்கண்டு)
உருக	கரையும்படியாக	கெண்டை	கெண்டையென்னும்
புகுந்து	ப்ரவேசித்த		மத்ஸ்யமானது
ஒருவர்	அத்விதீயனான ஸர்	குருகு என்று	நாரைப்பக்ஷியென்று
	வேஶ்வரன் வர்த்		எண்ணி
	திக்கிற	அஞ்சும்	பயப்படாநின்ற
ஊர்	திவ்யதேசமானது,	கூடலூர்.	(௯)

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெருகுகாதல்) நாட்செல்ல நாட்செல்ல ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே பெருகாநின்றுள்ள காதலையுடைய அடியேனுடைய ஹ்ருதயமானது உருகும்படியாகப் புகுந்த அத்விதீயனானவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலே யிருந்தது.

அருகே தாழையானது மலர, கெண்டைகளானவை அத்தைக் கண்டு குருகென்றஞ்சாநிற்கு மாய்த்து. இரண்டும் நித்யமாயிருக்கச் செய்தே, பயமும் நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்குமாய்த்து. ... (௯)

அ௩.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெருகித்யாதி) தம்பெருமை பாராதே "அடியேனுள்ளம் புகுந்த வொருவர்" என்றநுஸந்தித்திருந்தார்-மூன்றும் பாட்டில்; அது உயிர்ப்பாட்டாகையாலே அதுவே திருவுள்ளத்திற்கிடந்து, மீளவும் அதிலுண்டான ஈடுபாடுதோன்ற அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"அஞ்சாநிற்கும்" என்கிறதென், ஒருகால் கண்டஞ்சினால் "இது குருகன்று" என்று அஞ்சாதிருக்கவும் கூடுமே யென்னில் (இரண்டு மித்யாதி). குருகுக்கும் கைதைக்குமுள்ள ஸாதர்ம்யாதிசயத்தாலே பயம் மாறுதென்று கருத்து.... ... ... (௯)

மூ.—காவிப்பெரு நீர் வண்ணன் கண்ணன்
மேவித் திகழும் கூடலூர்மேல்

கோவைத்தமிழால் கலியன்சொன்ன
பாவைப்பாடப் பாவம்போமே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—oo✽oo—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காவி	கருநெய்தல்போலவும்	கூடலூர்மேல்	கூடலூரென்னும்திவ்யதேச விஷயமாக
பெரு	ஸம்ருத்தமான	கோவை	லக்ஷணக்ரமத்தை யுடைத்தான
நீர்	ஜலத்தையுடைய ஸமுத்ரம்போலவும்	தமிழால்	தமிழ்பாஷையினாலே
வண்ணன்	வர்ணத்தை யுடையனை	கலியன்	ஆழ்வார்
கண்ணன்	க்ருஷ்ணனானவன்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
மேவி	பொருந்தி	பாவை	பாசுரங்களை
திகழும்	உஜ்ஜ்வலனாய் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற	பாட	பாடவே
		பாவம்	பாபங்களானவை
		போம்	நசித்துவிடும். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி) காவிபோலேயும் பெருங்கடல்போலேயு மிருந்துள்ள வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளத்தோடே பொருந்தி உஜ்ஜ்வலனாய் வர்த்திக்கிற திருக்கூடலூர்மேல். (கோவைத்தமிழால்) அடைவே, ஆழ்வா ரருளிச்செய்த. (பாவைப்பாடப் பாவம்போமே) "பால்குடிக்க நோவு போம்" என்பாரைப்போலே. ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—oo✽oo—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி) காவிபோலே - கருநெய்தல்போலே, "கோவை -" கோக்கையாய், லக்ஷணக்ரமத்திலென்று யருளிச்செய்கிறார் (அடைவே) என்று. "பாட" என்றபதத்தாலே ஸுஹிதமான ரஸ்யதையை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (பாலித்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—oo✽oo—

அஞ்சாம்பத்தில் இரண்டாம்திருமொழி முடிந்தது.

—oo✽oo—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து மூன்றாந் திருமொழி

வென்றிமா மழு ப்ரவேசம்.

வ்யா. — "அடியேனுள்ள முருகப்புகுந்த வொருவரூர்போல்" என்று தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டரானார் - கீழ்த்திருமொழியிலே; அவ்விருப்புத்தான் பேறாய்த்தோற்றுவது - திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கப் பெறிலிறே; அது பெருமையாலே, க்லேசத்துக்குடலாய்த் தோற்றிற்று; - முதலிலே செய்யாதொழிந்திருந்ததல்ல, குறைவறச்செய்த தல்ல; ஒருவாசி செய்தருளப் பார்த்தால் அது முடியச்செய்து தலைக்கட்ட வேண்டாவோ, ஆனபின்பு, த்வத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்கி தேவர் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தை நான் பெறுவேணும்படி என் பக்கலிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென்கிறார். ... ... (*)

அரு.—வென்றிமாமழுவின் ப்ரவேசம்.—(அது பெருமையாலே) திருக்கூடலூரில் அது பெருமையாலே யென்கை. க்லேசத்துக்கு உடலாவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முதலிலே யித்யாதி). (வாசி)நாட்டாரில் வாசி. (வேண்டாவோ) என்ற வநந்தரம், "என்றெண்ணிக் கூடலூரில் பெருவிட்டால் திருவெள்ளறையில் பெறலாம்" என்று கூட்டுவது. (*)

மூ.—

வென்றி மாமழுவேந்தி முன் மண்மிசைமன்னரை மூவெழுகால் [யே
கொன்ற தேவ நின் குரைகழல் தொழுவதோர்வகையெனக் கருள்புரி
மன்றில்மாம்பொழில் நுழைதந்து மல்லிகைமௌவலின்போதலர்த்தித்
தென்றல்மாமணம் கமழ்தரவரு திருவெள்ளறை நின்றானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தென்றல்	தென்றல்காற்றானது	நுழைதந்து	ப்ரவேசித்தும்
மன்றில்	இடை வெளிகளிலே யுள்ள [லே	மல்லிகை	மல்லிகையி னுடையவும்
மாம்பொழில்	மாந் தோட்டங்களி	மௌவலின்	முல்லைகளுடையவும்

போது	புஷ்பங்களை	மழு	பரசுவென்னும் ஆயுதத்தை
அலர்த்தி	விகஸிப்பித்தும்	ஏந்தி	தரித்து
மா	அதிசயித்திருக்கிற	மண்மிசை	பூலோகத்திலுள்ள
மணம்	பரிமளத்தை	மன்னரை	ராஜாக்களை
கமழ்தர	லோகத்தில் பரிமளிப்பிக்கைக்காக	மூவெழுகால்	இருபத்தோரு தலைமுறை
		கொன்ற	கொன்ற
வரு	வந்துலாவாநின்ற	தேவ	தேவனே!
திருவெள்ளறை	திருவெள்ளறை என்னும் திவ்யதேசத்திலே	நின்	உன்னுடைய
		குரை	சப்தியாநின்ற
நின்றானே	எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாமியே!	கழல்	திருவடிகளை
		தொழுவது	ஆச்ரயிக்கும்படியான
முன்	பூர்வகாலத்திலே,	ஓர்வகை	ஒரு ப்ரகாரத்தை
வென்றி	ஜயப்ரதமாய்	எனக்கு	எனக்கு
மா	பெரிதான	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) பூமிக்கு ராஜாக்களால் வந்த நலிவைப்போக்கி ரக்ஷித்த அருமை வேணுமோ என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி என்னை அடிமைகொள்ளுகைக் கென்கிறார். (முன்)நீதான் விரோதியைப்போக்கப் புக்கது இன்றோ. (வென்றியித்யாதி) ஆரேனும் கையிலே கொடுக்கிலும் வெற்றியைப் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவதாய், எதிரிக ளளவல்லாதபடியான பெருமையை யுடைத்தாயிருக்கிற மழுவை, அழகுக்குத் தரிப்பாரைப்போலே தரித்து, முன்பொருநாள், பூமியில் ராஜாக்களை இருபத்தொருபடிகால் வாரியறுத்துப் பொகட்டு, ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கின விது பிறர்க்கு உபகரித்தா யாகையன்றிக்கே உன்பேறென்னு மிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்றும்படி. யிருக்கிறவனே! (க) "விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ - விஜ்வர: ப்ரமுமோதஹ" என்கிறபடியே. அப்போது அதுசெய்தமை யுண்டு, உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; (நின்னித்யாதி) உன்னுடைய, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமாய் அவற்றால் வந்த த்வனியை யுடைத்தான திருவடிகளிலே; நான் என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைப் பண்ணுவதொரு ப்ரகாரம் எனைக்கலிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணும்.

(க) ரா-பால-க-அ௫.

(மன்றிலித்யாதி) அவ்வூரில் பதார்த்தங்க ளடங்கலும் பரார்த்த மாயாய்த்திருப்பது. தனக்காயிருக்குமதன்றி பிறர்க்காயிருக்கை யே தனக்குப் பேறாயிருக்கை. மன்றுகளிலே செறியப்பூத்துப் பழங் களையுடைத்தான மாமரங்களிலேபோய்ப்புக்கு அதிலுண்டான பரிம ளத்தை வாஸித மாக்கிக்கொண்டு, மல்லிகை மௌவல் என்கிற இவற் றின் புஷ்பங்களை அலர்த்தி அவற்றிலுண்டான பரிமளத்தைத் தன் னுடம்பிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு, தென்றலானது மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு வந்துலாவுகிற திருவெள்ளறை நின்றானே! அவ்வூரிலுள்ளார்க்கு அபிமதவஸ்திக்கு நின்றநிலையில்நின்றும் போக வேண்டாதபடி யன்றோ இருக்கிறது. சைத்ய ஸௌரப்ய ஸௌகந் த்ய மார்த்தவங்களை யுடைத்தாயிறே காற்றிருப்பது.

(க) [𑌪𑌦𑍍𑌮𑌕𑍇 𑌸𑌰𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 - பத்மகே ஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:] தூராவான அம்சத்தைக் கழித்து பூத்தன்னிலும் ஸம்ஸர்க்கத்துக்கு மேற் பட ஆழவிழியுமதன்றிக்கே யிருக்கை. [𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑍃𑌤𑌃 - வ்ருக்ஷாந்தர விநிஸ்ஸ்ருத:] வெய்யிற்படப் பொறுத செல்வாலே சோலைக் குள்ளிட்டாய்த்து †வழிபோந்தது. (௨) [குன்றாடுபொழில் நுழைந் து] சந்தநகிரியிலே போய்ப்புக்கு. [கொடியிடையார் முலையணவி] கறுவினவிடத்திலே முகங்காட்டி. [மன்றாடு தென்றலுலா] அதுகை புகுந்த கர்வத்தாலே வெளிநிலத்திலே புறப்பட்டு உலாவாநின்றதாய் த்து. சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறாராய்த்து. ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) "மாமழுவேந்தி" என்றும் "மூவெழுகால்" என்றும் விசேஷித்து விரோதி நிரஸநத்தை இப்போதரு ளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பூமிக்கித்யாதி). மன்ன ரைக்கொன்றது முன்னேயிருக்க, "முன்" என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத் தருளிச்செய்கிறார் (நீதானித்யாதி). வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஆரே னுமித்யாதி). "தேவ" என்றத்தாலே - காந்திமத்தை தோற்ற வருளிச் செய்கிறார் (பிறர்க்கித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (அப்போதித்யாதி).

(பதார்த்தங்களடங்கலும்) என்றது - பொழிலில் மரங்களோடு, கொ டிகளோடு, அவற்றைத் தழுவிவரும் தென்றலோடு வாசியற எல்லாப்பதா ர்த்தங்களுமென்கை. மௌவல்-முல்லை. கமழ்தருளன்னலாயிருக்க, "வரு" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூரிலுள்ளார்க் கித்யாதி).

(க) ரா-கிஷ்கி-௪-௭௧. (௨) பெரி-திரு-௫-அ-௯.
† (பா) இழிந்துபோந்தது.

காற்று எவ்வாகாரத்தால் அபிமதமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சைத்யேத்யாதி).

இது அபிமதமென்று கொண்டாடிறருண்டோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பத்மேத்யாதி). "பத்ம - ஸம்ஸ்ருஷ்டஃ" என்றதே * கேஸரபதப்ரயோகத்தாலும், அதிலும் "ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டஃ" என்றதே * ஸம்ஸர்க்கமாத்ரம் சொன்னத்தாலும் - பாஹ்யதள ஸம்பந்தமின்றிக்கே கேஸரங்களிலும் உள்ளில் தூள்படியும்படி, ஸம்பந்தியாதே வந்ததென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (துராலித்யாதி). துரால் - ருஜீஷம். அஸாரமென்றபடி. (செல்வாலே) செல்வத்தாலே. "எனக் கருள்புரியே" என்று கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிற இவ்வாழ்வாருக்கு ஒரு நாயிகாதசையின்றிக்கேயிருக்க, காமுகர்க்கு அபிமதமான தென்றலின்படிகளைச் சொல்லுவானென்னென்ன; பெரியாழ்வார் திருப்பதிக்கு அதிசயமாக வர்ணித்தாப்போலே இவருமருளிச்செய்தாரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (குன்றாடித்யாதி). (கறுவினவிடத்திலே) என்றதுக்கு-காற்று முலையில்புக, அத்தாலே முலைகளுக்கு நாயிகாந்தராவயவவிசேஷ ஸம்ஶ்லேஷ மிதுக்குண்டாய்த்தென்று கறுவுதல் வருமென்னும் விவக்ஷயாலே அருளிச்செய்தாரென்று கருத்து.‡ காற்றை, ஒரு மலையைக்கிட்ட, வேறொருமலைக்குக் கறுவுதல் வர, அது தீரப்பெற்றவாறே உலாவிற்றென்று சொல்லுகை சேருமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேதநேத்யாதி). ... ... (க)

மூ.—வசையில்நான்மறைகெடுத்தவம்மலரயற்கருளிமுன்பரிமுகமாய்
இசைகொள்வேதநூலென்றிவைபயந்தவனேயெனக்கருள்புரியே
உயர்கொள்மாதவிப்போதொடுலாவிய மாருதம் வீதியின்வாய்த்
திசையெல்லாம்கமழும்பொழில்சூழ்திருவெள்ளறைநின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உயர்கொள்	ஆகாசத்தில் ஓங்கி வ	சூழ்	சூழப்பட்ட.
	ளராநின்ற [லே	திருவெள்ளறை நின்றானே!	
மாதவி	குருக்கத்தி மரங்களி	வசை இல்	குற்றமற்றதான
போதொடு	அவை பூக்கும் காலங்	நால் மறை	நாலு வேதங்களையும்
	களிலே(அணைந்து)	கெடுத்த	போக்கடித்துக் கொ
வீதியின்வாய்	வீதிகள்தோறும்		ண்டவனாய்
உலாவிய	ஸஞ்சரியாநின்ற	அம்மலர்	அந்தத் திருநாபீகம
மாருதம்	காற்றானது		லத்திலே இருக்கிற
திசையெல்	திக்குக்களெங்கும்	அயற்கு	ப்ரஹ்மாவின் விஷய
லாம்			த்தில்
கமழும்	பரிமளியாநிற்பதாய்	அருளி	க்ருபைபண்ணி
பொழில்	சோலைகளாலே	முன்	பூர்வகாலத்திலே

‡ இதுஸந்திக்தம்.

பரிமுகமாய் ஹயக்ரீவனாய்க் கொண்டு [த்தான	பயந்தவனே உண்டாக்கிக் கொடுத்தவனே!
இசைகொள் நல்ல த்வநியை யுடை	எனக்கு என்விஷயத்தில்
வேதம் வேதங்களென்ன	அருள்புரி க்ருபைபண்ணி யருளாய். (௨)
நூல் சாஸ்த்ரங்களென்ன	
என்று இவை என்கிற இவற்றை	

வ்யா.— இரண்டாம்பாட்டு. (வசையித்யாதி) விப்ரலம்பாதி தோஷ ஸம்பாவனையில்லாத நாலுவேதத்தைக்கொடுத்து, (௧) "தாதா யதா பூர்வமகல்பயத் - தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத்" என்று - "முன்பு போலே இவற்றையுண்டாக்கு" என்றுவிட, அவனும், வேதத்தை அஸுரர்கள் கையிலே பறிகொடுத்து (௨) "வேதா மே பரமம் சக்ஷுர் வேதா மே பரமம் தநம் - வேதா மே பரமஞ் சக்ஷுர் வேதா மே பரமம்தநம்" என்று கண்ணும் கண்ணநீருமாய் நின்றுகூப்பிட; அவன்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி. (அம்மலரயற்கருளி) அவன் தன்னதிகாரத்தில் குலையாதே நின்றாய்த்து அபேக்ஷித்தது. (முன்பரிமுகமாய்) "ஓராசார்யாநுவர்த்தநம் பண்ணிக்கேட்கவென்றால் இவனிருக்கும்" என்று தன்னைத் தாழவிட்டு ஹயக்ரீவனாய் நின்றாய்த்து உபதேசித்தது. ஸாரதியாய் நின்று உபதேசித்தாப்போலே யாய்த்து. (இசைகொள்) நல்லநாதத்தை யுடைத்தாயிருந்துள்ள வேதம், இதிஹாஸாதிகள், இவற்றையுண்டாக்கினவனே! என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும். நூலென்று - சாஸ்த்ரங்களைச் சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே, அல்லாத இதிஹாஸபுராணங்களைச் சொல்லிற்றனபோது, (௩) "தத்ஸர்வம் வைஹரேஸ்தநு: - தத்ஸர்வம் வைஹரேஸ்தநு:" என்கையாலே - அவர்களை சரீரமாகக்கொண்டு நின்று தான் சொல்லுகையாலே அவன் சொன்னனென்னத்தட்டில்லை.

(உயர்கொள்மாதவி) ஆகாசாவகாசமிட மடையும்படி வளர்ந்த குருக்கத்தியிலே, காலங்களிலே. (வீதியின்வாய்) வீதியிலே. (உலாவியமாருதம்) ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள காற்றானது திக்குக்கள்தோறும் கமழாநிற்பதாய், பொழிலாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய். (௨)

அ௫ — இரண்டாம்பாட்டு. (வசையித்யாதி) ஸ்ரீபரசுராமனாய் விரோதிகளைக் கிழங்கெடுத்தவளவன்றிக்கே, அதிகாரிபுருஷனான அயனுக்குக் கண்கொடுத்தாப்போலே வேதப்ரதாநம் பண்ணினவனல்லேயோ, தத்ப்ர

(௧) தை-நா-௧-௩அ. (௨.) (௩) வி-பு-௧-௨௨-௩அ.

திபாத்யமான கைங்கர்யத்தை ஆசைப்பட்ட எனக்கு மத்தைத் தந்தருள வேணுமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அயற்கு" என்னாதே, "அம்மலர்" என்று விசேஷிக்கையாலே - தாய்கையில் குழந்தை என்னுப்போலே, திருநாபி கமலத்தில் பிறந்தபோதையில் செவ்வியழியாத சைசவம் தோற்றுகையாலே, அவன் கெடுக்கும் போது முன்பவன் கையில் கொடுத்தாருண்டாக வேணுமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (விப்ரலம்பேத்யாதி). "அயன்" என்றத்தாலே - லோக ஸஜாதீய ஜந்மராஹித்யம் விவக்ஷிதமாய், அப்படி யருளிச்செய்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). வேதம் போனவுடனே கொடுத்தவனைத் தேடித்தரச்சொல்லி ப்ரார்த்தித்தான் சிசுவைப்போலே என்று கருத்து. (சாஸ்த்ரங்களை) பகவச்சாஸ்த்ரங்களை. (அவர்களை) வ்யாஸாதிகளை.

'வீதியின்வாய்" என்னவேணுமோ, "திசையெல்லாம்" என்றால் போராதோ வென்ன; அதுக்காக, உயர்கொள் மாதவிப்போதொடு - வீதியின்வாய்-உலாவின மாருதம், அவ்வளவில் நில்லாதே, திக்குக்களெல்லாம் வ்யாபித்ததென் றருளிச்செய்கிறார் (ஆகாசேத்யாதி). ... (௨)

மூ.—வெய்யனாயுலகேழுடன் நலிந்தவனுடலக மிருபிளவாக்
கையில் நீளுகிர்ப்படையது வாய்த்தவனே யெனக்கருள்புரியே
மையினார் தருவராலினம்பாய வண்டடத்திடைக்கமலங்கள்
தெய்வநாறுமொண்பொய்கைகள் சூழ் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்:	உரை.	பதம்.	உரை
மை ஆர்தரு	கறுப்புமிக்கிருந்துள்ள	உலகுஏழ்	ஸப்தலோகங்களையும்
வரால்	மத்ஸ்யங்களுடைய	உடன்	ஏககாலத்தில்
இனம்	திரளானது	நலிந்தவன்	உபத்ரவித்த ஹிரண்யனுடைய
வண்	ஸௌந்தரமான		
தடத்து இடை	தடாகங்களிலே	உடல்	சரீரத்திலே யுள்ள
பாய	துள்ளிவிழாநிற்க,	அகம்	உள்ப்ரதேசமும்
கமலங்கள்	(அங்குள்ள) தாமரைப்பூக்கள் (அலர்ந்து)	இருபிளவா	இரண்டு கூறும்படி
		கையில்	திருக்கைகளிலே
தெய்வம்	ஶ்லாக்யமாக	நீள்	நீண்டிருக்கிற
நாறும்	பரிமளியாநின்ற	உகிர்	நகங்களையே
ஒண்	ஸௌந்தரமான	அது	அப்படிப்பட்ட.
பொய்கைகள்	தடாகங்களாலே	படை	ஆயுதமாக
சூழ் திருவெள்ளறை நின்றானே!		வாய்த்தவனே பெற்றவனே!	
வெய்யனாய்	அதிக்ரூரனாய்க்கொண்டு	எனக்கருள்புரி.	(௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (வெய்யனுயித்யாதி) மிக்க க்ரௌர்ய த்தையுடையனாய் ஸகலலோகங்களையு மொருகாலே நலிந்த ஹிரண்ய னுடைய சரீரமானது இரண்டு கூறாம்படியாக, திருவாழியைக்கொண்டு கார்யம் செய்யப்பெறாதபடி அவன் வரம் பெற்றிருக்கையாலே திரு வுகிரே ஆயுதமாகக்கொண்டு வ்யாபரித்தவனே! (எனக்கருள்புரியே) என்னுடைய விரோதியைப்போக்கி என்பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணி யருளவேணும்.

(மையித்யாதி) கறுப்பு மிக்கிருந்துள்ள வராலினமுண்டு, இவற் றினுடைய திரளானவை பூக்களைக் கிழித்துக்கொண்டு அழகிய தடா கங்களிலேபாய, அக்கமலங்கள் மணம் நாறுகின்றுள்ள பொய்கைகள் சூழ்ந்த திருவெள்ளறை நின்றானே. ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (வெய்யனுயித்யாதி) ப்ரஹ்மாவுக் கபேக்ஷித மான வேதப்ரதாநம் பண்ணுகைக்கு பரிமுகமா யிரண்டு வடிவுகொண்ட வளவன்றிக்கே, ஒரு சிறுக்கனுக்காக விரோதி கழிக்கவேண்டி அரிமுகமா யிரண்டுவடிவு கொண்டு நகாக்ரத்தாலே விரோதியைக் கழித்தவனல்லை யோ வென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

உடலில், அகம் - அந்தஃப்ரதேசமும்கூட, இருபிளவாக, கையில் நீண்ட உகிராகிற அப்படிப்பட்ட படை, வாய்த்தவனே- பல(ஃல)வத்தாம் படி பெற்றவனே என்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்ய மருளி ச்செய்கிறார் (மிக்கவித்யாதி).

"இன்" - சாரியைச்சொல்லாய், "மையார்தரு" என்றதுக்கர்த்தம் (கறுப்பித்யாதி). வரால் - மத்ஸ்யம். "தெய்வம்" என்றது - திவ்யமென் றாய், ஶ்லாக்யமான நாறுகையைச் சொல்லுமென்கிறார் (மணம் நாறுகின் றுள்ள) என்று. ... ... (௩)

மூ.—வாம்பரியுகமன்னர்தமுயிர் செகவைவர்கட் கரசளித்த
காம்பினார் திருவேங்கடப் பொருப்ப நின் காதலையருளெனக்கு
மாம்பொழில்தளிர் கோதியமடக்குயில்வாயது துவர்ப்பெய்த
தீம்பலங்கனி தேனது நுகர் திருவெள்ளறை நின்றானே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
மாம்பொழில்	மாந்தோட்டங்களிலே	மடம்	பவ்யதையை யுடைத்தான
தளிர்	அவற்றின் தளிர்களை	குயில்	குயில்களானவை
கோதிய	கொந்தாநின்றுள்ள	வாயது	தம்து வாய்களிலே

துவர்ப்பு	துவர்ப்பென்னும் ரஸத்தை
எய்த	அடைய (அந்த ரஸத்தை மாற்றுகைக்காக)
தீ	மதுரமான
பலங்கனி	பலாப்பழத்திலுள்ள
தேனது	மதுவை
நுகர்	பாநம் பண்ணுகின்ற
திருவெள்ளறை நின்றானே! [ன்ற	
வாம்	மேல்விழுந்து வராநி
பரி	குதிரைகள்
உக	நசிக்கும்படியாகவும்
மன்னர்தம்	ராஜாக்களுடைய
உயிர்	ப்ராணன்களானவை

செக	அழியும்படியாகவும் செய்து
ஐவர்கட்கு	பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு
அரசு	ராஜ்யத்தை [னாய்,
அளித்த	க்ருபை பண்ணினவ
காம்பு ஆர்	மூங்கில்கள் நிறைந்த
திருவேங்கடப் பொருப்ப	திருவேங்கட மென்னும் திருமலையிலெழுந்தருளி யிருக்குமவனே!
நின்காதலை	உன்விஷயமான பரமபக்தியை
எனக்கு	எனக்கு
அருள்	க்ருபைபண்ணியருளவேணும். (௪)

வ்யா.— நாலாம்பாட்டு. (வாம்பரி) தாவிவாராநின்றுள்ள குதிரைகள் உக்கிப்போம்படியாக், அவற்றை மேற்கொண்டு தோற்றின ராஜாக்கள் முடியும்படி, பாண்டவர்களுக்கு முடியைக்கொடுத்த. பரிகரத்தையுடையவர்கள் தங்களையழியச்செய்து, பாண்டவர்கள் பக்கலிலே ஔரத்தைப்பண்ணின. (காம்பினார்) மூங்கில்மிக்கிருந்துள்ள திருவேங்கடமாகிற மலையையுடையவனே! (நின்காதலையருளெனக்கு) தேவர் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வக்ஷணவர்த்தியான பரமபக்தியை எனக்குப் பண்ணியருளவேணும்.

(மாம்பொழில்) மாம்பொழிலிலேபோய்ப்புக்கு அதிலுண்டான தளிரைச் செருக்காலே தன்வாயாலே கோதின, மடக்குயிலானது - பெண்குயிலானது. (வாயது துவர்ப்பெய்த) "அத்தை ரஸாந்தரத்தையிட்டு மாற்றவேணும்" என்று, இனிய பலாப்பழத்திலே சென்று அதிலுண்டான தேனை புஜியாநின்றுள்ள. ... ... (௫)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வாமித்யாதி) பக்தாக்ரேஸரரான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்காக நரஸிம்ஹமா யுதவின வளவன்றியே, ராஜ்யார்த்திகளா யிருப்பாரிடத்திலும் பக்ஷபதித்து *ஆதியஞ்சோதி யுருவுகொண்டே தூத்யஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணியருளி, அவ்வளவன்றிக்கே, த்ருஷ்டார்த்திகளுக்கு இஷ்டங்களைக் கொடுக்கவேணுமென்று ஸ்ரீவேங்கடாசலத்தில்

நின்று உதவினவனல்லேயோ, ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யோப்யோகியானப்ரீதியைத் தந்தருள வேணுமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அழியச்செய்து) என்ற வநந்தரம், அதில்லாத என்று கூட்டுவது. (௪)

மூ.—மானவேலொண்கண் மடவரல்மண்மகளழுங்க முந்நீர்ப்பரப்பில்
ஏனமாகியன்றிருநில மிடந்தவனே யெனக்கருள்புரியே
கானமாமுல்லைகழைக்கரும்பேறி வெண்முறுவல்செய்தலர்கின்ற
தேனின்வாய்மலர் முருகுகுக்கும் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கானம்	காட்டிலேயுள்ள	கண்	கண்களை யுடையளா
மா	பெரிய [து		ய்
முல்லை	முல்லைக் கொடியான	மடவரல்	க்ஷமைமுதலிய ஆத்
கரும்பு	கரும்பினுடைய		ம குணங் களை யு
கழை	நுனியளவும்		டையளான
ஏறி	சென்று படர்ந்து	மண்மகள்	பூமிப்பிராட்டி
வெண்	வெண்மையான	அழுங்க	ப்ரளயார்ணவத்தில்
முறுவல்	புன்சிரிப்பை		மூழ்கிக்கிடக்க [லே
செய்து	செய்வதுபோல்	அன்று	அந்த ப்ரளய காலத்தி
அலர்கின்ற	விகஸியாநின்ற	முந்நீர்	அந்தப்ரளயார்ணவத்
மலர்	(முல்லைப்) பூவானது		தினுடைய
தேனின்	வண்டுகளுடைய	பரப்பில்	மஹாஜலத்திலே
வாய்	வாயிலே	ஏனமாகி	மஹா வராஹமாய்க்
முருகு	தேனை		கொண்டு (இழிந்து)
உகுக்கும்	பெருக்காநின்ற	இருநிலம்	விசாலமான பூமியை
திருவெள்ளறை நின்றானே!		இடந்தவனே	அண்டபித்தியில் நின்
மானம்	பரப்பையுடைத்தான		றும் குத்தி எடுத்த
வேல்	வேலாயுதம் போன்ற		வனே!
	தாய்	எனக்கு	அர்த்தியான எனக்கு
ஒண்	ஸௌந்தரமான	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய் (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மானவேலித்யாதி) இலையகன்றவேல் போலேயாய் தர்சநீயமாயிருக்கிற திருக்கண்களையுடையளாய், க்ஷமை துடக்கமான ஆத்மகுணங்களால் மிக்கிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி, தன் விபூதிமுகத்தாலே புக்கழுந்த. (முந்நீர்ப்பரப்பில்) ப்ரளயத்திலே யகப்பட நீருக்கும் சேற்றுக்குமிறாயாத வராஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, அண்டபித்தியிலே யொட்டினபூமியை இடந்தெடுத்துக்கொண்

டேறினவனே! (எனக்கருள்புரியே) அர்த்திக்கவும் மாட்டாதபூமியை ரக்ஷித்த உனக்கு, அர்த்தித்த என்னுடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகை பெரியபணியோ?

(கானமாமுல்லை) நெய்தல், மருதம், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை என்கிற நிலங்களெல்லாம் தன்னிலே கலந்தாய்த்திருப்பது. ஊரைய ணைந்த வயலருகுண்டான காட்டில் பெரியமுல்லையானது, கரும்பின் நுனியளவும் மூடப்படர்ந்து, ஏறின ஓக்கத்தாலுண்டான ஹர்ஷத் தாலே ஸ்மிதம்பண்ணினுப்போலே அலருகிற மலரானது, தன்னிலே மதுபாநார்த்தமாகப்படிந்த வண்டினுடைய வாயிலே தேனை ஒழுக்கா நின்றுள்ள. ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மானவேலித்யாதி) (க) "[Grantha text] - த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமஸ்சக்ரு ர்ஜநார்த்தநம்" என்று ப்ரார்த்தித்தவர்க்காகத் தான் இஷ்டத்தைக் கொடுத்த வளவன்றிக்கே, பூமி அர்த்தியாதே யிருக்க ஆபத்தையே செப்பேட்டாக்கி உதவினவனல்லையோ, எனக்கு மருளவேணுமென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

காட்டிலிருக்கிற முல்லைக்கும் வயலிலிருக்கும் கரும்புக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (நெய்தலித்யாதி). "முருகு" என்றதி னர்த்தம் (தேனை) என்றது. உகுக்கை - கொடுக்கையாய், பலிதம் (ஒழுக்காநின்றுள்ள) என்றது. ... ... (௬)

௬.—

பொங்குநீண்முடியமரர்கள் தொழுதெழவமுதினைக்கொடுத்தளிப்பான்
அங்கோராமையதாகியவாதி நின்னடிமையையருளெனக்கு
தங்குபேடையோடூடிய மதுகரம் தையலார் குழலணைவான்
திங்கள்தோய் சென்னிமாடம் சென்றணை திருவெள்ளறைநின்றுனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தங்கு	பூவிலே தங்கியிருக்கிற	குழல்	கேசபாசங்களை
பேடையோடு	பெண் வண்டோடு [த	அணைவான்	கிட்டி (அங்கே மறைந்திருக்கைக்காக)
ஊடிய	ப்ரணயகலஹம்செய்	திங்கள்	சந்த்ரமண்டலத்திலே
மதுகரம்	வண்டானது,	தோய்	படிந்திருக்கிற
தையலார்	ஸ்த்ரீகளுடைய	சென்னி	சிகரங்களையுடைய

(க) பாரு.

மாடம்	க்ருஹங்களை
சென்று	கிட்டி
அணை	சேராநின்ற
திருவெள்ளறை நின்றானே!	[ய்
பொங்கு	அபி(பி)வ்ருத்த(த்)ரா
நீள்	சிரகாலஸ்த்தாயி யான [ரான
முடி	கிரீடங்களை யுடைய
அமரர்கள்	இந்த்ராதி தேவர்கள்
தொழுது	(தன்னை) ஆச்ரயிக் கைக்காக
எழ	உத்யோகிக்க, [ளுக்கு)
அங்கு	அக்காலத்திலே(அவர்க
அமுதினை	அம்ருதத்தை
கொடுத்து	கொடுத்து
அளிப்பான்	ரக்ஷிக்கைக்காக
ஓர்	அத்விதீயமாய் [ன
அது	அப்படி பலிஷ்டமா
ஆமையாகிய	கூர்மாவதாரத்தை ப்பரிக்ரஹித்த
ஆதி	காரணபூதனே!
நின்	உன்விஷயமான
அடிமையை	கைங்கர்யத்தை
எனக்கு	எனக்கு
அருள்	தந்தருளவேணும்.

வ்யா.—ஆறாம்பாட்டு. (பொங்குநீண்முடியித்யாதி) விஸ்த்ருதராய், நிலைநின்ற முடியையுடையராயிருக்கிற தேவர்கள், திருவடிகளிலே விழுந்து உஜ்ஜீவிப்பதாக மநோரதிக்க; அவர்களுக்கு அஸுரர்களால் வந்த வினையைப்போக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக, மந்தரத்தைத் தரிக்கவல்ல ஆமையின்வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து அவர்களைரக்ஷித்து, அவர்களுக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனே! (நின்னடிமையையருளெனக்கு) எனக்கு, தேவர்திருவடிகளிலுண்டான அடிமையைத் தந்து என்ஸத்தையைத் தந்தருளவேணும்.

(தங்கு) பூவிலே தங்கின பேடையோடே, அத்தை இத்தைச்சொல்லி ஊடினவண்டானது, "இதுக்குத் தெரியாததோரிடந்தேடி மறையவேணும்" என்று, அதுக்காக ஸ்த்ரீகளுடைய குழலிலே மறையக்கோலி, சந்த்ரபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கின சிகரத்தையுடைத்தான மாடங்களிலே சென்றணையாநிற்குமாய்த்து. ... ... (௬)

அரு.—ஆறாம்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-பூமிப்பிராட்டிக்கு விபூதியாகையாலே தான் பூதர (भूधर) னானென்றார்; ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்காக பூதர(भूधर)த்தைத் தரித்து அமுதளித்தானென்று, வராஹாவதாரத்துக்கு முன்னாகச் சொல்லப்பட்ட கூர்மாவதாரத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அம்ருதரூப பலத்துக்குத் தொழுதெழுகை ஸாதநமாக வேண்டுகையாலே, தொழுகைக்கு, எழ - உத்யோகிக்க என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (மநோரதிக்க) என்று. (மந்தரத்தைத் தரிக்கவல்ல) என்றது-"அது" என்றதினர்த்தம். (என்ஸத்தையைத் தந்தருளவேணும்) என்றது-*ஆதிபதஸமபிவ்யாஹார லப்யார்த்தம்.

(அத்தை இத்தைச் சொல்லி) என்றது - "நானொரு பூவில்நின்று மொரு பூவில் போக வொருப்பட்டால் (க) "𑌅𑌗𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 - அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி" என்று புறப்படாதே யிருந்த உனக்கு, பூவில் கால்தங்கிற்றோ? என்னிலு முனக்குத் தேனினிதாய்த்தோ" என்றாப்போலே சொல்லுகை. ... ... (சு)

மூ.—ஆறினொடொருநான்குடை நெடுமுடியரக்கன்றன்சிரமெல்லாம்
வேறுவேறாக வில்லது வளைத்தவனே யெனக்கருள்புரியே
மாறில் சோதிய மரதகப்பாசடைத் தாமரைமலர் வார்ந்த
தேறல் மாந்திவண்டின்னிசைமுரல் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாறுஇல்	ஒப்பில்லாத	ஆறினோடு	ஆறுதலைகளோடு
சோதிய	தேஜஸ்ஸை யுடையனவாய்	ஒருநான்குஉடை	ஒருநாலு தலைகளையுடையனாய்
மரதகம்	மரதக மணிபோன்ற	நெடு	தீர்க்கமான [னை
பாசு	பசுமை வர்ணத்தை யுடைத்தான	முடி	கிரீடங்களை யுடைய
அடை	இலைகளையுடைய	அரக்கன்தன்	ராவணாஸுரனுடைய
தாமரை	தாமரைகளினுடைய	சிரமெல்லாம்	எல்லாத்தலைகளையும்
மலர்	புஷ்பங்களில் நின்றும்	வேறுவேறாக	வெவ்வேறாக (அறுந்துவிழும்படியாக)
வார்ந்த	பெருகாநின்ற		
தேறல்	தேனை	அது	அப்படிப்பட்ட
மாந்தி	பானம்பண்ணி	வில்	தநுஸ்ஸை
வண்டு	வண்டுகளானவை	வளைத்தவனே	வளைத்தசக்ரவர்த்தித் திருமகனே!
இன்	ஶ்ராவ்யமான		
இசை	கானங்களை	எனக்கு	என்விஷயத்தில்
முரல்	பாடாநின்றுள்ள	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய்.(எ)
	திருவெள்ளறை நின்றானே!		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஆறினொடித்யாதி) பத்துத்தலையையுடைய ராவணனுடைய தலைபத்தையும் சிந்நம் பிந்நமாய்ப் போம்படியாக வில்லை வளைத்தவனே! என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணியருளவேணும்.

(மாறிலித்யாதி) ஒப்பில்லாத புகரையுடைய வாய் மரதகம்போலேயிருந்துள்ள பச்சையிலையையுடைத்தான தாமரைமலரில் நின்று மொழுகா நின்றுள்ள தேனைப்பருகி வண்டுகளானவை இனிய விசையைப் பாடாநின்றுள்ள.... ... ... (எ)

(க) ரா-அயோ-உஎ-சு.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (ஆழித்யாதி) தேவர்களுக்கு அமுதூட்டின படி சொன்னார் - கீழ்; அவர்களுக்குக் குடியிருப் பரிதாம்படி தலைபத்துப் படைத்தானாய் மிதந்த ராவணனை வென்று, அவர்களை ரக்ஷித்த குணத்தை யநுஸந்திக்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

"வார்ந்த" என்றதினர்த்தம் (ஒழுகாநின் றுள்ள) என்றது. "மாந்தி" என்றதினர்த்தம் (பருகி) என்றது. ... ... (எ)

மூ.—முன்னிவ்வேழுலகுணர்வின்றி யிருள்மிகவும்பர்கள் தொழுதேத்த
அன்னமாகியன்றருமறை பயந்தவனே யெனக்கருள்புரியே [த
மன்னு கேதகை சூதக மென்றிவை வனத்திடைசுரும்பினங்கள்
தென்னவென்றுவண்டின் னிசைமுரல் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	மாறுதேயூத்திருக்கிற	முன்	முற்காலத்திலே
கேதகை	தாழைகளென்ன	இவ்வேழுலகு	இந்த ஸப்தலோகங்களும்
சூதகம்	மாமரங்களென்ன	உணர்வுஇன்றி	ஜ்ஞாந சூந்யமாய்க்கிடக்க
என்று இவை	என்கிற இவற்றை யுடைத்தான	இருள்மிக	அந்தகாரம் மேலிட்டு
வனத்துஇடை	சோலைகளின் நடுவே	உம்பர்கள்	ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள்
சுரும்பு	சுரும்பு என்னும் வண்டுகளுடைய	தொழுது	(உன்னை) ஆஸ்ரயித்து [நிற்க,
இனங்கள்	கூட்டங்களானவை	ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் பண்ண
தென்ன என்று	தென்ன தென்ன என்று பாடாநிற்க, (அதைக்கேட்டு)	அன்று	அக்காலத்திலே
		அன்னமாகி	ஹம்ஸரூபியாய்க்கொண்டு [தை
வண்டு	வண்டுகளானவை	அருமறை	துர்லபமான வேதத்
இன் இசை	(அப்பாட்டில் பரிபக்வமாய்) போக்யமான காநத்தை	பயந்தவனே	உண்டாக்கிக் கொடுத்தவனே!
முரல்	பாடாநின்ற	எனக்கு	என்விஷயத்தில்
திருவெள்ளறை நின்றானே!		அருள்புரி	க்ருபைபண்ணு.(அ)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (முன்னிவ்வேழுலகித்யாதி) பண்டு இந்த லோகங்களேழும் வெளிச்செறிப்பின்றியே இருளானது மிக ப்ரஹ்மாதிகள் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அஸுரர்களோடே கலந்து உருமாய்ந்துபோன வேதத்தைப் பிரிக்கைக்குடலாக, நீரையும் பாலையும் பிரிக்கவல்ல அன்னத்தின்வடிவைக்கொண்டு, தன்னைப்பெறிலும் பெறவரிதான, தன்படிகளை யடங்கலும் பேசவற்

ரூயிருக்கிற வேதத்தை யுண்டாக்கினவனே! என் பக்கலிலே க்ருபை யைப்பண்ணி யருளவேணும்.

மாறாத பூக்களையுடைத்தான தாழை தேபா என்கிற இவற்றாலே நெருங்கின சோலையினுள்ளே, சுரும்புகளானவை மதுபாநம்பண்ணி, உள்ளுப் புக்க த்ரவ்யம் இருந்த விடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே "தென்ன, தென்ன" என்று ஆளத்திவைக்க, வண்டுகளானவை அதில் முறுகினபாட்டைப் பாடா நிற்குமாய்த்து. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னித்யாதி) ஊண் கொடுத்தும் குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்தும் ரக்ஷித்த வளவன்றிக்கே, தேவர்களை ஓதுவித்தவனும் நீயே யல்லையோ, எனக் கருளவேணு மென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இரண்டாம்பாட்டில் "பரிமுகமாய் வேதப்ரதாநம் பண்ணினான்" என்றதுக்கும், இங்கே "அன்னமாய் வேதப்ரதாநம் பண்ணினான்" என்றதுக்கும் தோற்றுகிற விரோதத்தை, கல்பபேதேந கூடுமென்று பரிஹாரம் பண்ணிக்கொள்ளுதல்; அன்றிக்கே, இரண்டும் வித்யாப்ரதங்களான அவதாரங்களாகையாலே தர்மைக்யத்தைப் பற்ற ஒன்று செய்ததை மற்றையதுக்கும் சொல்லலாமென்றுதல் கண்டுகொள்வது.

(முறுகினபாட்டை) பரி பக்வமான பாட்டை. ... ... (அ)

பு

கூ.—ஆங்குமாவலிவேள்வியிலிரந்து சென்றகலிட முழுதினையும்
பாங்கினாற்கொண்ட பரமநிற்பணிந்தெழுவே னெனக்கருள்புரியே
ஓங்குபிண்டியின் செம்மலரேறி வண்டுழி தர மாவேறித்
தீங்குயில்மிழற்றும் படப்பைத் திருவெள்ளறை நின்றானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓங்கு	உயர்ந்து வளராநின்ற [டைய	மிழற்றும்	அவ்யக்தமதுரமாகக் கூவாநின்ற
பிண்டியின்	அசோக மரத்தினு	படப்பை	கொடித் தோட்டங்களை யுடைத்தான
செம்மலர்	சிவந்த புஷ்பங்கள் மேலே	திருவெள்ளறை நின்றானே!	
வண்டு	வண்டுகளானவை	மாவலி	மஹாபலியினுடைய
ஏறி	ஏறி [தைக்கண்டு)	வேள்வியில்	யாகத்திலே [ஸே
உழிதர	ஸஞ்சரியாநிற்க (அ	ஆங்கு	அந்த மஹாஸபையி
தீன்	மதுரமான ஸ்வரத்தை யுடைய	சென்று	போய்
குயில்	குயில்களானவை	இரந்து	யாசித்து
மா ஏறி	மாமரங்கள் மேலேறி நின்று	அகல்	பரந்த

இடம் முழுதி னையும்	பூமி யெல்லாவற்றை யும்	கொண்ட	தானம்வாங்கி ஸ்வாதீந மாக்கிக்கொண்ட
பாங்கினால்	செவ்வையினாலே (அந்த மஹாபலியினுடைய இடமாக எண்ணி)	பரம	ஸர்வாதிகனே!
		நின்	உன்னை
		பணிந்து	பணியவேணுமென்று
		எழுவேன்	உத்யோகித் திருக்கிற
			எனக்கு அருள்புரி. (௯)

வ்யா—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆங்குமாவலி யித்யாதி) மஹாபலியினுடைய யஜ்ஞவாடமான அவ்விடத்தில் தன்னை இரப்பாளனாக்கிக் கொண்டுசென்று, பூமிப்பரப்பை யடங்கலும் அவனதாகக்கொண்ட ஸர்வாதிகனே! ராவணாதிகளைப் போலே தலையையறுத்துப் பொகட்டு வாங்கிக்கொள்ளலா யிருக்கச்செய்தே ஔதார்யத்துக்குச்சமைந் திருந்தபடியாலே, தன்னை இரப்பாளனாக்கி அவனதாகக்கொண்டானாய்த்து. (நிற்பணிந்தெழுவே னெனக்கருள்புரியே) இந்த்ரனுடைய ஆஸ்ரயணத்தோபாதி போராதோ என்னுடைய ஆஸ்ரயணம்.

(ஓங்கித்யாதி) ஆகாசாவகாசம் வெளியடையும்படி வளர்ந்த அசோகமானது சிவக்கப்பூத்துக்கிடக்க, "இதிலே மதுபானம் பண்ணலாம்" என்று அதுக்காக வண்டுகள் ஸஞ்சரிக்க, அத்தைக்கண்ட குயில்களானவை "நெருப்பு" என்று அருகுசெல்ல அஞ்சி நின்ற மாவிலே ஏறி, இவை நெருப்பிலே அகப்பட்டனவாகக் கொண்டு அநக்ஷரரஸமான பேச்சாலே "படுகுலை கிடிகோள்" என்றுப்போலே கூப்பிடாநின்றதாய்த்து. இதில் வாஸமும் நித்யமாயிருக்கச் செய்தே, பயமும் நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கு மாய்த்து. ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆங்கித்யாதி) அமரர்களை யமுதூட்டிக் குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்து வேதாத்யயநத்தைப் பண்ணுவித்த வளவன்றியே, அவர்களுக்காகத் தானிரந்திட்டான் என்று ஸ்ரீ வாமநாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

"ஆங்கு" என்றதுக்கு - ஒரு தேச விசேஷமும், அவ்விடத்திலே மாவலி வேள்வியும்,‡(அருகேயொருப்ரதேசமுமாகத்)தோன்றுகையால் அதுக்கு ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே, "மாவலி வேள்வியில் - ஆங்கு" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறுர் (மஹாபலி யித்யாதி) — இப்போது, (அவ்விடத்தில்) என்றத்தால் - மஹா ஸதஸ்ஸென்று தோன்றுகையாலே, அப்படிப்பட்ட ஸதஸ்ஸி லிரந்தத்தாலே ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யம் தோன்றுகை ப்ரயோஜநமாகவுமாம். அன்றிக்கே, இரப்பும் கார்யகரமாக

‡ குண்டலித மநந்விதம்.

வொட்டாத சுக்ராதிக ளிருந்தவிடமென்றுதல் ப்ரயோஜநம் கொள்ளலா மென்று திருவுள்ளம். அவனுடையபாங்கிளுலென்று சப்தார்த்தம் திருவுள் ளம்பற்றித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (அவனதாகவித்யாதி). இத்தால்- அவன் "என்னது" என்று அபிமாநித்திருந்தத்தை அப்படியே தானு மெண்ணிக் கையேற்றபடி சொல்லிற்றுய்த்து. பரஸ்வத்தைத் "தன்னது" என்றிருந்தால் தலையறுக்க வொண்ணுதோ, பிச்சையெடுக்கவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (ராவணுதி யித்யாதி). "கொடுக்கவேணும்" என்று இச்சை யுண்டாகையாலே பிச்சை யெடுத்தானென்று கருத்து.

படப்பை - கொடித்தோட்டம். ... ... (௯)

மூ.—மஞ்சுலா மணி மாடங்கள் சூழ் திருவெள்ளறை யதன்மேய
அஞ்சனம் புரையும் திருவுருவனை யாதியை யமுதத்தை
நஞ்சுலாவிய வேல்வலவன் கலிகன்றி சொல்லையிரண்டும்
எஞ்சலின்றி நின்றேத்தவல்லா ரிமையோர்க்கரசாவர்களே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சு	மேகமண்டலத் தளவும்	அமுதத்தை	போக்ய பூதனுமான ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,
உலா	சென்று ஓங்கியிருக்கிற	நஞ்சுஉலாவிய	விஷம்போலே திரியாநின்றுள்ள
மணி	ரத்நங்களிழைத்த	வேல்வலவன்	வேலை ஆளுமவரான
மாடங்கள்	க்ருஹங்களினுலே	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
சூழ்	சூழப்பட்ட	சொல்	அருளிச்செய்த
திருவெள்ளறையதன்	திருவெள்ளறை என்னும் அந்தத் திவ்ய தேசத்திலே	ஐயிரண்டும்	இந்தப் பத்துப்பாட்டுக்களையும்
மேய	நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனுய்	எஞ்சலின்றி	குறைவின்றி
அஞ்சநம் புரையும்	அஞ்ஜநத்தோடொத்த	நின்று	ஒருபடிப் பட்டுநின்று
திரு	ஸுந்தரமான	ஏத்தவல்லார்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணத் தகுந்தவர்கள்
உருவனை	வடிவை யுடையனுய்	இமையோர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
ஆதியை	ஜகத்காரண பூதனைய்	அரசாவர்கள்	ராஜாக்கள் போலே ஆதரணீயராவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல வோங்கியிருப்பதாய் மணிமயமான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட

திருவெள்ளறையதன், மேய - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (அஞ்சன மித்யாதி) அஸங்க்ஷிதனே யாகிலும் விட வொண்ணுதாய்த்து வடிவழகு; அழகில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணுதாய்த்து ப்ராப்தி; ப்ராப்தியில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணுதாய்த்து போக்யதை. (நஞ்சித்யாதி) த்ருஷ்டி விஷம்போலே யிருக்கிற வேலையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தையும் ஒன்றும்விடாதே ஏத்த வல்லவர்களை, நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனைவிட்டு இவர்களை ஆதரியா நிற்பர்கள். ... ... (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) (போக்யதை) என்றது- மற்றை ஸர்வப்ரகாரத்தாலு முள்ள போக்யதை. "எஞ்சலின்றி" என்றதினர்த்தம் (ஒன்றும் விடாதே) என்றது. ... ... (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் மூன்றுந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் நாலாந்திருமொழி

உந்திமேல் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—"நின்குரைகழல் தொழுவதோர்வகை யெனக்கருள்புரியே" என்றார்-கீழிற்றிருமொழியிலே; " 'அருள்புரியே'என்று நீரிங்ஙனே இழவாளராய் ப்ரார்த்திக்கிறதென், நாமுமக்கொன்று முபகரித்திலோமோ, உபகரிக்கவன்றோ நாம் கோயிலிலே வந்து ஸந்நிஹிதராய்த்து" என்று இங்ஙனே ஸந்நிஹிதனானபடியைக் காட்டிக்கொடுத்தான்; அத்தை யநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய் *இனித்தான் அறிவுடையாரடங்கலும் ப்ராப்யபுத்தி பண்ணி விடாதே வர்த்திக்கிற தேசமென்று அது தன்னைப்பேசி இனியராகிறார். ... ... (*)

அரு.—உந்திமேலின் ப்ரவேசம்.—"அருள்புரியே" என்று ஒருகால் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்கால் சொன்னவிடத்திலும் வாய்திறவாதே

யிருக்கவும், இவர் "இன்னமொரு தேசத்திலே யாகிலும் முகங்கொடுப்பன்" என்னும் நசையாலே யிருக்குமளவில், அரங்கத்தம்மான் அப்படியே சி(-மி)த்த ஸமாதாநம் பண்ண, ஸமாஹிதரானென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (நின்குறைகழலித்யாதி) (உபகரித்திலோமோ) என்ற வநந்தரம் "அப்படியே மேலும்" என்று சேஷம். *(இனித்தான்) த்ருஷ்டரா யநுபவிக்கு மிடத்திலே. ... ... (*)

மூ.—உந்திமேல் நான்முகனைப் படைத்தானுலகுண்டவ
னெந்தைபெம்மா னிமையோர்கள் தாதைக்கிடமென்பரால்
சந்தினோடு மணியும் கொழிக்கும் புனல் காவிரி
அந்திபோலும் நிறத்தார் வயல்சூழ் தென்னரங்கமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சந்தினோடு	சந்தநக்கட்டைகளோடு கூட	உந்திமேல்	(தன்னுடைய) திருநாபியிலே
மணியும்	ரத்நங்களையும்	நான்முகனை	சதுர்முகனான ப்ரஹ்[மாவை
கொழிக்கும்	தள்ளிக்கொண்டு வாராநின்ற	படைத்தான்	ஸ்ருஷ்டித்தவனும்
புனல்	ஜலத்தையுடைய	உலகு	(ப்ரளயகாலத்திலே) லோகங்களை
காவிரி	திருக்காவேரி நதியினாலும்,	உண்டவன்	அமுதுசெய்து தன் வயிற்றிலே வைத்தவனும்
அந்திபோலும்	ஸந்த்யாகாலம் போன்ற	எந்தை	என்னுடைய தகப்பன் முதலானபெரியோர்களுக்கு
நிறம்	வர்ணத்தினால்	பெம்மான்	ஸ்வாமியானவனும்
ஆர்	பூர்ணமான	இமையோர்கள்	நித்யஸூரிகளுக்கு
வயல்	கழனிகளாலும்	தாதைக்கு	நாதனானவனுமான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
சூழ்	சூழப்பட்ட	இடம் என்பர்	வாஸஸ்தாநம் என்றுசொல்லுவர்கள்.
தென்	ஸுந்தரமான		
அரங்கம்	திருவரங்கமென்னும் திவ்ய தேசமானது,		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (உந்திமேல் நான்முகனைப் படைத்தான்) ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டிக்கவ்வருகுள்ள தடங்கலும் தானே கைதொட்டாக்கி, பின்னை "இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கத்தை இவன்வழியாலே யுண்டாக்கவேணும்" என்று தன்னுடைய திரு நாபீகமலத்திலே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தவன். (உலகுண்டவன்) அப்படி கார்யங்

கொள்ளுமவர்களை ப்ரளயங்கொண்டவாறே பூமியை யெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கினவன். (எந்தை பெம்மான்) ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஆபத்ஸகனுமாயிருக்கிற விருப்பைக்காட்டி என் குலத்துக்கு நாதனுனவன். (இமையோரித்யாதி) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்ய ஸூரிகளுக்கு நாதனுனவன் வர்த்திக்கிறதேச மென்னுநிற்பர்கள். (க) "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதென்றுகொலோ" என்று சொல்லும் நித்யஸூரிகளும் இவ்விடத்தை விரும்பி, இங்கே படுகாடு கிடப்பர்களாய்த்து.

(சந்தித்யாதி) சந்தநத்தோடே கூட மணிகளையும் கொழித்தெறடா நின்றுள்ள புனலையுடைத்தான காவேரி; அந்தியுண்டு -ஸந்த்யை, அதுபோலே யிருண்ட நிறத்தையுடைத்தான வயல்; இவற்றாலே சூழப்பட்ட தென்னரங்கமே. (உ)"கருநெற் சூழ் கண்ணமங்கை" என்னுமாபோலே - கருவடைந்த பயிராகையாலே எங்குமொக்க இருண்டு தோற்றுமாய்த்து. ஸந்த்யை சிவந்தன்றோ விருப்பது என்னும் நிர்ப்பந்தமுண்டாகில், நுனி நெல் பழுத்த வயலாலே சூழப்பட்ட என்றுகிறது. ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (உந்தியித்யாதி) (ங) "ఈశ్వరాయనివేదితుం - ஈஶ்வராயநிவேதிதும்" என்கிறபடியே - தமக்குக் கரண களேபரப்ரதாநம் பண்ணினது தமக்குபகாரமாகத் தோற்றுவிக்க, இப்படி உபகரித்தவன்றானே ஆட்கொள்ளானோ என்று ஹ்ருஷ்டராய், அவன் கரணகளேப்ரப்ரதாநம் பண்ணுகைக்குப் பட்டபாடெல்லா மநுஸந்திக்கிறாரென்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டிக் கித்யாதி). எந்தைகளுக்குப் பெம்மான் என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதி). தம்மைக்கொண்டு மேல் கைங்கர்யம் கொள்ளுவ னென்கைக்கு ஸூசகம் - "இமையோர்கள்" என்ற தென்று விவக்ஷித்துத், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அடியார்களித்யாதி). அவர்களைக் கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளுமாபோலே, ருசியுடைய தம்மையும் கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளுவரென்று ஹ்ருஷ்டரானு ரென்கை. ... ... (க)

மூ.—வையமுண்டாலிலை மேவுமாயன் மணி நீண்முடிப்
பைகொள் நாகத் தணையான் பயிலுமிடமென்பரால்
தைய நல்லார் குழல் மாலையும் மற்றவர் தடமுலைச்
செய்ய சாந்தும் கலந்திழி புனல்சூழ் தென்னரங்கமே. (உ)

(க) தி-வாய்-உ-ங-கம- (உ) சுo-க-க. (ங) விஷ்ணுதத்வம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்	ஸாத்விகாசாரமுடைய	உண்டு	(ப்ரளயகாலத்திலே) அமுதுசெய்து
தையலார்	ஸ்த்ரீகளுடையரான	ஆலிலை	ஆலந்தளிரிலே
குழல்	கேசங்களிலே சூட்டப் பட்ட	மேவும்	பொருந்தி கண்வளர்ந்தருளாநின்ற
மாலையும்	பூமாலையும்,		
மற்று	அதுக்குமேலே		
அவர்	அந்தஸ்த்ரீகளுடைய	மாயன்	ஆஸ்சர்ய சக்தியுக்தனாய்,
தடம்	விசாலமான		
முலை	ஸ்தநங்களிலே பூசப் பட்ட	மணி	ரத்நங்களிழைத்த
செய்ய	சிவந்த	நீள்	தீர்க்கமான
சாந்தும்	சந்தநமும் (ஆகிய இவற்றோடு)	முடி	கிரீடத்தை யுடையனாய்
		பைகொள்	விசாலமான
கலந்து	சேர்ந்து (கலங்கி)	நாகம்	திருவநந்தாழ்வானாகிற
இழி	ப்ரவஹியாநின்ற	அணையான்	படுக்கையை யுடையனுமான ஸர்வேஸ்வரன்
புனல்	(காவேரி) ஜலத்திலே		
சூழ்	சுற்றப்பட்ட	பயிலும்	நித்யவாஸம் பண்ணாநின்ற
தென்னரங்கம்,			
வையம்	பூமியை	இடம் என்பர்.	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வையமுண்டித்யாதி) ப்ரளயத்திலே பூமிப்பரப்படங்க எடுத்து வயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனான ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின ஆஸ்சர்ய சக்தியுக்தன். (மணியித்யாதி) ஆதிராஜ்ய ப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய் கண்வளர்ந்தருளுகைக் கீடான பரப்பையுடையனா யிருக்கிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் விடாதே வர்த்திக்கிற தேசமென்று சொல்லாநிற்பர்கள்.

(தையல் நல்லாரித்யாதி)குழலிலே பூக்களை வைத்து முலைகளைக் குங்குமத்தாலே அலங்கரித்திருந்துள்ளவர்கள், படுக்கையைவிட்டு ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தத்திலே ஸ்நாநார்த்தமாக இழிவர்கள்; குழலில் மாலையும் குங்குமமுமாய்க் கலங்கி யோடாநிற்குமாய்த்து. ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (வையமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "உலகுண்டவன்" என்று சொன்ன உபகாரத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு, "இமையோர்கள் தாதை" என்கைக்கு ஜ்ஞாபகமான அநந்த சாயித்வத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

தையலாரென்றதே, "நல்லார்" என்கையாலே. (க) "வெள்வரைப் பதன் முன்னம் துறைபடிந்து" என்கிறபடியே-ஸாத்விக காலத்தில் துறை படிந்தமை நன்மையென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்திலே)என்று. மற்று-அதுவொழிய, அவர்களுடைய தடமுலைச் செய்ய சாந்தும் என்று சப்தார்த்த முட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (குழலி லித்யாதி). ... ... (உ)

மூ.—பண்டிவ்வையமளப்பான் சென்று மாவலி கையில் நீர்
கொண்ட வாழித் தடக்கைக் குறளனிடமென்பரால்
வண்டு பாடும் மது வார் புனல் வந்திழி காவிரி
அண்ட நாறும் பொழில் சூழ்ந்தழகார் தென்னரங்கமே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளானவை	இவ்வையம்	இந்தபூமியை
பாடும்	பாடும்படியாக	அளப்பான்	அளந்து வசப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காக
மது	தேனானது		
வார்	ஒழுகாநின்ற		
புனல்	ஜலமானது	சென்று	போய்
வந்து	வந்து	மாவலி	மஹாபலியினுடைய
இழி	ப்ரவஹியாநின்ற	கையில்	கையில்நின்றும்
காவிரி	திருக்காவேரியினுலும்,	நீர்	தாரஜலத்தை
அண்டம்	ஆகாசமெங்கும்	ஆழி	திருவாழியை ஏந்தத்தக்க
நாறும்	பரிமளியாநின்ற		
பொழில்	சோலைகளாலும்	தடம்	விசாலமான
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு	கை	ஸ்ரீஹஸ்தத்திலே
அழகு ஆர்	மிக அழகியதான	கொண்ட	ஏந்தின
தென்னரங்கம்,		குறளன்	வாமநனுடைய
பண்டு	பூர்வகாலத்தில்	இடம் என்பர்.	(ங)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான பூமியை மீட்டுக்கொள்ளுகைக்காக அவனுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று, திருவாழியைப் பிடிக்கக்கடவ கையாலே நீரை ஏற்ற ஸ்ரீவாமநன் வர்த்திக்கிற தேசமென்னுகிறார்கள்.

(வண்டித்யாதி) ஜலத்திலுண்டான ரஸ்யதையாலே வண்டுகளானவை மொய்த்துக்கிடக்குமாய்த்து. வண்டுகளானவை மதுபாந மத்தமாய்க்கொண்டு பாடுகைக்கிடான மதுவொழுகாநின்றுள்ள புனலானது

(க) நா-தி-க-உ.

வர்த்திழிகாவிரியாலும், அண்டாவகாசமடைய கந்தி(ர்கு)யாகின்றுள்ள பொழிலாலும் சூழப்பட்டு தர்ஸநீயமான தென்னரங்கமே. அண்ட நாறு மென்று - நாவி கஸ்தூரி தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லவுமாம்.

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) தமக்குக் கரணகளேபரப்ர தாநம் பண்ணியும் வழிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த உபகாரத்தையும் கீழ்ப் பாட்டுக்களி லருளிச்செய்து, "எந்தை பெம்மான்" என்று சொல்லும்படி என்னைத் தனக்காக்கிக்கொண்டானென்னு முபகாரத்தை யநுஸந்தித்து, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்ததயா வையங்கொண்டசெயலை அருளிச்செய்கிறரெ ன்று ஸங்கதி.

"அண்டம்" என்றபதம் - ஆகாச வாசக மன்றிக்கே, புழுகுபூனை யின் பீஜவாசகமாய், அது உபலக்ஷணமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கி றார் (அண்டமித்யாதி). ... ... (௩)

மூ.—விளைத்த வெம்போர் விறல் வாளரக்கன் நகர் பாழ்பட
வளைத்த வல் வில் தடக்கையவனுக் கிடமென்பரால்
துளைக் கை யானை மருப்புமகிலும் கொணர்ந்துந்தி முன்
திளைக்கும் செல்வப் புனல் காவிரிசூழ் தென்னரங்கமே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளை	த்வாரத்தையுடைய	விறல்	பலிஷ்டனுமாய்
கை	துதிக்கையை யுடைத்தான	வாள்	வாளாயுதத்தை யுடையனுமான
யானை	யானையினுடைய	அரக்கன்	ராவணனுடைய
மருப்பும்	தந்தங்களையும் [யும்	நகர்	பட்டணமான லங்கையானது [க
அகிலும்	அகில் கட்டைகளை	பாழ்பட	அழிந்து போம்படியா
கொணர்ந்து	அடித்துக்கொண்டு வந்து	வளைத்த	வளைக்கப்பட்ட
முன்	முன்னே	வல்	த்ருடமான
உந்தி	தள்ளி [ஶ்வர்யத்தை	வில்	தநுஸ்ஸை
செல்வம்	(லீலாரஸமாகிற) ஐ	தடம்	விசாலமான
திளைக்கும்	அநுபவியாநின்ற	கை	கையிலேயுடையனை
புனல்	ஜலத்தையுடைத்தான	அவனுக்கு	அந்தச் சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு
காவிரிசூழ் தென்னரங்கம்,			
வெம்போர்	க்ரூரமான யுத்தத்தை	இடம் என்பர்.	(௪)
விளைத்த	செய்யுமவனாய்		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (விளைத்தவித்யாதி) வெம்போரை விளை ப்பானாய், பெருமிடுக்கனாய், அத்தாலே வழிகெட வர்த்திப்பானாய்,

ஸாயுதனுயிருக்கிற ராக்ஷஸனுடைய நகரமானது (க) "శ్రుగాల సదృశీ - ம்மசாந ஸத்ருசியாகவேணும்" என்றபடியே - பாழ்பட்டுப் போம்படியாக வளைத்த பெருமிடுக்கையுடைத்தான வில்லையும், அதுக்காஶ்ரயமாகப் போரும்படியான கையையுமுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன் சாய்ந்தருளுகிற தேசமென்று நிற்பர்கள். (உ) "செருவிலே யாக்கர் கோனைச்செற்ற நம் சேவகனர் மருவிய பெரியகோயில்" என்பர்களிறே.

(துளைக்கை) துளையையுடைத்தான கையையுடைய ஆனைக்கொம்பும் அகிலும் துடக்கமானவற்றைக் கொடுவந்து, "கொள்வாருண்டோ" என்று கொடுப்பாரைப்போலே தள்ளி, தன் செருக்காலே லீலாரஸ மநுபவியா நின்றுள்ள புனலையுடைத்தான. சக்ரவர்த்தித் திருமகன்படியுண்டாய்த்து காவேரிக்கும். ... ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (விளைத்தவித்யாதி) "எந்தை பெம்மான்" என்னும்படி என்னைத் தனக்காகக் கொள்ளுகையாலே ஸம்ஸார ஸமுத்ர மத்யகதமான (ங) *ஆக்கையின்வழி யுழலுகையைப் போக்கின உபகாரத்தையு மெண்ணி, இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக இலங்கை யழித்தமையை யருளிச்செய்கிருரென்று ஸங்கதி.

(ச) "సహపత్న్యా విశాలాక్ష్యా నారాయణముపాగమత్ - ஸஹபத்ந்யா விசாலாக்ஷ்யா நாராயண முபாகமத்" என்கிறபடியே -பெருமாளுக்கு உபாஸ்யரான பெரிய பெருமாளை அவராகச் சொன்ருருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (செருவிலே யித்யாதி).

"முன்-உந்தி" ‡வேர்த்து-ந்ருத்தம்பண்ணி யென்ருய் அருளிச்செய்கி (கொள்வாரித்யாதி). லீலாரஸாநுபவத்திலே த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிருர்(சக்ரவர்த்தியித்யாதி). ஓரம்பாலே இலங்கையழிக்க வல்லராயிருக்கச் செய்தேயும் செருக்காலே சர(ஶர)பரம்பரையாலே விளையாடினப்போலே, அலைகளை மேன்மேலுமெறிந்துகொண்டு விளையாடுகிற தென்று கருத்து. ... ... (ச)

மூ.—வம்புலாம் கூந்தல் மண்டோதரி காதலன் வான்புக
அம்புதன்னல் முனிந்த வழகனிட மென்பரால்
உம்பர்கோனு முலகேழும் வந்தீண்டி வணங்கும் நற்
செம்பொனுரும் மதிள் சூழ்ந்தழகார் தென்னரங்கமே. (ரு)

(க) ரா-ஸு-உ-சு-உசு. (உ) திருமா-கக.
(ங) தி-வாய்-ங-உ-க. (ச) ரா-அயோ-சு-க.
‡ (பா) தீற்று.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உம்பர்	தேவதைகளுக்கு [ம்	வம்பு	பரிமளமானது
கோனும்	நாதனான ப்ரஹ்மாவு	உலாம்	உலாவாநின்ற [ளான
உலகு ஏழும்	ஸப்தலோகங்களும்	கூந்தல்	மயிர்முடியை யுடைய
வந்து	கிட்டி	மண்டோதரி	மண்டோதரிக்கு [ன்
ஈண்டி	ஒன்றாகத்திரண்டு	காதலன்	வல்லபனான ராவண
வணங்கும்	ஆஶ்ரயிக்குமதாய்,	வான்	வீரஸ்வர்க்கத்தை [க
நல்	ஸ்ப்ருஹணீயமாய்,	புக	ப்ரவேசிக்கும் படியா
செம்பொன்	பசும்பொன்னோடு	அம்புதன்னால்	பாணத்தினாலே [ற)
ஆரும்	ஒத்திருக்கிற காந்தியை யுடையதுமான [லே	முனிந்த	சீறி (அவனைக்கொன்
		அழகன்	வீரஶ்ரீயை யுடையனான சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய
மதிள்	ப்ராகாரங் களினா		
சூழ்ந்து அழகு ஆர் தென்னரங்கம்,		இடம் என்பர்.	(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வம்புலாம்கூந்தல்) பிராட்டியோடே கூட சக்ரவர்த்தித்திருமக னநுபவிக்கத் தானும் மண்டோதரியோடே அநுபவிக்கை யன்றிக்கே வழிகெட வநுபவிப்பதாகப்பாரித்த ராவணனானவன் சித்ரவதத்தாலே வீரஸ்வர்க்கத்தைப்ராபிக்க, அவர்களைப்போலே வழிகெடவன்றிக்கே நேர்கொடு நேரே அம்பாலே அழியச்செய்த வீரஶ்ரீயால் குறைவற்ற சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிறதேசமென்று நிற்பர்கள். எதிரிகளும் (க) "ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை: - ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:" என்றுநிற்பர்களிறே.

(உம்பரித்யாதி) தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான ப்ரஹ்மாவும் அவனாலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலுள்ளாரும் திரண்டு ஆஶ்ரயிக்கும்படியாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், உள்ளுச்சாய்ந்த வஸ்துவுக்கு அரணாகப் போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்டு தர்ஶநீயமான தென்னரங்கமே. ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வம்பித்யாதி) எந்தை பெம்மானென்கையாலே (உ) "என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்" என்று சொன்ன உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக, (ங) "தசேந்த்ரியானனம் கோரம் யோ மநோ ரஜநீசரம் - தசேந்த்ரியாநநம் கோரம் யோ மநோ ரஜநீசரம்" என்று சொல்லத்தக்க ராவண நிரஸநத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(க) ரா-யு-கO௬-௬. (உ) தி-வாய்-உ-எ-அ. (ங)

ராவணனை இங்ஙன் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டி யித்யாதி). ... ... (௫)

மூ.—கலை யுடுத்த வகலல்குல் வன் பேய்மகள் தாயென
முலை கொடுத்தா ளுயி ருண்டவன் வாழுமிடமென்பரால்
குலையெடுத்த கதலிப் பொழிலூடும் வந்துந்தி முன்
அலையெடுக்கும் புனல்காவிரிசூழ் தென்னரங்கமே. ... (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எடுத்த	உயர வெடுக்கப்பட்ட	அகல்	விசாலமான
குலை	குலைகளையுடைத்தான	அல்குல்	நிதம்ப ப்ரதேசத்தை யுடையளாய்
கதலி	வாழைகளுடைய	தாயென	தாயான யசோதை யைப்போலே
பொழில் ஊடும்	சோலைகளினுள்ளே	முலைகொடுத் தாள்	முலையைக் கொடுத்த வளுமாய்,
வந்து	ப்ரவேசித்து (அம்ம ரங்களைப்பறித்துக் கொண்டு)	வன்	[ய் க்ரூர ஸ்வபாவையுமா
முன்	முன்னே	பேய்மகள்	பேய்ச்சியுமான பூத
உந்தி	தள்ளி		னையினுடைய
அலையெடுக் கும்	அலைவீசி யடியாநின்ற	உயிர்	ப்ராணனை
		உண்டவன்	பக்ஷித்த கண்ணன்
புனல்	ஜலத்தையுடைத்தான	வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ணு கிற
காவிரிசூழ் தென்னரங்கம்,			
கலை	பட்டவஸ்த்ரத்தை	இடம் என்பர்.	(௬)
உடுத்த	அணிந்த		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கலையுடுத்தவகலல்குல்) யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே அலங்கரித்துக்கொண்டு கலையை யுடுத்து அகன்ற நிதம்பப்ரதேசத்தை யுடைய. (வன்பேய்மகள்) யசோதைப்பிராட்டியி லிவளுக்கோரேற்றம் - வன்மையாய்த்து. (தாயித்யாதி) யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே பரிவெல்லாம் தோற்ற ஒசுழுக்காகத் தூக்கியெடுத்து. (முலைகொடுத்தாளுயிருண்டவன்) அவள்முலை கொடாவிடில் தரியாதாளாய் வந்தாப்போலே, இவனும் முலையுண்ணாவிடில் தரியாதானாய் அவளுயிரை முடித்தவன். இன்னு மிங்ஙனொத்த விரோதிகளைப் போக்குகைக்காக அணித்தாகவந்து வர்த்திக்கிற தேசமென்று நிற்பர்கள்.

(குலை) ஓங்கின குலைகளையுடைத்தாயிருந்துள்ள வாழைச்சோலைக்குள்ளே வந்துபுகுந்து அவற்றையடையப் பறித்துக் கொடுபோந்து

சுமை தள்ளுவாரைப்போலே தள்ளாநின்றுள்ள புனலை யுடைத்தான காவிரிசூழ் தென்னரங்கமே. க்ருஷ்ணன் விரோதிகளைப்போக்குமாபோலே, நேரேநின்ற மரங்களைப் பறித்துக் கொடுவந்து பொகடாநிற்குமாய்த்து. ... ... (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (கலை யித்யாதி) (க) * கள்ளத்தே நானும்தொடாய்த்தொண்டுக்கே கோலம்பூண்ட யாதொரு கள்ளமனமுண்டு, அத்தையும் தவிர்த்து, (உ) * மருவித்தொழும் மனமேதந்த உபகாரத்தை எண்ணி, இதுக்கு நேரான த்ருஷ்டாந்தமாக பூதநா நிரஸநத்தை யருளிச்செய்கிறரென்று ஸங்கதி.

(ஓசழக்காகத்தூக்கி) சற்றே தூக்கி. ... ... (௬)

மூ.—கஞ்சன்நெஞ்சும் கடுமல்லரும் சகடமும் காலினல்
துஞ்ச வென்ற சுடராழியான் வாழுமிடமென்பரால்
மஞ்சு சேர் மாளிகை நீடகிற்புகையும் மறையோர்
செஞ்சொல்வேள்விப் புகையும் கமழும் தென்னரங்கமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சு	மேகமண்டலத்தை	கமழும்	பரிமளியாநின்ற தென்னரங்கம்,
சேர்	(ஓங்கி) அளாவியிருக்கிற [டாய்	கஞ்சன்	கம்ஸனுடைய
மாளிகை	க்ருஹங்களிலே யுண்	நெஞ்சும்	மநஸ்ஸும்
நீடு	ஓங்கிப்போகா நின்ற	கடு	க்ரூரமான
அகில்புகையும்	அகில் தூமமும்	மல்லரும்	சாணூராதிகளும்
மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்களாலநுஷ்டிக்கப் பட்டதாய்	சகடமும்	சகடாஸுரனும்
		துஞ்ச	அழியும்படியாக
		காலினல்	திருவடிகளினலே
		வென்ற	(உதைத்து) ஜயித்தவனய்
செம் சொல்	அழகிய சொல்லான வேதத்திலே ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டதான	சுடர்	உஜ்ஜ்வலமான
		ஆழியான்	திருவாழியை யுடையவனுமான ஸர்வேஶ்வரன்
வேள்வி	யாகத்திலேயுண்டான		
புகையும்	தூமமும்		வாழும் இடம் என்பர். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) கஞ்சனுடைய திண்ணிய நெஞ்சும், அவன்றன் கார்யத்தில் அவன்றன்னிலும் பரிவராகை

(க) திருமா-௯௬. (உ) தி-வாய்-உ-எ-எ.

யாலே கடியராயிருக்கிறமல்லரும்,கடுமைதோன்றுதபடி மறையநின்ற சகடமும். (காலினல்) திருவாழியும் கையிலே யுண்டாயிருக்கச் செய்தே அதுகொண்டு வ்யாபரிக்கப் பற்றுமையாலே, (க) "திருக்காலாண்ட பெருமான்" என்கிறபடியே - திருவடிகளாலே யழியச்செய்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமென்பர்கள். தலைமயிரைப்பிடித்துக் கீழே விழவிட்டு முதுகிலே திருவடிகளாலே பாய்ந்தும், மல்லவர்க்கத்தைத் தானே திருவடிகளாலே நெருக்கியும், முலைவரவு தாழ்த்து நீட்டின வ்யாஜத்தாலே உதைத்தும் திருவடிகளாலே யிறே நிரஸித்தது.

(மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கின மாளிகைகளிலே அகில்களாலே ப்ரவர்த்திப்பித்த ஓங்கின புகையும், வேதவிஹிதமானபடியே அங்குத்தை ப்ராஹ்மணர் யாகாதிகளிலே யுண்டாக்கின ஹோமதூமமும், இவை தன்னிலே விரவிக்கொண்டு கமழாநின்றுள்ள தென்னரங்கமே. ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) தம்முடைய ஸகலவிரோதி பாபங்களையும் போக்கினது தன் கால்வலத்தாலே என்றெண்ணி, இவ்வடகாரத்துக்கு மொரு த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிருரென்று ஸங்கதி.

கஞ்சனும் என்னவேண்டி யிருக்கவும் "நெஞ்சும்" என்று சொலலுகை இவனுடைய நெஞ்சே அதிக்ரூரமென்று தோற்றுகைக்கென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிருர் (திண்ணியநெஞ்சு) என்று. காலினல் பாய்ந்தது சகடத்தையன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (தலையித்யாதி). (திருவடிகளாலே) என்ற வநந்தரம், "கஞ்சனை" என்று கூட்டுவது.

(விரவி) பரவியென்கை. ... ... (எ)

மூ.—ஏன மீனமையோடரியும் சிறு குறளுமாய்த்
தானுமாய தரணித் தலைவனிட மென்பரால்
வானும் மண்ணும் நிறையப் புகுந்தீண்டி வணங்கும் நல்
தேனும் பாலும் கலந்தன்னவர் சேர் தென்னரங்கமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானும்	பரமபதத்திலுள்ள நித்யஸூரிகளும்	புகுந்து	வந்துப்ரவேசித்து
		ஈண்டி	ஒன்றுகத்திரண்டு
மண்ணும்	பூமியிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளும்	வணங்கும்	ஆஶ்ரயியாநிற்க (அப்பொழுது)
நிறைய	ஸம்பூர்ணமாக	நல்	மதுரமான

(க) தி-வாய்-சா-கூ-௭.

தேனும்	தேனும்	சிறு	மிகவும் சிறியனுன
பாலும்	பாலும்	குறளும்	வாமநனுகவும்
கலந்தன்னவர்	ஒன்றுகச்சேர்ந்தாப் போலே ஏகரஸரா யிருக்கிற பக்தஜநங்கள்	ஆய்	அவதரித்தவனுய்,
சேர்	அடைந்திருக்கிற	தானும் ஆய	தானே பூர்ணவதாரமெடுத்தவனுய்க்
தென்னரங்கம்,		தரணி	பூமிக்கு [கொண்டு
ஏனம்	மஹாவராஹமாகவும்	தலைவன்	ஙிர்வாஹகனுன சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக அவதரித்தவனுமான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
மீன்	மத்ஸ்யரூபியாகவும்		
அரியும்	நரஸிம்ஹமாகவும்		

இடம் என்பர். (அ)

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து ரக்ஷகனுனவன் அவ்வவதாரகாலங்களில் பிற்பாடர்க்கு இழக்க வேண்டாதபடி வந்து ஸந்நிஹிதனுன தேசம் கோயிலென்கிறுர்.

(ஏனமித்யாதி) ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்தை யெடுத்துக்கொண்டேறுகைக்காக வராஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்தும், அப்படிப்பட்ட ப்ரளயந்தன்னைத் தன் செவிலே யடக்கவற்றுன மத்ஸ்யமாயும், மந்தரம் கீழ்விழாதபடி தரிக்கவல்ல ஆமையாயும், இப்படி பொருவடிவு கொண்டுவந்து உதவுகையன்றிக்கே, சேராத வடிவைச்சேர்த்துக் கொடுவந்து தோற்றின நாஸிம்ஹமாயும், நாட்டில் வாமநர்களடங்கலும் வளர்ந்தருளினவிடம் என்னும்படி குறள்வடிவைக் கொண்டும். (தானுமாய) (க) "முன்னு மிராமனுய்த்தானுய்ப் பின்னு மிராமனுய்" என்னக்கடவதிறே. அல்லாத விடங்கள் சக்த்யைக தேசம், அவன்றுனே வந்தானென்னக் கடவதிறே ராமாவதாரத்தை. அப்படியே பூமிப்பரப்படங்கலுக்கும் ஙிர்வாஹகனுன சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிற தேசமென்பர்கள்.

(வானுமித்யாதி) பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகளும் பூமியிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளும் நிறையப்புகுந்து திரண்டு ஆஶ்ரயிக்க, நன்றுன தேனும்பாலும்கலந்தாப்போலே யாய்த்து இங்குள்ளாரெல்லாரும் தங்களிலே ஒருமிடறு யினியராயிருக்கும்படி. விஜாதீயத்ரவ்யம் கலந்தாப்போலன்றியே, ஸஜாதீயம் கலந்தாப்போலே யாய்த்து. நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகள் என்கிற வாசிதெரியாதே ஒரு நீராய்ப்பரி

(க) அ-அ-௪௦.

மாறுநிற்பர்கள். தேசாந்தரங்களில் முன்பு கண்டறியாதார் வந்து போகப்புக்கால், "பிரிந்துபோகா நின்றோம்" என்று கண்ணும் கண்ணீருமாயிறே யிருப்பது. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (எனமித்யாதி) கீழெல்லாம் தமக்கு பஹுவிதோபகாரங்களைப் பண்ணினவன் பலபடிகளைக் கொண்டானென்றது மொரு தமக்கு உபகாரமென் றநுஸந்திக்கிறாரென்னும் ஸங்கதி தன்னை ஸூசிப்பிக்கிறார் (அநேகேத்யாதி).

(தன்செலுவிலே) தன் கீழ்வயிற்றிலே. ப்ரளயஜலத்தைக் கீழ்வயிற்றிலே அடக்கி ப்ராணிகளைத் தன்மேலே வைத்தான் மத்ஸ்யாவதாரத்திலே யென்று கருத்து. "தாணித்தலைவன்" என்றால் போராதோ, "தானுமாய" என்று விசேஷண மிடவேணுமோவென்ன; அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டமாய் ஸகல கல்யாணகுணங்களுக்கு மாகரமாயிருக்கு மிருப்பு ராமாவதாரத்தில் ஸ்புடமாகையாலே விசேஷித்தாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இவர்க்கிப்படி கருத்தென்கைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மூன்று மித்யாதி). அப்பாட்டில் தானும் அல்லாதவவதாரத்தைப் பற்றத் தானென தன்மை யருளிச்செய்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அல்லாத வித்யாதி) ராமாவதாரம் பூர்ணவதார மாகையால் மற்றை யவதாரங்களை சக்த்யாவேசமென்று சொல்லலாம்படி யிருக்குமென்று கருத்து. இத்தால் - மற்றையவற்றுக்கு அபூர்த்தி சொல்லவந்ததில்லை; *நஹிநிந்தாந்யாயேந ராமாவதாரத்தி லேற்றம் சொன்ன தித்தனை யென்றதாய்த்து.

தேனும்பாலும் கலந்தால் மாதுர்ய ரஸமொன்றுமே விஞ்சியிருக்குமா போலே ஏகரஸமாக விருந்தவர்களென்று ஒருயோஜனை யருளிச்செய்து, தேனும் தேனும் பாலும் பாலும் தன்னில் தான் கலந்தாப்போ விருந்தவர்களென்று அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (விஜாதீயேத்யாதி). ... (அ)

மூ.—சேயனென்றும் மிகப்பெரியன் நுண்ணேர்மையினையவிம்
மாயையை யாரு மறியாவகையானிடமென்பரால்
வேயின்முத்தும்மணியும் கொணர்ந்தார் புனல்காவிரி
ஆய பொன் மா மதிள் சூழ்ந் தழகார் தென்னரங்கமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேயின்	மூங்கில்நின்று முதிர்ந்த	ஆர்	ஸம்ருத்தமான
முத்தும்	முத்துக்களையும்	புனல்	ஜலத்தையுடைய
மணியும்	ரத்நங்களையும்	காவிரி	திருக்காவேரியினுலும்,
கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து தன்னாரின்றுள்ள	ஆய	தகுதியாய்
		பொன்	பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாய்

மா	பெரிதுமான	இம்மாயையை	இந்த ஆஶ்சர்ய சக்திகை
மதிள்	ப்ராகாரங்களிலும்	யாரும்	எவராலும்
சூழ்ந்த அழகு ஆர் தென்னரங்கம்,		என்றும்	எக்காலத்திலும்
சேயன்	தூரஸ்த்தனுயிருந்தும்	அறியா	அறியக்கூடாத
மிகப்பெரியன்	ஸர்வாதிகனு யிருந்தும் [களிலும்	வகையான்	ப்ரகாரத்தை யுடையனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய
நுண்	ஸூக்ஷ்ம பதார்த்தங்		
நேர்மையினை	உட்புக்கு அதிஸூக்ஷ்மமா யிருக்கையாகிய		இடம் என்பர். (௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சேயனித்யாதி) தூரஸ்த்தனுய் ஸர்வேஶ்வரனுயிருக்கு மிருப்பு, ஸூக்ஷ்மதவத்தி லதி ஸூக்ஷ்மமான பதார்த்தங்க ளெங்கும் புக்கு வ்யாபித்துத் தரித்துக் கொண்டிற்கையாகிற இந்த ஆஶ்சர்ய சக்தியோகம், எத்தனையேனுமளவுடையராலு மொருநாளு மறியவொண்ணுதபடி யிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசமென்பர்கள்.

(வேயித்யாதி) ஸஹ்யபர்வதத்தி லுண்டானவேய்க ளுதிர்த்த முத்தும், அதிலுண்டான மணிகளையும் கொண்டுவந்து ‡எறடாநின்றுள்ள மிக்க புனலையுடைத்தான காவிரி. உள்ளுச்சாய்ந்த வல்துவுக்கு அரணுகப் போரும்படியான ஸ்ப்ருஹணீயமா யிருந்துள்ள மதிள்களாலே சூழப்பட்ட தர்ஶநீயமான கோயில். ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சேயனித்யாதி) கீழ் அவதாரங்களை யெல்லாம் ஸ்வார்த்தமாக அநுஸந்தித்தாப்போலே வ்யாப்தியையும் ஸ்வார்த்தமாக வநுஸந்தித்து, தம்மைப்பிடிக்க வளைத்தானென்று அவ்வுபகாரத்தை யநுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

"என்றும்" என்றபதத்தை "ஆரும்" என்றவநந்தரம் அந்வயித்து அர்த்த மருளிச்செய்திருர் (ஒருநாளும்) என்று.

"ஆய" என்றதினர்த்தம் (அரணுகப் போரும்படியான) என்றது. (௯)

மூ.—அல்லிமாதர மரும் திருமார்வ னரங்கத்தைக்
கல்லின் மன்னுமதிள் மங்கையர் கோன்கலிகன்றிசொல்
நல்லிசை மாலைகள் நாலிரண்டு மிரண்டுமுடன்
வல்லவர் தாமுலகாண்டு பின்வானுலகாள்வரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

‡ (பா) திரட்டாநின்றுள்ள.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அல்லி	தாமரைப்பூவைப் பி	சொல்	அருளிச்செய்ததாய்
	றப்பிடமாக வுடை	நல்	அழகியதாய்
	ய [பிராட்டியார்	இசை	காநத்தோடுகூடின
மாதர்	பெண்ணை பெரிய	மாலைகள்	சப்த ஸந்தர்ப்ப ரூப
அமரும்	பொருந்தி நித்யவாஸ		மான
	ம் பண்ணுகின்ற	நால்இரண்டும்	பத்துப் பாட்டுக்களை
திரு	அழகிய	இரண்டும்	யும் [தோடு
மார்வன்	திருமார்பை யுடைய	உடன்	அர்த்தாநு ஸந்தாநத்
	ஞை ஸர்வேஶ்வர	வல்லவர்தாம்	அப்யஸிக்குமவர்கள்,
	ன் நித்யவாஸம் ப	உலகு	பூலோகத்திலுள்ள
	ண்ணுகிற		திருவரங்க மென்
அரங்கத்தை	திருவரங்கமென்னும்		னும் திவ்யதேசத்
	திவ்யதேச விஷய		திலே (இருந்து)
	மாக, [டு	ஆண்டு	பகவத்குணங்களை அ
கல்லில்	கல்லாலே கட்டப்பட்		நுபவித்து,
மன்னு	த்ருடமாயிருக்கிற	பின்	இந்த சரீரம் கழிந்த
மதிள்	ப்ராகாரத்தையுடைய		வாறே
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளா	வானுலகு	பரமபதத்தை
கோன்	ஸ்வாமியான [ர்க்கு	ஆள்வர்	ஆளக்கடவர்கள். ௧௦)
கலிகன்றி	ஆழ்வார்		

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. அல்லிமாதரமரும் திருமார்வனரங்கத்தை யாய்த்துக் கவிபாடிற்று. "இம்மார்வைவிட்டு, பழையதாமரைப் பூவிலே போயிருக்க வேண்டில் செய்வதென்?" என்று அஞ்சும்படியான மார்வைப்படைத்தவன். (௧) "அகலகில்லேன்" என்கிறே வார்த்தை. (கல்லிலித்யாதி) அரணுகப் போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையி லுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, நன்ரான இசையோடே கூடின தொடை நாலிரண்டு மிரண்டினையும். இதிலுண்டான ஆதரத்தாலே சேர்த்தநுபவிக்கிறார். இவற்றை ஸாபிப்ராயமாக அப்யஸிக்க வல்லவர்கள், கோயிலிலே யிருந்தநுபவித்து, பின்னை சரீர ஸமநந்தரம் பரமபதம் தாங்களிட்ட வழக்காகப் பெறுவர்கள். ... ...

பேரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

---

(௧) தி-வாய்-௬-௧௦-௧௦..

அரு.—பத் தாம்பாட்டு. (அல்லியித்யாதி) "அல்லி" என்று - தாமரை -ழாய், அதில் "மாதரம்ரும்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மரு ளிச்செய்கிறார் (இம்மார்வை யித்யாதி). கல்லாலே, மன்னு - த்ருடமாயி ருக்கிற வென்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (அரணித்யாதி). பத்து என்னாதே இப்படிப் பிரித்துச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய் கிறார் (இதிலித்யாதி). இத்தால் - இரண்டிரண்டாக வொருநாலும் தனி யே ஓரிரண்டுமாகப் பிரிக்கைக்கு, "உந்தி" "வையம்" என்கிற விரண்டும், உலகுண்ட வடதளசாயி விஷயதயா ஒரு சேர்த்தியுடைத்தாய், "விளைத்த" "வம்பு" என்கிற விரண்டும் - ராமன் விஷயமாகையால் ஒரு கோவையுடை த்தாய், "கலை" "கஞ்சன்" என்றிரண்டும் - க்ருஷ்ண விஷயமாகையால் அதொரு சேருடைத்தாய், பரத்வ ப்ரதிபாதகமாய்க்கொண்டு அதுக்குறுப் பான ஶ்ரிய:பதித்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற "சேயன்" "அல்லி" என்கிற பாட்டுக்கள் ஒரு சேர்வை; இப்படி நாலு த்விகத்தில் ஒருப்ரேமமும் திருக் குறளன் விஷயம் ஒருபாட்டும் ஸகலாவதாரஸமுதாய விஷயமாக ஒரு பா ட்டுமாயிருக்கிற "பண்டு" "ஏனம்" என்கிற விரண்டில் தனித்தனியே ஒரு ப்ரீதியு முடையராய், இப்படி விசேஷித்தா ரென்றதாய்த்து. "உடன்" என்றதுக்கு உக்தப்ரகாரமான சேர்த்தியில் கருத்துடன் என்றர்த்தம் விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஸாபிப்ராயமாக) என்று. அரங்கத்தை ப்ரதி பாதிக்கிற திருமொழிக்கு * அரங்கன் திருமுற்றத்தடியாரோடிருக்கையை பல(ஃபல)மாகச் சொல்லவேண்டுகையாலே, "உலகாண்டு" என்றது - பூலோகத்தில் ஶ்ரீமந்மந்திரமான விடத்தி லிருப்பைச் சொல்லுமென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (கோயிலிலே யித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து அஞ்சாந் திருமொழி

வெருவாதாள் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—தன்னைப்பேணாதே ரக்ஷிக்குமவன் ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, அபேக்ஷை யுண்டாயிருக்க, அபிமதமான கைங்கர்யம் பெறாமையா லே தமக்குப்பிறந்த அவஸாதாதிசயத்தை, பகவத் விரஹத்தால் வந்த ஆற்றாமையோடே இருக்கிறா ளொரு பிராட்டி தசையை யது

உரை.

ஸந்தித்து, "அவனை இவளோடே கூட்டமாட்டுகிறி ச்செய்ததாய் நோவுபடாதபடி பண்ணமாட்டுகிறிலேன், எத்தைச் என்று நோவுபடுகிறு ளொரு திருத்தாயார் பாசுரத்தாலே யருளிச் செய்கிருர். ... ... (*)

அரு. — வெருவாதாளின் ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் தமக்கு பஹுப்ரகாரமாக அவன் பண்ணின உபகாரங்களை அநுஸந்தித்தவர், இதில் அவஸாதத்தாலே நோவுபடுகைக்கு ஸங்கதி யென்னென்ன; தாம் பல திருப்பதிகளிலும் நுழைந்தவிடத்திலும் நினைத்தபடி பரிமாற முகங் கொடாதிருக்க; அவன் *எனமீருமையோ டரிகுறளாய் பலபடியுடைய ஞய் அபேக்ஷித்தா ரபேக்ஷித்தபடி செய்யுமவன் என்னபேக்ஷிதம் செய் யாமல் போனுனென்று நோவுபட்டு பிராட்டி தசையை யடைந்து வாய் வெருவுகிறு ரென்னும் ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிருர் (தன்னையித் யாதி). ... ... (*)

௬௪.—

வெருவாதாள் வாய்வெருவி வேங்கடமே வேங்கடமே யென்கின்ருளால்
மருவாளாலென்குடங்கால் வாணெடுங்கண்டுயில் மறந்தாள்வண்டார்கொண்
ஞருவாளன்வானவர்தமுயிராளனெலிதிரைநீர்ப்பெளவம்கொண்ட [ண்ட
திருவாள னென்மகளைச் செய்தனகளெங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெருவாதாள்	(என்மகள்) அச்சமற்றவளாய்க் கொண்டு	துயில்	உறக்கத்தை
		மறந்தாள்	மறந்துவிட்டாள் (நித்ரை போகிறிலள்);
வாய்வெருவி	வாய்புலற்றினவளாய்	வண்டு	வண்டுகளினுலே
வேங்கடமே	திருவேங்கடமே என்	ஆர்	பூர்ணமான
வேங்கடமே	று பலகாலும் சொ	கொண்டல்	மேகம்போன்ற [ய்,
என்கின்ருள்	ல்லாநின்ருள்;	உருஆளன்	திருமேனி யுடையனு
ஆல்	கஷ்டம்;	வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
என்குடங்கால்	என்மடியில்	உயிராளன்	ப்ராணபூதனுய்,
மருவாள்	பொருந்துகிறிலள்;	ஒலி	சப்தியாநின்ற
ஆல்	கஷ்டம்; [ணமாய்	திரை	அலைகளினுடைய
வாள்	வாள்போலே தீக்ஷ்	நீர்	ஜலத்தையுடைத்தான
நெடு	பரப்பையுடைத்தான	பெளவம்	ஸமுத்ரத்திலே [ள
கண்	கண்களிலே	கொண்ட	பிறப்பை யுடையளா

அரு.—பத்யிதழாய், அதில் ~~	பெரிய பிராட்டியார்க்கு [வேஶ்வரன் வல்லபனுமான ஸர்	செய்தனகள் நான் எங்ஙனம் சிந்திக்கேன்	செய்தவகைகளை நான் எப்படி நினைப்பிடுவேன்? (க)
என்மகளை	என்னுடைய பெண் பிள்ளையை		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வெருவாதாளித்யாதி) பெருமாளுடைய இங்குத்தை வரவாறே பிடித்து ஆற்றாமைக் குடலாம்படி காணும் பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயம். "திருப்பாணாழ்வார் (க) 'அன்று நேர்ந்த நிசாசரரை' என்று - ராவணவதமேதுடங்கிப் பெருமாளை அடியொத்தினர், அது தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து கிடந்தது; (உ) 'மந்திபாய்' என்று - பரமபதமே துடங்கி அடியொத்தினர், திருமலையிலே புகுந்துகிடந்தது; அங்கே பார்த்தவாறே நின்றபடியைக் கண்டார், இன்னமும் போக்கிலே ஒருப்பாடுதோற்றி யிருந்தது என்று அவ்விடமேதுடங்கி அடியொத்தினவாறே வடக்குத் திருவாசலாலே புகுந்து, படுக்கை இங்கேயாயிருந்தது' என்று, பட்டர் *அமலனாதிபிரானருளிச்செய்யாநிற்க நான் கேட்டேன்" என்று பிள்ளை அருளிச்செய்தார். (வெருவாதாள்) அஞ்சாதாளென்றபடி; நெஞ்சில்†களவு கலமையாலே, தனக்கோடுகிறது சிலர்க்கு அஞ்சி மறைத்தல், சிலர்க்கு வெளியிடுதல் செய்யும் பருவமல்லாதவள்.‡அஞ்சவறியாதவளென்கை. நன்னால் மறைக்கலாவதெல்லாம் மறைத்தாள், மறைக்க முடியாமை. அவ்வளவேயோ, பரத்வத்தைவிட்டு, வ்யூஹத்தை விட்டு, விபவங்களைவிட்டு, உகந்தருளின தேசத்தையே வாய்வெருவி யிருக்கும்படியாய் விழுந்தது. ஒருகால் "திருமலை" என்று, பின்னையும் உள்ளுப்புக வறிகிறிலள். (ங) *"காட்கரையேத்தும் அதனுட் கண்ணா" என்கிறிலள். (என்கின்றாளால்) அப்பேச்சு தனக்காகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. (ச) "ஸீதேதி மதுராம் வாணீம் - ஸீதேதி மதுராம் வாணீம்" என்று வாய் வெருவுவானவனு யிருக்க, அத்தலை யித்தலையாய்விட்டது. "ஸீதேதி மதுராம்வாணீம்" என்று சொல்லுகிறவர் தாம் *ஶ்ரீமதாம் (ஶ்ரீமதாம்) வராய், வார்த்தை தான் பிராட்டி விஷயமான பேச்சாய், பிரிவால் வந்த மிடற்றில் துவட்சியாலே சொல்லுகிறது சால மதுரமாயிருக்குமிறே. "பட்டர் 'அழகிய மணவாளப்

(க) அமலவ-உ. (உ) அமல-ங. (ங) தி-வாய்-கூ-கூ-எ. (ச) ரா-ஸு-ஙகூ-சச.
† களவு-யௌவநம். ‡ (பா) அஞ்சிமறையாதவள்

பெருமாள்' என்னும் போதும், அநந்தாழ்வான் 'திருவேங்கடமுடை
யான்' என்னும் போதும், பா(ஃ)வபந்தமடையத் தோற்றி யிருக்
கும்படி காண்!" என்று ஜீயர்.

மற்றொன்றை வாய்வெருவாள்; ஏதேனு மளவிலும் முன்பு உன்
மடியிலே வைத்து ஆற்றப்பார்க்கில் ஆறும், நீ அப்படி ஆஶ்வஸிப்
பித்தாலோவென்ன; பண்டு மருவிப்போந்தவள் என்மடியிலிப்போது
மருவுகிறிலள். அதுதான் செய்யாமையு மில்லை; இவளிசையாமை
யுமில்லை; அப்படி இவளால் செய்து தலைக்கட்டப் போகிறதில்லை.
"தாய்மடி" என்று ‡மணிச்சடித்து நெருப்பிலே யிருக்கப்போகாதி
றே; தாய்மடியும் பொருந்தாதபடி ஆர்மடி இவளை இப்படிதுஶ்ஶி
க்ஷை பண்ணிவிட்டதோ! அறிகிறிலேன். என் மடியல்லது அறியா
தவள் என்மடியில் பொருந்துகிறிலள். மடியிலிராளாகில் படுக்கை
யிலே வளர்த்தி உறங்குமாகில் பார்த்தாலோ வென்ன (வாணெடுங்க
ணித்யாதி) அது, முதலிலே பிடித்து வ்யுத்பத்தி பண்ணுவிக்கவே
ணும். (வாள்) ஓராளு மொருநோக்கும் நேராயிருக்கை. (நெடுங்கண்)-
போக்தாவால் புஜித்துக் கரைகாண வொண்ணாதகண். பெரிய ஊர்
குடி வாங்கினாப்போலே கண்ணில் பரப்பித்தனையும் நித்ரை குடிபோ
னபடி. ஆகையால், கண்ணில் பரப்பித்தனையும் தலைச்சுமையாய்த்து.

(க) "கோ³பஜநம் ஸ்மரந் - கோபஜநம் ஸ்மரன்" என்னப்பண்ணினா
ரைச் சொல்லுகிறதுமேல். (வண்டாரித்யாதி) வடிவழகாலும் சேஷ்டி
தங்களாலுமாகவாய்த்து இப்படி பண்ணிற்று. அகவாயில் ஜலத்தி
னுடைய ரஸ்யதையாலே மேகத்திலே வண்டுகள் படிந்திருக்குமென்
றுமாம். (வண்டு) (உ) "செங்கட்கருமுகிலின் திருவுருப்போல் மலர்
மேல் தொங்கிய வண்டினங்காள்" என்று வண்டை வடிவுக்குப் போலி
யாகச் சொல்லிற்றிறே. (வானவரித்யாதி) இவ்வடிவு தன்னை அரைக்ஷ
ணம் கண்ணுக்கிலக்காகாதபடி மாறவைக்கில், ஒருநாடாக ஜீவியாத
படி பண்ணுமவன். (ஒலியித்யாதி) கடலைக்கடைந்து பிராட்டியை
லபித்தவன், (என்னித்யாதி) அவளைப் பெறுகைக்குச் செய்ததித்த
னையும் போருமாய்த்து இவளை நோவுபடுத்துகைக்குச் செய்ததும்.
(எங்ஙனமித்யாதி). இவள் தன் ஸர்வஸ்வத்தையும் நேர்ந்து செய்தத்
தை என்னாலே நினைக்கப்போமோ? அவனகப்படுத்த இவள் குமிழி

(க) சாந்தோ-அ-கஉ. (உ) நா-தி-கூ-ரு.

‡ மணிச்சடித்து-முறையாலே சலிக்ஷைபண்ணி. சலிகை-செல்வாக்கு.

நீருண்ணும் பித்தனை யொழிய, கரையிலே நிற்கிற வென்றால் "இன்னபடி" என்று நினைக்கப்போமோ? ... ... (க)

அரு — முதற்பாட்டு. (வெருவாதாளித்யாதி) கீழே திருவரங்கத்தை அநுபவித்தவராயும், மேலும் அரங்கத்தையே அநுபவிக்கையாலும், இத் திருமொழி நிகமத்திலே - "திருவரங்கத் தம்மானைச் சிந்தைசெய்த" என்கிருக்கையாலும், கோயிலையன்றே வாய்வெருவ வேண்டுவது, திருமலையை வெருவுகைக்குக் காரண மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பெருமாளுடைய வித்யாதி). (க) "ஏதேச்சு்வாகு லத்தாய விபீஷணக்ருதேபுநஃ। ஸத்ராய - விதேரிக்ஷ்வாகு லப்த்தாய விபீஷணக்ருதேபுநஃ। தத்தாய" என்றன்றோ வரவாறு, திருமலை வரவாறுவானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (திருப்பாணாழ்வாரித்யாதி). *அமலனாதிபிரானில் முதற்பாட்டில் - பரமபதத்தையும் திருமலையையும் திருவரங்கமுமாக அநுபவித்த வநந்தரம், திருவுலகளந்தவனையும் காகுத்தனையு மநுபவித்தும், மூன்றாம்பாட்டில் - திருவேங்கடத்தை யநுபவித்தும், இங்ஙனே அரியுருவையும் ஆலினிலையானையும் வெண்ணெயுண்டவாயனையு மநுபவித்துப் போந்ததெல்லாம், (உ) "மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்ற அதிமாத்ர ப்ராவண்யத்துக்குச் சேர அடியொத்தின இத்தனை யொழிய, இவர்க்கு அவற்றிலும் ப்ராதாந்யேந ப்ரேமமில்லையென்ன வேண்டுகையாலே, படடர் திருவாசற்களாலே புகுந்ததாக அநுபவமுண்டாய்த்தென்று அருளிச்செய்தாராகையாலே, இவ்வாழ்வாரும், கீழ்த்திருமொழியில் - ஆலிலைமேவு மாயன் முதலாக ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களை எல்லாம் பெரியபெருமாளாக அநுபவித்தபடி சொல்லுகையால், பாரிசேஷ்யாத் திருமலையை அடியொத்தின படியையும் சொல்ல வேண்டுகையாலே அத்தை இப்பாட்டி லருளிச்செய்தாரென்று திருவுள்ளம். "மந்திபாயென்று" என்றத்தை, "நின்றபடியைக்கண்டார்" என்றத்தோ டந்வயிப்பது அஞ்சாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நெஞ்சி லித்யாதி). களவு கலசாமையாவ தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). ‡பால்யத்தாலே மறைக்கமாட்டாமையன்றிக்கே, அவஸ்த்தை முறுகி அத்தாலும் மறைக்கமாட்டாளென்கிறார் (அஞ்ச வித்யாதி). எத்தனைதசை முறுகினாலும் தாய்க்கு ஒளிக்கவேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தன்னாலித்யாதி). (முடியாமை) என்றவநந்தரம், வெருவுகிறாள் என்று சேஷம். (அவ்வளவேயோ) என்

(க)- (உ) அமல-கO.

‡ தாய்க்கு மறைக்கையும் தோழிக்கு வெளியிடுகையும். பால்யத்தாலே மறைக்கமாட்டாமை யன்றிக்கே அவஸ்த்தைமுறுகி அதினாலும் மறைக்கமாட்டாளென்கிறார் (அஞ்சி மறையாதவளென்கை) என்று அரும்பதாந்தரம்; இதுக்கநுகுணமாக, "அஞ்சி மறையாதவள்" என்று சில வ்யாக்யாந ப்ரதிகோசங்களில் பாடம் காண்கிறது.

றது- அவன் பேரைச்சொல்லி வாய்வெருவுகிற மாத்ரமேயோ என்றபடி. வீப்ஸாதாத்பர்யம் (ஒரு காலித்யாதி). உள்ளுப்புக - திருவேங்கடத்தான் பேர்சொல்ல. வெருவாநின்றாள் என்று ஒரு சொல்லால் சொல்லாதே, பிரிகே ''வெருவி'' என்றுவைத்து ''என்கின்றாள்'' என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அப்பேச்சித்யாதி);''ஆல்''என்று ஆஶ்சர்யமாய், அதின் தாத்பர்ய மென்னவுமாம்.''என்கின்றாள்'' என்கிற வர்த்தமாந நிர்த்தேசத் தாலே - பெண்பிள்ளைக்கு இதிலினிமை தோற்றுகையால், அத்தைத் திருத்தாயார் சொல்லுகிறாளாக யோஜிக்கவுமாம். பெண்பிள்ளை பேச்சினி தானுப்போலே அழகிய மணவாளப்பிள்ளை பேச்சு மினிதாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸீதேத்யாதி). அன்றிக்கே, ஆல் - விஷாதத் திலே அதின் தாத்பர்யமாகவுமாம். இடைவிடாம லநுஸந்திக்கைக்கு போக்யதை குறைவற்றிருக்கு மென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தகதந பூர்வகமாக வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறாரென்னவுமாம். ''ஸீதே'' என்று இரண்டெழுத்துக் கூட்டிஞல் இதில் மாதுர்ய முண்டாகைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸீதேத்யாதி). இப்பெண்பிள்ளை தனக்கினிமை தோற்றச் சொன்னுளென்கைக்கு த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிறார் (பட்டரித்யாதி). அன்றிக்கே, பாவபந்தமுடையார் சொல் எல்லார்க்கும் போக்யமாயிருக்கு மென்கைக்கு நியாமக மாகவுமாம்.

மேலுக்கவதாரிகை (மற்றொன்றை யித்யாதி). (வெருவாள்) என்ற வநந்தரம், ஆகிலும் என்று சேஷம். இப்போது ''மருவாள்'' என்றதுக்கு, முன்பு மருவுதலுண்டாகவேணுமென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (பண்டித்யாதி). இப்போது மருவாமைக்கு ஹேது என்குடங்காலாகை யென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அதுதாணித்யாதி). நான் தாயாராகை யாலே ஆஶ்வஸிப்பியாதே உபேக்ஷித்தவளுமன்று, பெண்ணுகையாலே அவள் வந்திராதே போனவளுமன்று, மடியிலிருப்பு அவள்மடியிலிருப்புக்கு ஸ்மாரகமாய் பாதக (बाधक) மாகையாலே இருக்கமாட்டாதே போனுளென்று கருத்து. ''ஆல்'' என்று விஷாதப்படுகைக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (தாயித்யாதி). தாய் மடியிலிருக்கப் போகாதிருப்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். பிண்டிதார்த்தம் (என்மடி யித்யாதி). ''நெடும்'' என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (பெரிய வித்யாதி)

வண்டோடொத்த உருவமென்று சப்தார்த்தமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (செங்கணித்யாதி). (சொல்லிற்றிறே) என்ற வநந்தரம், அப்படியாகவுமாம் என்று சேஷம். பௌவத்திலே பிறப்பைக்கொண்ட திருவாளனென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (கடலையித்யாதி). ''நான் சிந்திக்கேனே'' என்கையாலே - அவனையு மிவளையும் வ்யாவர்த்திக்கிற தென்கிறார் (இவள் தன்னித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—

கலையாளா வகலல்குல் கனவளையும் கையாளா வென்செய்கேன் நான்
விலையாளாவடியேனைவேண்டுதியோ வேண்டாயோவென்னும்மெய்ய
மலையாளன் வானவர்தம் தலையாளன் மராமரமேழெய்த வென்றிச்
சிலையாளனென் மகளைச் செய்தனகளெங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே.

பதம்.	உரை.
அகல்	பரந்த [து
அல்குல்	நிதம்பப்ர தேசமான
கலை	வஸ்த்ரத்தை
ஆளா	தரிக்கிறதில்லை;
கனம்	ஸ்வர்ணமயமான
வளையும்	வலயங்களும் [பற்றி
கை	(இவள்) கைகளைப்
ஆளா	ஆளமாட்டுகிறதில்லை; (தங்குகிறதில்லை);
நான்	நான் [ன்?
என்செய்கேன்	எத்தைச்செய்வே [ருந்தின என்னை
அடியேனை	தாஸ்யத்திலே பொ
விலையாளா-	க்ரய விக்ரயார்ஹை யாம்படி கொள் ளக்கு
வேண்டுதியோ	இச்சிப்பாயோ? [யோ?
வேண்டாயோ	இச்சிக்கமாட்டா

பதம்.	உரை.
என்னும்	என்று சொல்லாநின் றாள்;
மெய்யம்	திருமெய்ய மென்கிற
மலை ஆளன்	திருமலையைவாஸஸ்த் தாநமாக உடைய னாய்
வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
தலைஆளன்	ஸ்வாமியாய்க் கொ [ண்டு
ஏழ்	ஏழான
மராமரம்	ஸால வ்ருக்ஷங்களை
எய்த	பிளந்துவிட்டதும்
வென்றி	ஜயசீலமுமான
சிலைஆளன்	பாணத்தை யுடையவ னுமான சக்ரவர்த்தித் திருமகன்
என்மகளைச் செய்தனகள் எங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே. (உ)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கலையாளாவகலல்குல்) அடியில், அகன்றிருக்கும் நிதம்பப்ரதேசமானது இப்போது விரஹக்ருசமா கையாலே பரியட்டத்தை ஆளுகிறதில்லை. (கனவளையும்கையாளா) ஶ்லாக்யமானவளை கையில் தங்குகிறதில்லை. (என்செய்கேன்நான்) இவள் பரியட்டப்பண்பும் கையும் வளையுமே ஜீவநமாயிருக்கக்கடவ நான் எத்தைச்செய்வேன்? பரியட்டத்தையும் வளையையும் தங்கும் படி பண்ணுவேனோ, இவளை ஈடுபடாதபடி பண்ணுவேனோ, அவனை ஆளாகக்கொள்ளும்படி பண்ணுவேனோ, எத்தைச்செய்வேன். (விலை யாளாவித்யாதி) இது இரண்டுபடி,- விலையை ஆளாத அடியேனை - உன்னாலும் பிறர்க்காக்கவொண்ணாதபடி அநந்யார்ஹையான வென் னை; அன்றிக்கே, விலையாளாக - உனக்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹையாக -

இஷ்டவிநியோகார்ஹையாக, என்னைக்கொள்வுதியோ? கொள்ளாயோ? நான் ஜீவியாதொழிய என்னும்; (க) "𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 - தாவத்த்யஹம்" இத்யாதிவத்.

(மெய்யமித்யாதி) * அயர்வறு மமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்துத் தன்ஸௌலப்யத்தைக் காட்டி "கலையாளாவடியேனை வேண்டுதியோ?" என்று இவளையிட்டுச் சொல்லுவித்துக் கொள்கைக்காகத் திருமெய்யத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவன்; (உ)*பின்னானார் வணங்குஞ் சோதியிற்போனே;- (௩) "𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 - யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:" என்கிறபடியே-முற்பாடரான ஸூரிகளுக்கு மவ்வருகாயிருந்துவைத்து, இவ்வருகுண்டான பிற்பாடர்க்கும் உதவுகைக்காகவிறே இங்கு வந்ததும். (மராமரமித்யாதி) தன்னைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளாதார்க்கும் மழுவேந்திக்கொடுத்துக் காரியம் செய்யுமவனன்றோ. (என்மகளித்யாதி) மஹாராஜரை விஶ்வஸிப்பிக்கைக்குச் செய்ததித்தனையும் போருமாய்த்து இவளை விஶ்வாஸம் குலைக்கைக்குச் செய்ததும். தானே ரக்ஷகன் என்றிருக்குமிவளை, வாய்விட்டுக் கூப்பிடும்படி பண்ணினனே. பெறுவிக்குமத்தைப் பார்த்தால், "நமக்கொன்று செய்யப்ராப்தியுண்டோ" என்றிருக்கிறாள்; "பெறுவதவனையானல் இருந்தவிடத்தே யிருக்கப்போமோ" என்றிருக்கிறாள் மகள். ... ... (உ)

அ௫ —இரண்டாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் வடவேங்கடத்தை வாய் வெருவினவளவன்றிக்கே, தெற்கில் திருமெய்ய மலையாளனை முன்னிட்டு வந்து ஸம்ஶ்லேஷியாமையால் பொய்யமலை யெனறெண்ணி, "வேண்டுதியோ வேண்டாயோ" என்னும்படி விரஹகார்ஶ்யம் மிகுத்து வாய்வெருவினமையைச் சொல்லித் திருத்தாயார் கூப்பிடுகிறாளென்று ஸங்கதி.

அல்லால் அகன்றிருந்தசாகில் கலையாளாதே யிருக்குமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (அடியிலித்யாதி). அடியில்- விஶ்லேஷத்துக்கு முன்பு என்றபடி. கையல் தங்கி நிறம்பெற விருக்கும் வளைகளும் கையைப்பற்றி ஆளமாட்டாதாய்த் தென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார (ப்லாக்யேத்யாதி). "கனம்" என்றது - கடைக்குறைத்தலாய், கநகமென்றபடி. "நான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவளித்யாதி). (பண்பும் உடையழகும். இத்தால்-"கனவளை அஹம் மமக்ருதிகள்" என்கிறபடியே த்யாஜ்யமானவை இரண்டும் ஆகாராந்தரத்தாலே (ச) "𑌦𑌾𑌸𑍋𑌽𑌹𑌮𑍍 - தாஸோஹம்" என்கிறபடியே உபாதேயங்களாய், நானென்று அபிமாநித்

(க) ரா-ஸு-௩௪-௩௧. (உ) தி-மொ-௧௦. (௩) பு-ஸூ- (ச) ரா-ஸு.

துக்கொண்டு கையும் கைங்கர்யமுமா யிருக்கை உபாயாத்ய(த்ய)வஸாயத்துக்கு அபேக்ஷிதமென்ற ஸ்வாபதேசம் ஸூசிதமாய்த்து.(ஆளாகக்கொள்ளும்படி) இவளை அடிமை கொள்ளும்படி. (கொள்வதியோ) என்ற வநந்தரம்; ஜீவிக்கும்படி என்று சேஷம். அவனுளாவிட்டால் ஜீவியேனென்ற விடமுண்டோ வென்ன (தாவத்த்யஹமித்யாதி);“నచాస్యమాతా న పితా న చాన్యస్స్నేహాద్విశిష్టోస్తి మయాసమోవా। తావద్ధ్యహం దూత జిజీవిషేయం యావత్ప్రవృత్తిం శృణుయాం ప్రియస్య- நசாஸ்ய மாதாநபிதா நசாந்யஸ்ஸ்நேஹாத்விசுஷ்டோஸ்தி மயாஸமோவா। தாவத்த்யஹம்தூத ஜிஜீவிஷேயம் யாவத்ப்ரவ்ருத்திம் ஶ்ருணுயாம் ப்ரியஸ்ய” என்று - பெருமாளிடத்தில் ஸ்நேஹத்தில் வந்தால், தாயும் தகப்பனும் மற்றுமுள்ள பந்துஜநமும் என்னிலும் மிகுத்தாரும் ஒத்தாருமில்லை, ஆகையாலே, பெருமாளுக்கு நானும் வேணும் வேண்டாவென்னும் ப்ரக்ருஷ்டையான மநோவ்ருத்தி கேட்குமளவும் ஜீவித்திருக்க நினையாநின்றேன் என்கையாலே - வேண்டாதபோது ஜீவியாமை ஸித்தமிறே என்று கருத்து.

“வானவர்தம் தலையாளன், மராமரமேழெய்த வென்றிச்சிலையாளன்- மெய்யமலையாளன்” என்றதுவயித்தருளிச்செய்கிறார்(அயர்வித்யாதி).(ஸௌலப்யத்தை) என்றது - மஹாராஜாக்காக மராமரமெய்த ஸௌலப்யத்தைச் சொன்னவிடம். உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் (பின்முன்னரித்யாதி). “இமையோர்க்குமென்றும் முன்னோய்” என்றத்தையும் கூட்டி ப்ரமாண பூர்வகம் பாசுரத்துக்கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (யத்ரேத்யாதி). ஸௌலப்யத்தைக் காட்டினமையை ப்ரதீக பூர்வகம் விவரிக்கிறார் (தன்னையித்யாதி). “என்மகளைச் செய்தனகள்” என்று வெறுத்திருக்கிற திருத்தாயார், கீழே விஶ்வாஸஹேதுவான அபதாநத்தைச் சொல்லுகை எங்ஙனே சேருமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மஹாராஜரை யித்யாதி). விஶ்வாஸம் குலையும்படி பண்ணினதென்னென்ன (தானேரக்ஷகனித்யாதி); இத்தால் ருஶ்ய(ஸூக)மூகபர்வதத்தில் தன்னுடைய இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹார்த்ருத்வமாகிற உபாயத்வத்தில் விஶ்வாஸம் பிறக்கைக்கு மழுவேந்திக்கொடுத்து உபாயத்வத்தை நிலைநிறுத்திக்கொண்டதெல்லாம், ஸத்யபர்வதமான மலையில்வந்து ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி, “அவனே உபாயம்” என்றிருக்கிற பெண்பிள்ளை அத்யவஸாயத்தைப் போக்கி, ஸ்வயத்ந பரையாக்க வந்தானென்னும்படி வந்தாலும், தததநுகுணமாக ஆளாதே கூப்பிடப் பண்ணினானென்று வெறுக்கிறாளென்று-தாத்பர்யம் சொல்லிற்றாய்த்து. இவள் ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய மடியாகக் கூப்பிடுகிறாளென்றறிந்தாளாகில் “எங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேன்” என்று விசாரப்பட்டு வெறுப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பெறுவிக்கு மத்தை யித்யாதி). இத்தால் - இவள் கூப்பீடு உபாய கோடியிலேயாய் விழுகிறா என்னு மதிசங்கையாலே விசாரப்படுகிறாளென்றதாய்த்து. பெறுவிக்குமது - உபாயம், பெறுவது - ப்ராப்யம். ... ... (உ)

ரு.—

மாறையமென்னோக்கி வாணெடுங் கண்ணீர்மல்கும் வளையும் சோரும்
தேறைய நறுந்துழா யலங்கலின் திறப்பேசி யுறங்காள்காண்மின்
காறையன் கடிமனையில்தயிருண்டு நெய்பருக நந்தன்பெற்ற
ஆறையனென் மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீரறிகிலேனே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாறைய	மாறோடொத்ததாய்	உறங்காள் கா	தூங்குகிறிலள் இடி
மென்	ம்ருதுவான	ண்மின்	கோள்; [ணுய்
நோக்கி	கண்களையுடையளென்	கான் ஆயன்	காட்டிலே தங்குமவ
	பெண்ணானவள்	கடி	ரக்ஷையை யுடைத்
வாள்	ஒளியை யுடைத்தாய்		தான
நெடு	தீர்க்கமான	மனையில்	இடையர்களுடைய
கண்	கண்களிலே		க்ருஹங்களிலே
நீர்	ஜலத்தை	தயிர்	தயிரை [யுள்ள
மல்கும்	விழவிடாநின்றாள்,	உண்டு	புஜித்து
வளையும்	வலயங்களும்	நெய்	நெய்யை [யாக
சோரும்	(கைகள்நின்றும்)	பருக	பாநம் பண்ணும்படி
	நழுவாநின்றன;	நந்தன்	நந்தகோபர்
தேறைய	தேனைப் பரிபூர்ண	பெற்ற	லபித்த [ணை
	மாக உடையதாய்	ஆறையன்	இடையனை க்ருஷ்
நறு	பரிமள ப்ரசுரமான	என்மகளை	என் பெண்பிள்ளை
துழாய்	திருத்துழாயாலே கட்		யை வசீகரிக்கை
	டப்பட்ட		க்கு
		செய்தனகள்	செய்தவகைகளை
அலங்கலின்	மாலையினுடைய	அம்மனைமீர்	ஓ தாய்மார்களே!
திறம்	ப்ரகாரங்களை	அறிகிலேன்	அறிய மாட்டுகிறிலே
பேசி	சொல்லிக்கொண்டு		ன். (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (மாறைய) முக்த்த (ஙுக்) மாய் ம்ருது வான நோக்கையுடையவள். (வாளித்யாதி) எதிர்த்தலையிலே கண்ணநீரை யுண்டாக்கக் கடவ கண். வாளென்று - ஒளியாகவுமாம்; ஓராளுமொருநோக்கும் நேரானதென்றுமாம். (நெடும்) போக்தாவினளவல்லாத கண். கண்ணநீரையும் தாங்கப்போகிறதில்லை; வளையையும் தாங்கப்போகிறதில்லை. நித்ரையாலே போதுபோக்கப் பார்த்தாலோவென்ன(தேறையவித்யாதி) ஒரு தேன்வெள்ளமே! ஒரு செவ்வியே! ஒரு தொடையழகே! ஒரு குளிர்த்தியே! ஒரு மணமே! என்னாநின்றாள்.

(காறையனித்யாதி) தானென்னகார்யத்துக்கு வந்தான், இப்போது செய்து திரிகிறதென்னம்புது என்று ஒன்று மறிகிறிலேன்

(காறுயன்) (க) "கானம்சேர்ந்து" என்னும்படி-காட்டிலே தங்குமவன் நாகரிகர் செயலிலே அந்வயிப்பதே!. காட்டில் மரங்களின் வாசியறி யக்கடவவன், பெண்களின் வாசியறிவதே! கடி என்று-அரண். *தன் னுபடல்களை யிட்டடைத்துச் சேமித்துவைப்பர்களிறே. (தயிரித் யாதி) (உ) "மஹாதாதபஸா - மஹாதாதபஸா" என்று சக்ரவர்த்தி "நாடாளவொருபிள்ளை பெறவேணும்" என்று ஒருநோன்பு நோற்று பெற்றாப்போலே, "க(ஂ)வ்யங்கள் பாழ்போகவொண்ணுது, இவற் றை புஜிப்பானொரு பிள்ளைவேணும்" என்று இதுக்கன்றோ இவளைப் பெற்றது. (ஆறுபன்) பசுக்களை மேய்க்குமவனேதான். (என்மகளித் யாதி) (ங) "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ-யதோவாசோநிவர்த் தந்தே அப்ராப்யமநஸாஸஹ" என்கிற பகவதுத்கர்ஷத்தைச் சிறிதறி யலாம், ப்ரணயதாரையில் அவன் செய்துநிற்கிறவிவை என்றுமொ ன்று மறியப்போகிறனவில்லை. (அறிகிலேன்) கீழ்ச்சொன்னவை ஒரு திங்மாத்ரமித்தனை, என்னாலறியப்போகாது ... ... (ங)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (மாறுயவித்யாதி) திருமலையிலும் மெய்யமலை யிலும் வாய்வெருவி மகளீடுபட்டபடிக்கு "நான்-என்செய்கேன்" என்று சிந்திக்கிற திருத்தாயாரைத்தேற்றுகைக்காக, சில அசலகத்தார்வந்து, "பதினாறுமாயிரவர் முதலான பெண்களை யாண்டவனன்றோ, வாசியறிந் து தானே வருவன்" என்று உணர்த்தி உறங்கப்பண்ணிக்கொண் டிருக்க லாகாதோ" என்று முந்துறத்தோற்றினவாறே, அவர்களைக்குறித்து,*காடு வாழ்சாதியை விஸ்வஸித்துத் தேறக்கூடுமோ, அவன் செய்தனகள் என க்குத் தெரிந்ததில்லை என்கிறாளென்று ஸங்கதி.

"மாறுய" என்றது - மான் நோக்குப் போலேயாய் என்று விவக்ஷி த்து, பலித்தஸௌந்தர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (முக்த்தமாய்) என்று. கண்ணையிப்போது விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (எதிரித்யாதி). "வா ள்"-ஆயுதமாய், அர்த்தாந்தரம் (ஓராளுமித்யாதி). ஒருவெட்டுக்கு ஓராள் விழுமாபோலே ஒருபார்வைக்கு ஒருவன் வசப்படுமென்கை. தேனேயெ ன்னலாம்படி தத்ப்ரசுரமாய், என்றும் பரிமளத்தை யுடைத்தாய், துழாய லங்கலின் - திருத்துழாய்மாலையின், திறம் - ப்ரகாரங்களை, பேசி என்று சப்தார்த்தமாய், உக்தாநுக்தப்ரகாரங்களை எல்லாம் பேசி ஈடுபடுகிறா ளென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி).

இவளிப்படி துழாயின்திறங்களிலே ஈடுபட்டு உறங்காமைக்கு அவன் செய்தவை என்னென்றும், வாராமைக்கு ஹேதுவென்னென்றும் வரும்

(க) தி-பா-உ-அ. (உ) ரா-ஆர-சுக-கரு. (ங) தை-ஆந-சு.

சங்கையிலே, "காறையன்" இத்யாதி என்று விவக்ஷித்து, தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (தானித்யாதி). (என்னகாரியத்துக்கு) என்றது-காட்டில் வலிக்கைக்கும், மரங்களின் வாசியறிகைக்கும், நந்தன்மனையில் வெய்யும் பாலுமுண்கைக்கும், பசுமேய்க்கைக்கும் என்றபடி. (செய்துதிரிகிறது) என்றது - ப்ரணயதாரையில் தாழ்ந்து பரிமாறின செயல்களைச்செய்து திரிகிற தென்றபடி. இவரிப்படி பதைக்கைக்கு ஹேது - ப்ரணயதாரையில் செயல்களும், வருவனென்று நிஶ்சயியாமைக்கு ஹேது - காட்டில் வலிக்கை முதலானவையு மாகையாலே, என்பெண்ணைத் தேற்றப் போகிறதில்லை என்று கருத்து. மேலே "ஆறையன்" என்று சொல்லாநிற்கவும், இங்கே "ஆயன்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (காநமித்யாதி). "கான்" என்று விசேஷித்ததுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (காட்டிலேயித்யாதி). (அவனோதான்) என்ற வநந்தரம், இங்கு வரப்புகுகிறான் என்றுசேஷம். "கண்ணீர்மல்கும்" என்று-ப்ரணயதாரையிலவன் செய்தமை கிடையாமையால் வந்தவிகாரங்களைச் சொல்லியிருக்க, நீ "அறிகிலேன்" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நீழித்யாதி). † (திங்மாத்ரம்-) ஏகதேசம்.

மூ.—

தாய்வாயிற்சொற்கேளாள்தன்னாயத்தோடணையாள்தடமென்கொங்கை
யேயாரச்சாந்தணியா ளெம்பெருமான் திருவரங்க மெங்கேயென்னும்
பேய்மாயமுலையுண்டிவ்வுலகுண்ட பெருவயிற்றன் பேசில்நங்காய்
மாமாயனென்மகளைச் செய்தனகள் மங்கைமீர் மதிக்கிலேனே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
தாய்	தாயான என்னுடைய	அணியாள்	(முன்புபோலே) அலங்கரிக்கிறிலள்,
வாயில்	வாயினால் மொழிந்த	எம்பெருமான்	எனக்கு ஸ்வாமியானவன் எழுந்தருளியிருக்கிற
சொல்	சொல்லையும்		
கேளாள்	கேட்கிறிலள்,		
தன்	தன்னுடைய		
ஆயத்தோடு	ஸகிஜநங்களோடும்	திருவரங்கம்	திருவரங்கம் என்னும் திவ்யதேசமானது
அணையாள்	சேரமாட்டாள்,		
தடம்	பரந்தும் [மான		
மெல்	ம்ருது ஸ்வபாவமு	எங்கேஎன்னும்	எங்கேயென்று கேளாநின்றாள்;
கொங்கையே	ஸ்தநங்களையே		
ஆர	ஸம்பூர்ணமாக	மங்கைமீர்	யுவதிகளான
சாந்து	சந்தநத்தினாலே	நங்காய்	பெண்களே!

† "(திங்மாத்ரம்) திக்கு என்று - ஏகதேசமாய், அல்பமென்றபடி." என்று அரும்பதாந்தரம்.

பேய்	பூதனையானவள்	மாயன்	ஆஸ்சர்யசக்தி யுடையனான அவன்
மாய	முடியும்படியாக	என்மகளை	என்னுடைய பெண்பிள்ளை விஷயமாக
முலை	அவள் முலையை	செய்தனகள்	செய்தவற்றை
உண்டு	புஜித்து,	பேசில்	சொல்லப்புகில்
இவ்வுலகு	இந்தபூமியை	மதிக்கிலேன்	பரிச்சேதித்துச் சொல்ல மாட்டுகிறிலேன். (ச)
உண்ட	(ப்ரளய காலத்தில்) விழுங்கின		
பெருவயிற்றன்	பெரிய திருவுதரத்தை யுடையனாய்		
மா	அபரிச்சின்நமான		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தாய்வாயிலித்யாதி) ஏதேனும் தசையிலும், தாய்சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுமிறே; (க) “ஜீவதோ வாக்ய கரணாத் - ஜீவதோர் வாக்யகரணாத்”. தனக்கோடுகிற ப்ரேமத்துக்கு அபிமதமாக நான் வார்த்தைசொல்லிலும், தாய்வார்த்தையன்றோ! என்கிறாளின்றாள். (கேளாள்) அநுஷ்டியாதொழிய வமையாதோ? ஹிதம்சொல்லும் த்யாஜ்யகோடியை விடுகிறாள்; ப்ரியம்சொல்லும் உபாதேயரை உபேக்ஷிக்கவேணுமோ? தோழிமாரும் தாய்மாரோபாதியாய்விட்டது. (உ) “மாதரஸ் - மாதரம்” என்றவோபாதி * “ஸகீஸ - ஸகீங்” இறே. இங்குவந்தால், அன்னைபக்கலணைவுண்டு, வார்த்தைகேளாதொழிகிற வித்தனை; அவர்கள்பக்கல் அணைகையேபிடித்துச் செய்கிறிலள். அவர்களையிட்டு வளைத்துக்கொள்ளலா மென்னுமிடமும் போய்த்து. (தடமித்யாதி) தாய்மாரையும் தோழிமாரையும் விட்டால், அவனை உபேக்ஷிக்கவேணுமோ? அவன் வரக்கடவனே, ததர்த்தமாகப் பண்ணும் வ்யாபாரங்களைத் தவிர்ந்தாளென்றபடி. போக்யதையாலும் பெருத்து விரஹஸஹமல்லாதபடி ம்ருதுவுமாயிருக்கையாலே அத்தையே பேணுமாய்த்து அல்லாத காலங்களில். (கொங்கையே ஆர) அவன்வந்திருந்தாலும் அவனை த்ருணீகரித்து இத்தையே பேணுமித்தனைகாணும். (எம்பெருமானித்யாதி) தாயையும் அல்லாதாரையுமொக்க உபேக்ஷிக்கும்படி நிருபாதிகபந்துவான தன்பக்கலிலே பாவ(பூ?)பந்தத்தைப் பிறப்பிக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசமெங்கே? என்னாநின்றாள். ஸ்வாமித்வம் இவைபோல் ஔபாதிகமல்லவிறே. (எம்பெருமான்) என்னைத் தோற்பித்தவன் என்றேகாணும் அவனையறிவது; இதிறே * நடீப்ஸப்தார்த்தம்.

(க) (உ) விஹகேந்த்ரஸம்ஹிதை ச-உ-உ-படலம்.

(பேயித்யாதி) பேயினுடைய, தாய்முலையாக வஞ்சித்துக்கொடு வந்த முலையென்னுதல்; பேய்மாயும்படியாக வென்னுதல். (இவ்வுலகித்யாதி) அநுகூலரக்ஷணத்தோடு விரோதிநிரஸநத்தோடு வாசியில்லையாய்த்து அவனுக்கு ஊணாகை. (நங்காய்) (க) "ஜ்ஞ மைத்ரேய-மைத்ரேய" என்னுமாபோலே. (மாமாயன்) பிரிவில்முடியவொண்ணாத ஆஸ்சர்யங்களையுடையவன். ஒருபால்யத்திலே பேய் முலையையுண்பதாம், செய்வதறியாதே என்மகளைச்செய்தன. (மங்கைமீர்) நீங்களுமெல்லாம் ஒருபருவம் ஸ்த்ரீத்வமுடையிகோளாயிருக்கிறிகோளிறே. (மதிக்கிலேனே) என்றால் "இவ்வளவு" என்று பரிச்சேதிக்கப்போகிறதில்லை. ... ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (தாயித்யாதி) இங்ஙனே நீ "அறிகிலேன்" என்று சொல்லக்கடவையோ, ஹிதபரையான நீயும் ப்ரியபரரான தோழிமாரு மிருக்கப் பெண்ணை வசப்படுத்த வொண்ணாதோ வென்ன; அங்ஙன் சொல்லவொண்ணாதபடி த்யாஜ்யகோடியிலே யாக்கி, *வெண்ணெயுண்டவாயன் பள்ளிகொண்டருளும் போகமண்டபத்தைப் பிதற்றுகின்றாளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

என்வாய் என்னாதே, "தாய்" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஏதேனுமித்யாதி). தாய்வார்த்தை கேட்கவேணுமென்னு மிதுக்கு ப்ரமாணம் (ஜீவதோரித்யாதி). జీవన్తీచ - జీవంశ్చ జీవన్తౌ, తయోర్మాతాపిత్రోః - ஜீவந்தீச ஜீவம்ஶ்ச ஜீவந்தௌ, தயோர்மாதா பித்ரோ: என்றிறே இதுக்கர்த்தம். தாய்ச்சொல் என்ன வமையாதோ, "வாயில்" என்பானென்னென்ன; அஹ்ருதயமாக வாயிலே ப்ரியமானவார்த்தை வந்தாலும் அதுவும் என்வாய்என்று நினைத்துக்கேளாளென்கிறாள் என்றருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). செய்யாள்என்னாதே, "கேளாள்" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அநுஷ்டியாதித்யாதி). தன் - தனக்கு அஸாதாரணரான, ஆயத்தோடு, ஸகீஜநத்தோடு - சேராளென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, தாத்பர்யங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஹிதமித்யாதி). உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவர்களையித்யாதி). அவனை உபேக்ஷிக்கை யாவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ததர்த்தமாகப் பண்ணும் வ்யாபாரமாவது- (உ) "கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்தொருநாள் தங்குமேல்" என்கிறபடியே விரஹதசையிலும் வருவன் என்றெண்ணித் தன்னை அலங்கரித்திருக்கை என்கை. "ஆரச்சாந்தணியாள்" என்றால் - சிறிதணியாநின்றாளென்று தோற்றுமே, அது கூடுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (போக்யதையாலு மித்யாதி). "தடம்" என்றதினர்த்

(க) வி-பு-க-க-கஉ. (உ) நா-தி-அ-எ.

தம் (போக்யதையாலும் பெருத்து) என்றது. இத்தால் - முன்பெல்லா மாரச் சாந்தணியுமவள் இப்போது சிறிது மணியாளென்றதாய்த்து. ஏவ காரார்த்தம் (அவனித்யாதி). தாய்முதலாக எல்லாரையும் விடுவானென்? நீ அலங்கரியாதிருப்பானென்? என்று கேட்டார்க்குச் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேளீகோளென்று சொல்லுகிறாளென்னு மிடக்தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் (தாயையு மித்யாதி); இத்தால் எம்பெருமானுகையாலே தாய் முதலானுரை விட்டேனென்றும், திருவரங்கத்தில் புகுராமையாலே அலங்கரிக்கவில்லை என்றும் சொன்னுளென்றதாய்த்து.

இப்படி தசைமுறுகினல் இவள் தரித்திருக்கும்படி எங்ஙனே என்னு மபேக்ஷயிலே, "பேய்மாய" இத்யாதி என்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (பேயினுடைய வித்யாதி). மாயமுலை - வஞ்சகமான முலையென்று சப்தார்த்தம். (மைத்ரேய என்னுமாபோலே) என்றது - மேலே "மங்கைமீர்" என்று பருவத்தைச் சொல்லி ஸம்போதித்ததிலும், ஆத்மகுணமான பூர்த்திக்கு வாசகமான விதுவே விசேஷ்யபதமென்றபடி. "மாமாயன்" என்றதுக் கர்த்தாந்தரம் (ஒருவித்யாதி). மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (செய்வதறியாதே) என்றது; செய்யலாம் செய்யப்போகாது என்றறியாதே என்றபடி. "நங்காய்" என்றது- ஜாத்யேகவசநமாய், [மங்கைமீரான - நங்கைகாள், பேய்முலையித்யாதி, பெருவயிற்றன் - மாமாயன், என்மகளைச் செய்தன - பேசில் - மதிக்கிலேன்] என்றந்வயம். ... ... (௪)

மூ—

பூண்முலைமேல்சாந்தணியாள் பொருகயற்கண்மையெழுதாள்பூவைபேணு
ஏணறியாளெத்தனையுமெம்பெருமான்றிருவரங்கமெங்கேயென்னும் [ள்
நாண்மலராள் நாயகனுய் நாமறிய வாய்ப்பாடி வளர்ந்தநம்பி
ஆண்மகனுயென்மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீரறிகிலேனே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூண்	அலங்கரிக்கப்பட்ட	பேணுள்	ஆதரிக்கிறிலள்;
முலைமேல்	ஸ்தநங்கள்மேல்	எத்தனையும்	ஏதேனுமொரு வஸ்துவையும் [ள்;
சாந்து	சந்தநத்தை		
அணியாள்	பூசுகிறிலள்;	ஏண் அறியாள்	எண்ண மாட்டுகிறில
பொரு	ஒன்ரேடொன்று ஸத்ருசமான	எம்பெருமான்	உபகாரகனுனஸர்வேஸ்வரனுடைய
கயல்	மத்ஸ்யங்கள்போன்ற	திருவரங்கம்	திருவரங்கமென்னும் திவ்யதேசமானது
கண்	கண்களிலே		
மை	அஞ்சநத்தை	எங்கேஎன்னும்	எங்கே யிருக்கிறது என்னுநின்ருள்;
எழுதாள்	இடுகிறிலள்;		
பூவை	லீலாசுகத்தை	நாள்	செவ்வியழியாத

மலராள்	கமலப்பூவில் வாஸம் பண்ணுகின்ற பிராட்டிக்கு	வளர்த்த	வளர்த்தருளின
நாயகனாய்	வல்லபனாய்	நம்பி	பூர்ணனுமானவன்
நாம்அறிய	நாமெல்லாரும் அறியும்படியாக	ஆண்மகனாய்	புருஷஶ்ரேஷ்டனாய்க்கொண்டு
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியிலே	என்மகளைச் செய்தனகள் அம்மனை மீரறிகிலேன்.	(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பூண்முலை) முத்தாரம் பூண்டிருக்கிற வென்னுதல்; தானே ஆபரணமான முலையென்னுதல் (பொரு) வேறொன்றால் ஒருதன்னேற்றம் செய்யவொண்ணாத கண்களில், மங்களார்த்தமாகவும் அஞ்ஜநமெழுதுகிறிலள். (பூவை) "தன்னது" என்னத்துடங்குவதுக்கு முன்னே பேணிப்போரு மவற்றையும் பேணுகிறிலள். (ஏணறியாள்) அநுஸந்தேயபதார்த்த மின்னதென்று, லோகயாத்ரையிலொன்று மநுஸந்திக்கிறிலள். (எம்பெருமானித்யாதி) அதில் மாஸ்ஸஹகாரமும் வேண்டுகிறதில்லை.

(நாண்மலராளித்யாதி) ஶ்ரியஃபதி என்று ஒருத்தியை யிட்டன்றோ தம்மை வ்யபதேசிப்பது. (நாமறிய)இதொருபழங்கிணறு கண்டு வாரவேணுமோ; இவ்விசைவிருந்தபடி எல்லாருமறியோமோ?(நம்பி) பெண்களுக்குக்கையாளாய், அத்தாலே தன்னைப்பூர்ணனாகநினைத் திருக்குமவனன்றோ? (ஆண்மகனாய்) இவ்வளவிலே வந்தவாறே,(க)"ஸிம்ஹஸ்கந்த - பதிம்விஶ்வஸ்ய" என்று ப்ரபுத்வம் கொண்டாடாநின்றான். பெண்ணடியான் முதன்மை கொண்டாடுவதே! (என்மகளித்யாதி) † இவளொருத்தியளவும் குறையுங்காட்டில் தம்முடைய முதன்மை ஒறுவாய்ப்போமோ? ... ... (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (பூணித்யாதி) தாய்மார் தோழிமாரெல்லாரும் த்யாஜ்யகோடியிலேயாம்படி தசை முறுகிற்றென்னுமின்றுயாகிலும், சிறுபருவமே துடங்கி தானே ஆதரித்து வளர்த்த பூவைமுதலான லீலோபகரணங்களைக் காட்டி ஆற்றவொண்ணாதோவென்ன; அதுவும் செய்யவொண்ணாதபடி யானொன்கிறுளென்று ஸங்கதி.

"பொரு" என்று-ஒப்பாய், ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாமதொழுயறெப்பில்லாம லிருக்கிற கயல்கள்போலே யிருக்கிற கண்க ளென்கையா

(க) தை-ரா-கக. † இவளொருத்தியளவும் குறையுங்காட்டில்-இவளொருத்திக்கும் தாழுங்காட்டில்.

லே - நிரதிசய ஸௌந்தர்யம் ஸஹிதமாகையாலே - மையால் இதுக்கொரு அதிசயம் ஸம்பாதிக்க வேண்டாமை பலிக்கையாலே, அத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (வேறித்யாதி).*பூவையைச் சொன்னது-லீலோபகரணங்களுக் கெல்லா முபலக்ஷணமாக்கி, எம்பெருமானோடே "உன்னது, என்னது" என்று ப்ரணயகலஹம் பிறக்கைக்கு முன்புதானே பால்யந்துடங்கி விரும்பப்படு மவை என்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (தன்னதித்யாதி). "எத்தனையும் - எணறியாள்" என்றந்வயித்தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அநுஸந்தேயேத்யாதி). எத்தனையும் - ஏகதேசமும். இத்தால் அநுஸந்தேயமான எம்பெருமானையும் மற்றும் லோகயாத்ரையிலொன்றும் எண்ணமாட்டா ளென்றதாய்த்து. எண்ணமாட்டாளாகில், "எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே?" என்னக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதி லித்யாதி).

தம்பெண்ணை இப்படி படுத்தின கொடுமையாலே திருத்தாயார் இப்போது ஶ்ரிய:பதித்வத்தைச் சொல்லுகைக்கு வெறுப்பாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஶ்ரிய:பதி யித்யாதி); இத்தால் - இப்படி என்மகளைப் படுத்தில் அவள் முகம்கொடுப்பளோ, அவளாலன்றோ தன்ஸ்வரூபம், அதறியாதே இப்படி படுத்தலாமோ வென்று கருத்து. (பழங்கிணறு கண்வஹர) என்றது - (௧) "ह्रीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ - ஹ்ரீஶ்சதே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" இத்யாதியான அநாதிஶ்ருதியில் விபரீதார்த்த நிரஸந பூர்வகமாக, ஊற்றுகண் கிளம்ப தூர்வாரவேணுமோ வென்றபடி. (இவ்விசைவிருந்தபடி) - இப்படி பெண்கள் இன்றுக இசைந்த ப்ரகாரம். (இவ்வளவிலே) - இப்போது இவ்வளவிலே என்றபடி. (பெண்ணடியான்) - இப்பெண்பிள்ளை முதலான். "ஆண்மகளுய்" என்ற பதத்தோடே கூட்டித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இவளித்யாதி). (ஒறுவாய்ப்போமோ) மூளியாமோ வென்றபடி. ... ... (௬)

மூ.—தாதாடுவனமாலைதாரானோவென்றென்றேதளர்ந்தாள் காண்மின்
யாதானுமொன்றுரைக்கிலெம்பெருமான்றிருவரங்கமென்னும்பூமேல்
மாதாளன்குடமாடிமதுசூதன்மன்னர்க்காய்முன்னம்சென்ற
தூதாளனென்மகளைச் செய்தனகளெங்ஙனம் நான்சொல்லுகேனே,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாது	தாதுகளானவை	வனம்	காட்டிலேயுண்டான
ஆடு	நடையாடாநின்ற (தாதுகள் நிறைந்த)	மாலை	பூமாலையை
		தாரான்	தாராதொழிந்தான்,

(௧) பு-ஸூ-

ஓ	கஷ்டம்!
என்று என்றே	என்று பலகாலும் சொல்லி
தளர்ந்தாள்	சிதிலையாகாநின்றாள்
காண்மின்	காணுங்கோள்,
யாதானும்	ஏதாவது
ஒன்று	ஒருவித வசநத்தை
உரைக்கில்	சொல்லப்புகில்
எம்பெருமான் திருவரங்கம்	ஸர்வேஶ்வரனெழுந்தருளியிருக்கிற திருவரங்கம்
என்னும்	என்று அதுக்குப்பதில் உரையாநின்றாள்;
பூமேல்	தாமரைப்பூவின்மேல் நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
மாது	பெண்ணான பெரியபிராட்டியார்க்கு
ஆளன்	வல்லபனாய்,
குடம்ஆடி	குடக்கூத்தாடினவனாய்,—
மதுசூதன்	மதுவென்னும் அஸுரனை ஸம்ஹரித்தவனாய்,
மன்னர்க்காய்	பஞ்ச பாண்டவர்களுக்காக
முன்னம்	முற்காலத்தில்
தூதுசென்ற	தூதுபோன
ஆளன்	ஸ்வாமியானவன்

என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ஙனம் நான் சொல்லுகேனே. (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தாதாடு) தாதுமாறுத. ஆடுகையாவது-நடையாடுகை. காட்டிலேதானும் (க) * தன்னேராயிரம்பிள்ளைகளுங் கூடப்பறித்துச் செவ்வியழியாதமாலையை. அது பரார்த்தமென்றிருந்தோம்; அத்தை "தாரானோ" என்று வெண்கலத்வநிபோலே ஒரு சொல்லுக்கொருசொல்லு ஓயாநின்றாள். இனி இத்த்வநிதானும் கேளாதொழியப் புகுகிறேனோ. (யாதானுமித்யாதி) "இத்தனை அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாதுகாண், இது குடிப்பிறப்புக்குப் போராதுகாண், இது தர்ம(ஷ்டி)லோபத்தை பலி(ஷ்டி)ப்பிக்குங்காண், அவன் ஸ்த்ரைணன் காண்" என்று ஒருஹிதவசநம்பண்ணினால், அதுக்கு உத்தரமாக, என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவன் வர்த்திக்கிறதேசமென்னாநின்றாள்.

(பூமேல்) ஒருத்தியை அநபாயிநியாம்படி பண்ணுவிக்கிறவனன்றோ. பிரிவென்றறியாதபடி பண்ணுவிக்கிறவனன்றோ. (குடமாடி) பெண்களுக்காக மன்றிலே தன்னை ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினவனன்றோ. (௨) [மங்கையர்தம் கண்களிப்பக் கொன்னவிலும் கூத்தனாய்] அவன் கையில்படுமது நன்றாய்த்து. அக்கூத்திற்காட்டிலும் (மதுசூதன்) ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநமே என்று மொக்கயாத்ரையாய்ப் போருமவன். (மன்னர்க்கித்யாதி) உகந்தார்க்குத் தன்னை அழிவுக்கிடுமவன். (என்மகளை) இப்போது இவளை அழிவுக்கிட்டுத் தன்னைக்கொண்டு எழுகிற்கிறபடியை என்னபாசுரமிட்டுச் சொல்லுவேன். (௬)

(க) பெரி-திரு-௩-௧-௧. (௨) பெரியதிருமடல்-௪௨.

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (தாதித்யாதி) லீலோபகரணங்களை முதலா உபேக்ஷிக்கும்படி இத்தனை கைகழியவிடலாமோ, நீங்கள் தாய்மாராயி ருந்துவைத்து நாநாமுகமாக ஹிதம்சொல்லி அடக்கவேண்டாவோ வென் ன; நாங்க ளெத்தைச்சொன்னாலும் காதில்புகுராதே "திருவரங்கம்" என் னு மித்தனே, வேறுரைக்கவில்லை, என்ன சொல்லுவே னென்கிருளென்று ஸங்கதி.

வநத்திலுண்டாக்கின மாலைஎன்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (காட்டிலே யித்யாதி). "தாரான் ஓ!" என்று பதத் தைப் பிரித்து, "ஓ" என்று - விஷாத ஸூசகத்வநியாய், அதுக்குத் தாத் பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அதித்யாதி). இங்ஙனன்றாகில் மிகவும் தளர்த்தி சொல்லக்கூடாதிறே என்று கருத்து. முன்னிலையாக இவளைப் பார்த்தி ருப்பார்க்கு "காண்மின்" என்று காட்டவேணுமோ வென்ன; தன்னு டைய அவஸாதத்தாலே சொல்லுகிருளென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மரு ளிச்செய்கிறார் (இனி யித்யாதி).

கீழ்வாக்ய விவரணம் (பிரிவித்யாதி). கொல்லுகையை நலிலும்தான கூத்தென்று எடுத்த பாசுரத்தில் பதத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ... ... (கூ)

ரூ.—

வாராளுமிளங்கொங்கை வண்ணம்வேருயின வாறெண்ணுளெண்ணில்
பேராளன்பேரல்லால்பேசாளிப்பெண்பெற்றேனென்செய்கேன்நான்
தாராளன் தண்குடந்தை நகராளனைவர்க் காயமரிலுய்த்த
தேராளனென்மகளைச் செய்தனகளெங்ஙனம் நான்செப்புகேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வார்	கச்சாலே	பேரல்லால்	திருநாமமல்லது
ஆளும்	ஆள(கட்ட)த்தகுந்த தாய் [டைய	பேசாள்	உரைக்கமாட்டாள்,
		இப்பெண்பெ ற்றேன்	இவ்விதமான பெண் ணைப்பெற்ற
இளம்	இளம்பருவத்தை யு	நான்	நான்
கொங்கை	ஸ்தநத்தினுடைய	என்செய்கே ன்	என்னசெய்வேன்; [தவளாய்
வண்ணம்	வர்ணமானது	தார்ஆளன்	திருமாலையைத் தரித்
வேருயின ஆறு	வேறுபட்ட படியை	தண்	குளிர்ந்த
எண்ணுள்	நினைக்கிறிவள்,	குடந்தநகர் ஆளன்	திருக்குடந்தையிலே சேர்ந்தருளினவ ளைய்
எண்ணில்	நினைக்கப்புகில்		
பேர்	பெரியோனை		
ஆளன்	ஸ்வாமியினுடைய		

ஐவர்க்காய்	பஞ்ச பாண்டவர்களுக்காக	ஆளன்	ஸ்வாமியானவன்
அமரில்	யுத்தத்தில்		என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ஙனம் நான் செப்புகேனே.
தேர்	ரதத்தை		
உய்த்த	நடத்தின		செப்புகை - சொல்லுகை. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வாராளும்) போகயோக்யமாய், "இலக்கைக்காட்டு, காட்டு" என்று கிளர்ந்துவருகிற சொற்கேளாப்பருவமான முலையானது, வாராலே தாங்கவேண்டும்படியாய், "காட்டு, காட்டு" என்று வளருகிறமுலையானது, அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே தன்னிறம்மாறி விவர்ணமாகிறபடி யொன்று மெண்ணுகிறிலள். ஸ்வவிஷயத்தில் ஜ்ஞானமொன்றுமில்லை. (க) [ஸ்வஸ்மார ததாத்மாநம் - ஸ்வஸ்மார ததாத்மாநம்] தன்தசையை எண்ணுதவள் வேறொன்றை எண்ணுகையில்லையிறே; (எண்ணில்) என்ணுதிருக்கும் போதாய்த்துப் பெரிது; அர்த்தாத் ஒன்றை எண்ணில், ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரன் திருநாமமல்லது சொல்லாள். (உ) "அவாப பரமாம் காஷ்டாம் மநஸஶ்சாபி ஸம்யமே -அவாப பரமாம் காஷ்ட்டாம் மநஸஶ்சாபி ஸம்யமே" இறே; ஆகையாலே எண்ணுவது மில்லை; மநஃபூர்வகமாகச் சொல்லுவதுமில்லை. (இப்பெண்ணித்யாதி) புறம்பொன்றை நினையாமையும், பகவத்விஷயத்தில் நினைவும் சொலவும் மாறாதிருக்கிறபடியையு மநுஸந்தித்து, பிறர்க்கு வெறுக்கிறாளாய், தன்களிப்புத்தோற்ற வார்த்தை சொல்லுகிறாள். ஸ்வவிஷயத்திலும் இதரவிஷயத்திலும் விரக்தியும் பகவத்விஷயத்தில் ப்ரீதியும்மாறாதே செல்லும்படியாயிருப்பாளொரு பெண்பிள்ளையை, என்னைப்போலே புறம்பு பெற்றாருண்டோ வென்கிறாள்.

(தாராளன்) ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டிருக்கிறவன் கிடீர் ஸ்த்ரீவதம் பண்ணுகிறான்!. (தண்குடந்தை) குறைவற்றாரான நித்யஸூரிகளுக்காக வன்றிக்கே, குறைவாளருடைய ரக்ஷணத்துக்காகக் கிட்டப் படைவீடுசெய்துகொடு கிடக்கிறவன்கிடீர்!. (ஐவர்க்கித்யாதி) அத்தை அநுஷ்ட்டாந பர்யந்தமாக்கி, உகந்தார்க்குத் தன்மார்விலே அம்பேற்குமவன்கிடீர்!. (ங) "தேசமறியவோர் சாரதியாய்" என்று எல்லாரும் காணத்தன்னை ஸாரதியாக்கி ஆஶ்ரிதர்க்காகத் தன்னை அழியமாறுமவனிறே. (என்மகளையித்யாதி) அப்போது பீஷ்மாதிகளம்

(க) (உ) (ங) தி-வாய்-எ-ஙி-கூ.

புக்குத்தன்னை இலக்காக்கினாப்போலே, இப்போது தனக்காக இவளைக் காமசரத்துக்கு இலக்காக்குகிறான்; இப்போதிவளை அழிவுக்கிட்டபடி என்னாலே பேசப்போமோ வென்கிறாள். ... ... (எ)

அரு.—எழாம்பாட்டு. (வாராளுமித்யாதி) ஹிதவசநம் கேளாதபடியிருப்பாருண்டோ, மெய்மறந்தாளோ, நாங்களும் பெண்களைப் பெறவில்லையோ வென்ன; இப்படிப்பட்ட பெண் பெற்றேன், என்செய்கேன் என்கிறாளென்று ஸங்கதி.

கீழ்விசேஷணங்களுக்குத தாதபாய மருளசமசயதாராய, ... த்த மருளிச்செய்கிறார் (வாராலேயித்யாதி). உட்கருத் தருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வவிஷயத்தி லித்யாதி). மேலுக்குத் தாத்பர்யம் சொல்லுகைக்காக கீழ்பலித்த வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாதி). யதி(ரு)சப்தத்தாலே பலித்தவர்த்தம் (என்னுதித்யாதி). (ஒன்றை யெண்ணில்) என்றவநந்தரம், சொல்லி என்று கூட்டுவது. பேர் - பெரியோனுன, ஆளன் - ஆளுமவனென்று சப்தார்த்தமாய், அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாதிகனை) என்று. (அல்லது) என்ற வநந்தரம், எண்ணாள் என்றும் கூட்டுவது. இப்படி மூலத்திலும் அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. "மநஸம்சாரி" என்கையாலே-வாங் நியமமும் சொல்லுமென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே யித்யாதி). "தாயைப் பார்த்து மகளைக்கொள்" என்கிற கணக்கிலே, பெண்பிள்ளை இப்படி அதிப்ரவணையாளாகில் தாய்க்கும் பகவத்விஷய ப்ராவண்ய முண்டாயிருக்கவேண்டாவோ, கேவலம் வெறுத்துக்கொண்டே யிருக்கக்கூடுமோ வென்ன; அங்ஙனன்று, உள்ளே உகப்புண்டு என்று விவக்ஷித்து, அத்தை "இப்பெண்" என்கிற பதத்தில் ஏறிட்டு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (புறம்பித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (களிப்பு) என்ற வநந்தரம், தனக்கு என்று சேஷம்.

"அமர்" என்று - யுத்தமாய், பலிதார்த்தம் (அம்பேற்குமவன்) என்றது. ... ... (எ)

மூ.—உறவாது மிலளென்றென்றொழியாது பலரேசுமலராயிற்றால்
மறவாதேயெப்பொழுதும்மாயவனே யாதவனேயென்கின்றாளால்
பிறவாத பேராளன் பெண்ணாளன் மண்ணாளன் விண்ணோர்தங்க
ளறவாள னென்மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீரறிகிலேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆதும்	எவ்விதமுமான	ஒழியாது	நீராமல்
உறவு இலள்	சுற்றத்தாரை யுடையளாயிருக்கிறிலள்,	பலர்	அநேகரும்
		ஏசும்	குற்றம் சொல்லும்படி
என்றென்று	என்று இவ்வளவுமாத்ரத்திலேயே	அலர்	பழியானது (மேலாக மெங்கும்)

ஆயிற்று உண்டாயிற்று;
ஆல் கஷ்டம்!
மறவாதே விஸ்ம்ருதி யில்லாமல்
எப்பொழுது ஸர்வகாலமும்
ம்
மாயவனே ஆஶ்சர்யபூதனே!
மாதவனே ஶ்ரிய:பதியே! [றுள்;
என்கின்றாள் என்று சொல்லாநின்
பிறவாத ஜந்மத்தைப் போக்கு
மதான [ளுய்
பேர் ஆளன் திருநாமத்தை யுடைய

பெண் ஆளன் பெண்களுக்கு நிர்வா
ஹகனாய்
மண் ஆளன் பூமிக்கு ரக்ஷகனாய்
விண்ணோர் நித்யஸூரிகள் விஷ
தங்கள் யத்தில்
அறவாளன் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தை யு
டையனான அவன்
என்மகளைச் செய்தனக ளம்மனை
மீர் அறிகிலேனே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உறவாதுமிலளென்று) பெற்றாரோடு தோழிமாரோடு வாசியற இவளிப்படி கண்ணறுவதே என்பர்கள்; பழமைகள்பார்த்து ஒன்றும் உறவுடையளாயிருக்கிறிலள். (க) "పితా నామ పూర్వ శ్రేష్ఠః - பிதாநாமபூர்த்தஶ்ரிரோரோக:" என்றாய்த்திருக்கிறது. (உ) [దృష్ట్వా స్తిత్వా బహిర్గురుమ్- த்ருஷ்ட்வா ஸ்த்தித்வா பஹிர்குரும்] இதுக்கு பட்டர் "இவள் க்ருஷ்ணவிஷய ப்ரேமத்தில் புதிய துண்டிலள் காண்" என்றருளிச்செய்தார் சிலரைக் கண்ணுக்குத்தோற்றிற்றிறே என்று. (ங) [కాచిత్ - காசித்] ஒருத்தி புறப்பட்டு க்ருஷ்ணன் பாடேறப்போனாள். வழிகாட்டினாரரென்ன; ப்ரேமத்தாலே யிருண்டது, அவ்விருட்சி வழிகாட்டப்போனாள். (என்றித்யாதி) இத்தையே சொல்லிவிடாதே பலருமேசும்படி பழியாய் விழுந்தது. (மறவாதே) ஸ்மாரகருண்டாக மறப்பு வாராதிறே. இவளையும் அவனையும் சொல்லி அடுத்திறே பழிசொல்லுவது. இப்படி பழிசொல்லுகிறபோது அவள் செய்கிற தென்னென்னில்; (மாயவனே) ஆஶ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! (மாதவனே) ப்ரணயதாரையில் அவளுக்கு ஆனைக்குக் குதிரைவைக்கையாலே பரமரஸிகனானவனே! என்னாநிற்கும். அதாவது- கலக்கிறவிடத்தில் தாழநின்று பரிமாறின படியையும், அதுக்கடியான சீலத்தையும், கலந்தபோதை பரிமாற்றத்தின் வகைகளையும், இதில் ஶ்ரோத்ரியனைக்கு வ்யுத்பத்திபண்ணினவிடத்தையும் சொல்லாநிற்கும்.

(க) (க) வி-பு-ரு-கங.உ௰. (உ) வி-பு-ரு-கங-கங,

(பிறவாத) ஆஸ்ரிதார்த்தமாக நூறுயிரம்படி பிறவாநிற்கச்செய் தேயும் ஒன்றும் செய்திலனுய், (க) "ருணம் ப்ர வ்ருத்தமிவ" என்னும்படியான ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் வ்யாமோஹாதி சயத்தை யுடையவன். பெரியோனென்றபடி. அன்றிக்கே, பிறவியை அறுப்பதான திருநாமத்தையுடையவன். துக்கநிவர்த்தகமான திரு நாமங்கள் கிடீர்! இவளுக்கு துக்கத்தைப் பண்ணுகிறது. (பெண்ணு ளன்) பெண்பிறந்தாரையடைய இப்படிபண்ணுமவன்; (உ)†("நங்கை மீர்" இத்யாதி). (மண்ணுளன்) (ந) "ரக்ஷிதா ஜீவ லோகஸ்ய". (விண்ணோரித்யாதி) நித்யஸூரிகள் தன் ஆந்ருசம்ஸ்யத் தைக்கொண்டாட, அவர்களுக்கு ஓலக்கம் கொடுக்குமவன். (என்மக ளித்யாதி) இவளளவில் அவன்பண்ணின ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரவ்ருத்தி கள் என்னால் பேசிமுடியப்போகாது. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (உறவித்யாதி). "இப்பெண் பெற்றேன்" என்று - கூடபாவை(—)யாய், உகப்பு உள்ளிருக்க மேலாக வெ றுத்தவாறே, அவர்கள் ‡பாவ (—)ஜ்ஞராய், தாய்மாரையும் தோழிமா ரையும் மற்றுமெல்லாரையும் விட்டு நாயகனையே விரும்பினுல் நாட்டார் பழிசொல்லாரோ, நீ உபேக்ஷிக்கலாமோ வென்ன; பழியும் விளைந்து அத் தாலே மிகவும் ப்ராவண்ய மிரட்டித்தது, எனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை யென்கிருளென்று ஸங்கதி.

இப்படி பகவத்விஷயத்திலே உறவுகளற்று வர்த்தித்தாருண்டோ வென்ன (பிதாநாமேத்யாதி ப்ரமாணத்ரயம்). "[Telugu script] - காசி தாவஸதஸ்யாந்தே த்ருஷ்ட்வா ஸ்த்தித்வா பஹிர்குரும் । தந்மயத்வேந கோவிந்தம் தத்யள மீலிதலோசநா" இத்யாதி. ப்ரேமம் விஞ்சினுல் குருதர்சநம் இவளுக்குக் கூடுமோவென்ன (இதுக்கித்யாதி). "[Telugu script] - யயளசகாசித் ப்ரேமாந்தா தத்பார் ஶ்வ மவிலம்பிதம்" என்றதுக் கர்த்த மருளிச்செய்கிருர் (ஒருத்தி யித்

† குண்டலிதக்ரந்தம் க்வாசித்கமாகிலும் "பெண்பிறந்தாரை அப்படி படுத்துமோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (நங்கைமீரித்யாதி)" என்று. அரும்பதாந்தரத்தில் காண்கையால், ப்ரக்ஷிப்தமன்று.

‡ இது ஸந்திக்த்தம். பாவ (—) நபிஜ்ஞராய் என்றிருக்கலாமோ?

(க) பார-உத்யோ-தி அ. (உ) தி-வாய்-ஶ-உ-ந. (ந) ரா-ஸு-நு-கo.

யாதி). (ஸ்மாரகர்)-பழியிடுவார். (ஶ்ரோத்ரியன்)-ப்ரணயதாரையில் ஸமர்த்தன்.

(ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரவ்ருத்திகள்) என்றது-விபரீதார்த்த லாக்ஷணிகம். ... ... (அ)

மூ.—

பந்தோடுகழல்மருவாள் பைங்கிளியும்பாலூட்டாள் பாவைபேணாள்
வந்தானோ திருவரங்கன் வாரானோ வென்றென்றே வளையுஞ்சோரும்
சந்தோகன் பவுழியனைந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி
அந்தோவந் தென்மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீரறிகிலேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பந்தோடு	பந்தோடுகூட	சோரும்	இழவாநின்றாள்;
கழல்	கழல்என்கிற (பெண்களாடுகிற) காய்களை	சந்தோகன்	ஸாம விசேஷத்தின் அர்த்த மறிந்தவனும்
மருவாள்	விரும்புகிறிலள்,	பவுழியன்	கௌஷீதகி ப்ராஹ்மணத்தின் அர்த்த மறிந்தவனும்
பை	பசுமையான		
கிளியும்	கிளிக்கும் [றிலள்,		[யும்
பாலூட்டாள்	க்ஷீரபாநம் செய்விக்கி	ஐந்துஅழல்	பஞ்சாக்நிமத்யவர்த்தி
பாவை	பொம்மையை	ஓம்பு	ஹோமம் பண்ணுமவனும்
பேணாள்	ஆதரிக்கிறிலள்,		
திருவரங்கன்	அழகிய மணவாளன்	தைத்திரியன்	தைத்திரீயோபநிஷத்தினர்த்த மறிந்தவனும்
வந்தான்	எழுந்தருளினான்		
ஓ!	அதிசயம்	சாமவேதி	ஸாமவேதார்த்தமறிந்தவனுமான அவன்
என்று	என்றுசொல்லியும்,		
வாரான்	வருகிறிலன்	வந்து	இவளிருக்குமிடம் வந்து
ஓ!	கஷ்டம்		
என்றே	என்று சொல்லியும்	என்மகளைச்செய்தனகளம்மனைமீரறிகிலேனே.	
வளையும்	(கைகளில்) வலயங்களையும்	அந்தோ	கஷ்டம். (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பந்து) நித்ராஸமயத்திலும் ஒன்றல்லாவொன்று கைவிடாதவள் இரண்டையும் விட்டாள். (பைங்கிளியும்) பெற்றாரை உபேக்ஷிக்கையன்றியே, பிறந்தாரையும் உபேக்ஷியாநின்றாள். (பாவைபேணாள்) முன்பு இவளுக்குச் சிலர் அநுபிமதம் செய்கையாவது - பாவைபேணுதொழிகையாய்த்து; அத்தைத் தானே செய்யாநின்றாள். (க) * తస్మాద్యాజ్ఞిక విధేర్హ్యాత్మా యజేత శ్రేయసే†నరః -

(க) † (பா) ஸதா-ஸதா.

தஸ்மாத்பால்யே விவேகாத்மா யதேத ப்ரேயஸே நரः ஆனபடியைச் சொல்லிற்றுய்த்து. ஆக, பழைய யாத்ரையையடையக் கைவிட்டா ளென்றபடி. (க) [परित्यक्ता मया लङ्का - பரித்யக்தா மயா லங்கா] ப்ராபகவிஷயத்தில் தன்னையே உபாயமாகப்பற்றினல் இதரோபாயங் களோபாதி, ப்ராப்யவிஷயத்திலும் அல்லாதவை ப்ராப்யாபாஸமாய் த்யாஜ்யமாயிருக்குமிறே.

புறம்புள்ளவற்றையடையக் கைவிட்டாள்; அவன்வரவு நிஶ்சித மென்றிருந்தாள்; தன்தசையே செப்பேடாக (வந்தானே' திருவரங் கன் என்று) புறம்புள்ளபற்றறுக்க வந்திருக்கிறவன் பற்றற்றாலும் வந்து முகங்காட்டானே என்னுமாய்த்து. (வாரானே') நானித்தசை யோடே முடியுமித்தனையோ என்னும். குணதிகால்லாதார் விஷயத் தில் பற்றோபாதியாய் விழுந்ததே நமக்கு இவ்விஷயத்தில் பற்றும் என்னும். (வளையும்)பந்து கழல்கள் பாவையோபாதியாய் விழுந்தது வளையும். (உ) "शैथिल्यमुपयान्त्याशु - சைதில்ய முபயாந்த்யாசு".

(சந்தோகனித்யாதி) இத்தை ஒரு அஜ்ஞன்செய்தானாகில் பொ றுக்கலாய்த்திறே; (ந) "वेदविद्वेदसाहम्-வேதவிதேவசாஹம்" என் றவன் கிடீர் இத்தைச்செய்கிறான். (சந்தோகன்) என்கிறவிது - சந் தோக ஸாமத்தைப் பிரித்துச்சொல்லுகிறதாகவுமாம்;அன்றிக்கே, இத் தால் - வேதைக ஸமதிகம்ய னென்றபடியாய், மேல் - வேதாந்தவித் தமனென்றதாகவுமாம். (அந்தோவித்யாதி) ஒருஸர்வஜ்ஞன், அஜ்ஞன் செய்வத்தைச்செய்தால், இதுக்குமேல் என்னால் போக்கடிதேடப் போமோ? (வந்து) இவள் தன் திறத்துப்படாதிருக்கத் தானேவந்து இப்படிபண்ணி, தானே உபேக்ஷிப்பதே!. முன்தீமை செய்வானும் தானேயாய் உபேக்ஷிப்பானும் தானேயாவதே!. (என்பொன்மகள்) என்றுபாடமானபோது - ஶ்லாக்யையான பெண்பிள்ளையென்றபடி.

அரு — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பந்தித்யாதி) உன் பெண்பிள்ளை பழியே ஹேதுவாக ப்ராவண்ய மதிசயித்து இப்பாடு பட்டால் "அவனென்மக ளைச் செய்தனகள்" என்று வெறுப்பானென், "குற்ற மென்பெண்ணது" என்று ஆறியிருக்கலாய்த்தே என்ன; ஸர்வஜ்ஞனறியானோ, பழி விளையா மல் பண்ணி ஆளவேண்டாவோ, உபேக்ஷித்தவரை யொழிய வெறுப்பது ஆரை என்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(க) ரா-யு-கக்க-நு. (உ)வி-பு-டு-கஅ-உ.க. (ந) கீ-கரு-கரு.

பந்தோடு மருவாள் கழலோடு மருவாள் என்று சப்தார்த்தமாய், மருவு-ஸ்பர்(ஸ்ப)பரிசயமாய், அதினெல்லேலத்தளவும் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (கித்ரேத்யாதி). "கிளியும்" என்ற சகாரத்தாலே தோற்றின ப்ராகாந்யத்தை, "உறவாது மிலள்" என்கிறத்தைக்கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமாக வருளிச்செய்கிறார் (பெற்றுரை யித்யாதி). மரப்பாவையை ஆதரியாளென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்(முன்பித்யாதி). இத்தால் ஸ்வாபதேசமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தஸ்மாதித்யாதி); "బాల్యే క్రీడనకాసక్తాః యౌవనే విషయోన్ముఖాః। అజ్ఞా నయన్త్యశక్త్యా చ వార్ధక్యం సముపస్థితాః॥ తస్మాద్బాల్యే వివేకాత్మా యతేత శ్రేయసే నరః - பால்யே க்ரீடநகாஸக்தாஃ யௌவநே விஷயோந்முகாஃ। அஜ்ஞா நயந்த்யசக்த்யாச வார்த்தக்யம் ஸமுபஸ்திதாஃ। தஸ்மாத் பால்யேவிவேகாத்மா யதேத ஶ்ரேயஸே நரஃ" என்கிறபடியே - க்ரீடநகங்களான பந்தும் கழலும்-விஷயங்களுக்கு உபலக்ஷணமாக, கிளி பாவை இவற்றையெல்லாம் விட்டாளென்ற தாய்த்து. ஶ்ரேயஸ்ஸுக்கு இவள் யத்நம் பண்ணுகை யாவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆக வித்யாதி). இப்படிவிட்ட பேருண்டோ வென்ன (பரித்யக்தேத்யாதி). ப்ராபகாந்தரத்யாக மன்றோ வேண்டுவது, ப்ராப்யாந்தரத்யாகமும் பண்ணவேணுமோ அவன் வருகைக்கென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபகேத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (புறம்பித்யாதி). "வந்தாமோ" என்றவடத்தில "ஓ!" என்றது-ஹர்ஷத்திலே. "வாராரோ!" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (புறம்புள்ள பற்றித்யாதி). "வாராரோ" என்கிற ஓகாரத்துக்கு - அவன் வரக்காணாமையாலே விஷாதத்திலேயாய், அதுக்குத்தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (காணித்யாதி). "திருவரங்கன்-வந்தாரோ - என்று, திருவரங்கன்-வாராரோ - என்றேவளையும் சோரும்" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றி "என்றே" என்ற ஏவகாரத்துக்கு பலிதார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (குணதிகரித்யாதி). தானே வளைகள்சோர்ந்த விடமுண்டோ வென்ன (சைதில்ய மித்யாதி); "అనురాగేణ శైథిల్య మస్మాసు వ్రజతో హరేః। శైథిల్య ముపయాన్త్యాశు కరేషు వలయాన్యపి- அநுராகேண சைதில்யமஸ்மாஸு வ்ரஜதோ ஹரேஃ। ஶைதில்ய முபயாந்த்யாசு கரேஷு வலயாந்யபி" என்று வசநசேஷம். "ஹரேர வ்ரஜதிஸதி-அஸ்மாஸு-சைதில்யமுபயாதி" இத்யந்வயஃ.

"వేదైశ్చ సర్వై రహమేవ వేద్యః వేదాన్తకృద్వేదవిదేవ చాహమ్ - வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்யஃ வேதாந்தவித் வேதவிதேவசாஹம்" என்கிறபடியே-வேதவேத்யனாகையாலும், வேதவேதாந்தார்த்த வித்தமனாகையாலும், ஸர்வஜ்ஞனாக ப்ரஸித்தனானவனே செய்தால் பொறுக்க வொண்ணுமோதென்னு மர்த்தத்தை வ்யதிரேகமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (இத்தை யித்யாதி). "சந்தோகன்" என்றது - ஸாம விசேஷார்த்தவித்தென்றும்,

"பவழியன்" என்றது- கௌஷீதகிப்ராஹ்மணார்த்த வித்தென்றும், "ஐந்தழல்" - பஞ்சாக்நி மத்யவாஸியாய், "ஓம்பு-" ஹோமசீலனாய், இத்தால் - வேதார்த்தாநுஷ்டாதாவென்றும், "தைத்திரியன்-" தைத்திரீய சாகார்த்த வித்தென்றும், "சாமவேதி" ஸாமார்த்யேந ஸாமவேதார்த்த வித்தென்றும் ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்தாராய்; *சந்தஸ்ஸப்தம்-ஸாமார்த்யேந வேத பரமாக்கி, அத்தாலே - ஸகல வேதங்களை யடைந்தவனென்றதாய், தத்ப்ரதிபாத்யனென்றுக்கி, மேல்சொல்லுகிற "பவழியன்" என்றது - உபநிஷத்தாகையாலே வேதாந்தார்த்த வித்தென்றும், "ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி" என்றதுக்கு - முன்புபோலே வேதார்த்தாநுஷ்டாதாவாய்க்கொண்டு வேதார்த்த வித்தென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). ஆக, இத்தால் - "சந்தோகன்" என்றதுக்கு - இரண்டர்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து. எல்லாவற்றாலும் - ஸர்வஜ்ஞனென்றதாய்த்து. இவையெல்லாவற்றாலும் தோற்றின விஷாதாதிசயத்தை "அந்தோ!" என்கிற பதாரூடமாக்கிக் காட்டுகிறார் (ஒருவித்யாதி). "வந்து" என்கிற பதமில்லாமல் வேறு பாட ([illegible]) முண்டென்று காட்டி. அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (என்னித்யாதி). (கூ)

மூ.-சேலுகளும்வயல்புடைசூழ் திருவரங்கத்தம்மானைச்சிந்தைசெய்த
நீலமலர்க்கண்மடவாள் நிறைவழிவைத் தாய் மொழிந்தவதனை நேரார்
காலவேல் பரகாலன் கலிகன்றி யொலிமாலை கற்றுவல்லார் [தாமே.
மாலைசேர் வெண்குடைக்கீழ் மன்னவராய்ப் பொன்னுலகில் வாழ்வர்

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
சேல்	மத்ஸ்யங்களானவை
உகளும்	துள்ளாநின்ற
வயல்	கழனிகளாலே
புடை	பர்யந்த ப்ரதேசங்களெங்கும்
சூழ்	வ்யாப்தமான
திருவரங்கத்து	திருவரங்கமென்னும் திவ்ய தேசத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற
அம்மானை	ஸ்வாமியான நம்பெருமாள் விஷயமாக
சிந்தைசெய்த	நினைப்பிட்ட
நீலமலர்	கருநெய்தல்போன்ற
கண்	கண்களையுடைய
மடவாள்	பெண்ணினுடைய

பதம்.	உரை.
நிறைவு	ஸ்த்ரீத்வ பூர்த்தி
அழிவை	அழிந்தமையை
தாய்	தாயானவள்
மொழிந்த	சொன்ன
அதனை	அந்த அவஸ்த்தாவிஷயமாக,
நேரார்	எதிர்த்துவந்த சத்ருக்களுக்கு
காலன்	யமன்போலே யிருக்கிற
வேல்	வேலாயுதத்தையுடையராய்(அதினாலே)
பரகாலன்	சத்ருக்களுக்குக் காலன்போன்றவரான
கலிகன்றி	ஆழ்வார்
ஒலி	அருளிச்செய்த

மாலை	சப்தஸந்தர்ப ரூபமான இப்பத்துப் பாட்டையும்	வெள்	வெளுத்திருக்கிற
கற்று	ஆசார்ய ஸகாசத்தில் அப்யஸித்து	குடைக்கீழ்	குடையின் கீழிருந்து
வல்லார்	அறிய வல்லவர்கள்	மன்னவராய்	ராஜாக்களாய் ராஜ்ய பரிபாலநம் பண்ணி (அநந்தரம்)
மாலைசேர்	முத்துமாலைகள் ஸரம் ஸரமாக சேர்ந்திருக்கிற	பொன்உலகில்	பரமபதத்தில்
		வாழ்வர்	ஸுகாநுபவம் பண்ணுகிற்பர்கள்.(க௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (சேலுகளும்) திர்யக்குக்களுங்கூடக் களித்து வர்த்திக்கும்படியான வயல்சூழ்ந்த கோயிலிலே வர்த்திக்கிற ஸர்வேஶ்வரனைச் சிந்தைசெய்தபடியாய்த்து. (நீலமலரித்யாதி) எதிர்த்தலை சிந்திக்கும்படியான வடிவழகையுடையவள். (நிறைவழிவை) ஸ்த்ரீத்வமழிந்தபடியை. (தாய்) அவள்தான் அறிவுநிறைவுகள் அழிந்துகிடக்க, திருத்தாயார் அவள்தசையைச் சொன்னபாசுரமாய்த்து. (நேராரித்யாதி) "நானெதிரி" என்று மார்தட்டி நேரேநிற்கும் எதிரிகளுக்கு ம்ருத்யுவான வேலை யுடையராகையாலே - பரகாலனென்று பேர்பெற்ற ஆழ்வாரருளிச்செய்த சொல்தொடையைக் கற்றுவல்லார்கள். கைப்பறிபறிக்கையன்றிக்கே, இதின்பொருளை ஆசார்யர்களோடே கற்றறியுமவர்கள். (மாலையித்யாதி) தனிமுத்துக் குடைக்கீழே இதிலபேக்ஷையுண்டாகில் ஐஶ்வர்யத்தை அநுபவித்து, பரமபதத்திலே நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். ... ... (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (சேலித்யாதி) பெண்பிள்ளை திருவரங்கத்தை "சேலுகளும்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (திர்யக்கித்யாதி). திர்யக்குக்களும் களிக்கும் தேசமாகையாலே நாமிங்கே களிக்கவேணுமென்று சிந்தை செய்தாளென்றதாய்த்து. " வல்லார் " என்றபோதே கற்கை அர்த்தஸித்தமா யிருக்க, " கற்று " என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (கையித்யாதி). ஶ்ரீகோசத்தைப் பற்றி பலாத்காரத்தாலே தன் புத்தி பலத்தாலே, ஸ்வரஸமான அர்த்தம் கிடக்க, அதிலர்த்தத்தை அறிகையன்றிக்கே என்றபடி. "மாலை"-முத்துமாலையாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (தனியித்யாதி). ... ... (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து ஆரும் திருமொழி

கைம்மானம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.— "மறவாதே எப்பொழுதும் மாயவனே மாதவனே என்கின்றாள்" என்று - திருநாமங்களைப் பலகாலும் தானே சொல்லியும், திருத்தாயார் அவற்றை அநுபாஷிக்கக்கேட்டும், ஆக இப்படி திருநாமங்களிலே வாஸனை பிறந்தது; ஸத்தாதாரகமாயிறே திருநாமங்கள் தானிருப்பது; அத்தாலே உணர்ந்து தரித்தார். தரித்தவநந்தரம், "நீரிங்ஙனேகிடந்து படுகிறதென், பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க நாமிங்கே வந்து ஸுலபராகிறது உமக்காகவன்றோ" என்று அவதார ஸௌலப்யங்களையும்காட்டி, "அங்ஙன் காதாசித்கமாகவன்றிக்கே கோயில்களிலே வந்து ஸந்நிஹிதராகிறதும் உமக்காக, அந்தப்பொதுவன்றிக்கே விசேஷித்துக் கோயிலிலே வந்து ஸந்நிஹிதராய்த்ததும் உமக்காக, நம்முடைய ஸந்நிதியாலுள்ள பல(ஃல)ந்தான் நீர் பெறுவதும் செய்தீர், நாமே உம்முடைய கார்யத்துக்குக் கடவோம் என்று நம் தலையிலே ந்யஸ்தபரராயிருக்கப் பெற்றீரிறே, இனி அலமாக்கிறதென்"என்ன;ஸ்ரீகௌஸல்யார்,பெருமாள் காடேறப்போகிறபோது, "ஏகபுத்ரையாயிருக்கிற நான் உம்மைவிட்டிருக்கமாட்டேன்" என்று புறப்பட; ஒருகால் அவர் முகத்தைப்பார்த்து,"ஆச்சி! நீர் சொல்லுகிறது தர்மஹாநிகிடீர்!, இனி பர்த்தாவிருக்க புத்ரனை அநுவிதாநம் பண்ணவும் கடவதல்ல, ஆனபின்பு, இனி மீளும்" என்ன; அவள் காப்பிட்டு மீண்டாளிறே; அப்படியே, இவர் அவ்வார்த்தையாலே ஹ்ருஷ்டராய், பெற்றதிலே லாபாம்சத்தைச்சொல்லி க்ருதார்த்தராகிறார். ... ... *

அரு.—கைம்மானம் ப்ரவேசம் —*வெருவாதாளில்-நிறைவழிந்தபடியைத் தாய்மொழியும்படி அவஸாதமுண்டாயிருக்க, "யான் கண்ட தணி நீர்த்தென்னரங்கத்தே"என்று களிக்கக்கூடுமோ வென்ன; ஸத்ருஷ்டார்த்தமாக, அவஸாதம்தீர்ந்து ஹர்ஷித்ததுக்கு ஹேதுவைக் காட்டுகிறார் (மறவாதே யித்யாதி). ... ... *

மூ.—கைம்மான மழ களிற்றைக் கடற்கிடந்த கருமணியை
மைம்மான மரதகத்தை மறையுரைத்த திருமாலை
எம்மானை யெனக்கென்று மினியானைப் பனி காத்த
வம்மானை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மானம்	நீண்டிருக்கிற [தாய்	எனக்கு	(அவனை அநுஸந்தியா
கை	துதிக்கையையுடைத்		நின்ற) எனக்கு
மழம்	இளம்பருவத்ததான	என்றும்	ஸர்வகாலத்திலும்
களிற்றை	யானை போன்றவனை	இனியானை	போக்யபூதனை;
கடல்	ஸமுத்ரத்தில் [ய்,	பனி	கல்மழையை
கிடந்த	கண்வளர்ந்தருளுகிற	காத்த	(கோவர்த்தநமலையை
கருமணியை	நீலரத்நம் போன்றவ		யெடுத்துத்)தடுத்து
	னாய்,		ரக்ஷித்த [வனை
மை	ஶ்யாமவர்ணமானது	அம்மானை	எனக்கு ஸ்வாமியான
மானம்	அதிசயித்திருக்கிற	யான்	நான்
மரதகத்தை	மரதகப்பச்சை போ	அணி	அழகியதான [டு
	ன்றவனாய்,	நீர்	ஜலத்தினால் சூழப்பட்
மறை	வேதங்களாலே	தென்	ஸுந்தரமான
உரைத்த	ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட	அரங்கத்து	திருவரங்கமென்னும்
திருமாலை	ஶ்ரிய:பதியாய்,		திவ்யதேசத்தில்
எம்மானை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்,	கண்டது	காணாநின்றேன். (௧)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கைம்மானமித்யாதி) (௧) "ஆனையில் கிடந்தகிடக்கை" என்று ஓரானை கைகளையும் கால்களையும் பரப்பிக் கொடு கிடக்குமாபோலே கிடக்கிற கிடை. நீண்ட துதிக்கையையுடைத்தாய், பருவத்தால் இளையதாயிருப்பதொரு ஆனை சாய்ந்தாப் போலே யிருக்கிறவனை, (கடலித்யாதி) கடலில் பாழ்தீரும்படி ஒரு நீலரத்நம் சாய்ந்தாப்போலே திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தவனை. (மையித்யாதி) ஶ்யாமத்வம் மிக்கிருந்துள்ள மரதகரத்நம்போலே யிருக்குமவனை. (மறை) வேதங்களாலே ஒருமிட்டுசெய்து பேசப்பட்ட ஶ்ரிய:பதியை. (௨) "ஹ்ரீஶ்ச தே - ஹ்ரீஶ்சதே" (௩) "அஸ்யேஶாநா - அஸ்யேசாநா".

(எம்மானை) இருவருமான சேர்த்தியைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை. (எனக்கு) ஏதேனும் நொந்ததசையிலும் தன்னை

(௧) பெரு-திரு-௭-௨. (௨) பு-ஸூ-௬- (௩) ஶ்ரீஸூ-.

அநுஸந்தித்தால் எனக்கினியனாயிருக்குமவனை. (பனி) இப்படியே தானல்லது ரக்ஷகரில்லாதாரை அரியன செய்தும் ரக்ஷிக்குமவனை; 'ஒருகால் மலையை எடுத்துப் பசுக்களையும் இடையரையும் ரக்ஷித்தான், திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தான்" என்று கேட்டார் வாய் கேட்கையன்றிக்கே, நான் கோயிலிலே காணப்பெற்றேன். ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு.(கைம்மானமித்யாதி). தாத்பர்யமருளிச்செய்து, சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (நீண்டவித்யாதி); மானமான கையையுடைய மழலையான ஆனையென்று சப்தார்த்தமென்று கருத்து. ஏகதேசத்தைச் சொல்லாமல், "கடல்" என்ற ஸாமாந்யோக்திக்குத் தாத்பர்யம் (கடலித்யாதி).

"பனி" என்று - கல்மாரியை லக்ஷணயா சொல்லுகிறதென்றருளிச்செய்கிறார் (இப்படியே யித்யாதி). இத்தால் - தம்முடைய விஶ்லேஷவ்யஸந ஜநிதமான கண்பனி காத்ததை ஸூசிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, மேலுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஒருகா லித்யாதி). ... (க)

மூ.—பேரானைக் குறுங்குடியெம்பெருமானைத் திருத்தண்கா
லூரானைக் கரம்பனூருத்தமனை முத்திலங்கு ...
காரார் திண்கடலேழும் மலையேழிவ்வுலகேழுண்டு
ஆராதென்றிருந்தானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேரானை	திருப்பேரென்னும் திவ்யதேசத்திலே ஸந்நிஹிதனாய்,	கார் ஆர்	கருமைமிக்கதாய்
குறுங்குடி	திருக்குறுங்குடியிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற	திண்	த்ருடமான (அகம்பநீயமான)
எம்பெருமானை	ஸ்வாமியாய்,	ஏழ்கடலும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களையும்
திருத்தண்காலூரானை	திருத்தண்கால் என்னும் திவ்யதேசத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய்,	ஏழ்மலை	ஸப்தகுலாசலங்களையும்
கரம்பனூர்	திருக்கரம்பனூரில் எழுந்தருளி யிருக்கும்	ஏழ் இவ்வுலகு	ஸப்தத்வீபங்களையுமுடைய இந்தலோகத்தை
உத்தமனை	ஸர்வாதிகனாய்,	உண்டு	அமுதுசெய்து
முத்து	முத்துக்களானவை	ஆராதென்று	த்ருப்தி பிறக்கவில்லை என்று
இலங்கும்	ஒளிவிடாநிற்பதாய்	இருந்தானை	ரக்ஷணத்தில் அபூர்த்தி தோற்ற இருந்தவனுமான ஸர்வேஶ்வரனை
		கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௨)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பேரானை) ஆற்றங்கரையிலே, ஸர்வ போக்யமாம்படி திருப்பேரிலே ஸந்நிஹிதனானவனை. (குறுங்குடி) திருக்குறுங்குடியிலே ஒரு விசேஷ ப்ராப்தியுண்டிறே இவர்க்கு; ஆழ்வார் ஸ்வாதந்த்ர்யமிறே அங்கு நடப்பது. (திருத்தண்காலூரானை) அவ்வூரிலுள்ளவர்களிலே தானுமொருவனாய், தன் வ்யாவ்ருத்தி தோற்றுதபடி யிருந்தவனை. (கரம்பனூர்) வழிக்கரையிலே திருவாசலுக்கொரு கதவிடாதே வந்து கிடக்கிறவனை.

(முத்தித்யாதி) முத்துக்கள் ஒளிவிடாநிற்பதாய், கருமைமிக்கு, தான் கரையை அதிக்ரமிக்கக் கடவதன்றிக்கே நிற்கிறநிலையை ஒருவரால் கொலைக்கவொண்ணாதபடி அதில் திண்ணிதாயிருக்கிற கடல்களேழும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே இருக்கிற மலைகளேழுமான இந்த லோகங்களேழையும் தன் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கச் செய்தேயும் ஒன்றும் செய்திலனாயிருக்கையாலே, உபகாரம் கொண்டார்க்கு ப்ரத்யுபகாரம்தேடி நெஞ்சாறல் படவேண்டாதபடி யிருந்தவனை. ... ... (௨)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பேரித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் பெரியபெருமாள் கிடையழகிலீடுபாட்டாலே, பாற்கடல் கிடக்கையையும், தம்முடைய *ஸந்ததது:கவர்ஷிணி - ஸந்தததுஃக்க வர்ஷத்தைப் போக்ினதுக்கு ஜ்ஞாபகமான பனிகாத்தமையு மநுஸந்தித்தவராகையாலே, அத்தோடு தோள் நீண்டியான திருப்பேரிலும் திருக்கரம்பனூரிலும் கிடந்தபடியை அநுபவித்துக்கொண்டும், "தெற்கு வீட்டிலே உம்மபேக்ஷிதம் செய்கிறோம்" என்று பெரிய பெருமாள் அருள்பாடிட்ட திருக்குறுங்குடிக்குப் போகிற வழியில் திருத்தண்காலூரானோடு கூடத் திருக்குறுங்குடி யெம்பெருமானை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"எம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (திருக்குறுங்குடியித்யாதி). விசேஷப்ராப்தி ஏதென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி). இத்தால், பெரிய பெருமாள், இவர் திருமேனியில் சாபல்யத்தாலே, இங்கே இவர் (௧) "மங்கவொட்டு" என்று சொன்னவளவிலும் ஸம்மதியாதே யிருந்து, *திருவாணையிடும்படியான பாகம்(ஸ்ரீஹஸ்த)முதிர்ந்தவாறே இங்குதாம்காணமாட்டாமல் தெற்குவீட்டுக்கு அருள்பாடிட, அவர் "நமக்கு ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்ய மன்றோ ஸ்வரூபம், இஷ்டம் செய்கையும் அநிஷ்டம் தவிருகையு மன்றோ க்ருத்யம்" என்று வீடு கொடுக்கையாலே, ஆழ்வார் ஸ்வாதந்த்ர்யம் நடந்ததென்று கருத்து. தன்னைக் கொடுக்கும் ஔதார்யத்

(௧) தி-வாய்-௧௦-௭-௩௦.

தாலே உத்தமனென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (வழியித்யாதி). எல்லாரும் நடக்கும் வழியாகையாலே ஸேவிப்பார் மிகுகையால் கதவிட அவஸரமில்லை யென்று கருத்து. ... ... (உ)

மூ.—ஏனுகி யுலகிடந்தன் றிருநிலனும் பெருவிசும்பும்
தானுய பெருமானைத்தன்னடியார் மனத்தென்றும்
தேனுகி யமுதாகித் திகழ்ந்தானை மகிழ்ந்தொருகால்
ஆனுய னுனைக்கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	வராஹகல்பாதியில்	தன் அடியார்	தன் தாஸபூதருடைய
ஏனுகி	மஹா வராஹமாய்க் கொண்டு	மனத்து	மாநஸஸில்
உலகு	பூலோகத்தை	என்றும்	ஸர்வகாலத்திலும்
இடந்து	(அண்டபித்தியில் நின்றும்) குத்தியெடுத்தவனுமாய்,	தேனுகி	தேன்போலவும்
இரு	விசாலமான	அமுதாகி	அம்ருதம் போலவும் போக்யபூதனுக
நிலனும்	பூமியையும்	திகழ்ந்தானை	விளங்குமவனுய்,
பெரு	பரந்த	மகிழ்ந்து	ப்ரீதியுடனே
விசும்பும்	ஆகாசத்தையும்	ஒருகால்	த்வாபராந்தத்தில் [ல
தானுய	தனக்கு ப்ரகாரமாக வுடையனுன	ஆன்	பசுக்களைமேய்க்க வல்
பெருமானை	ஸ்வாமியுமாய்,	ஆயனுனை	இடையனைக்ருஷ்ணனுமானவனை
		கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௩)	

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (ஏனுகி) பூமியை ப்ரளயங்கொண்டவன்று ஏனமாய் இத்தை இடந்தெடுத்து. (இருநிலனும்) பூம்யந்தரிக்ஷாதிகளடைய "தான்" என்கிற சொல்லிலே அடங்கும்படி இத்தை ப்ரகாரமாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரனை. (தன்னடியாரித்யாதி) ஒருவன் காலிலே முள்பாய்ந்தால் சரீரியானவன் நோவுபடுமாபோலே, ஜகத்துக்கு வந்த ஆபத்து தன்னதாம்படி இதுக்கபிமாநியாயிருக்கிற விருப்பை யநுஸந்தித்திருக்கும்.

தனக்கஸாதாரணரானுர்க்கு ஸர்வவிதபோக்யனுய், அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனுயிருக்குமவனை. (மகிழ்ந்தித்யாதி) க்ருஷ்ணனுயவதரித்து, "பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க நமக்கிங்கே வந்து குறையநிற்க வேண்டாநின்றது" என்னும் இன்னுப்போடன்றிக்கே, "இப்படியாகிலு மிவர்களுக் குறுப்பாகப்பெற்றோம்!" என்னும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்

தோடே, பண்டொருநால் பசுக்களையும் கன்றுகளையும் மேய்க்குமி டையனாய், அதில் புரையற வர்த்தித்தவனே. ... ... (௪)

அநு.—மூன்றாம்பாட்டு. (ஏனாகியித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் - திருக்கு றுங்குடி எம்பெருமான் தம்மை ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் நின்றுமெடுத்தமை க்கு த்ருஷ்டாந்ததயா வராஹநாயனார் வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிரு ரென்றுதல்; "ஒருபாகவதனுக்கு போக்யபூதனாய்த் திருக்குறுங்குடியிலே யிருந்தேன்" என்று பூமிப்பிராட்டிக்கு உரைத்த கைசிக வ்ருத்தாந்தத்தை ப்பற்றவாதல் ஏனத்தை அநுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி. ... (௩)

மூ.—வளர்ந்தவனைத் தடங்கடலுள் வலியுருவில் திரிசகடம்
தளர்ந்துதிர வுதைத்தவனைத் தரியாதன்றி ரணியனைப்
பிளந்தவனைப் பெருநில மீரடிநீட்டிப் பண்டொருநா
ளளந்தவனை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (௪).

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தடம்	விசாலமான	அன்று	அக்காலத்தில்
கடலுள்	ஸமுத்ரத்தில்	இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை
வளர்ந்தவனை	கண் வளர்ந்தருளின	பிளந்தவனை	கிழித்துப் பொகட் டவனாய்,
வலி	த்ருடமான [வனாய்,		
உரு	சரீரத்தையுடைத்தாய்	பண்டு ஒருநாள்	முன்பு ஒருகாலத்திலே
திரி	ஊர்ந்துவாராநின்ற		
சகடம்	சகடாஸுரனை [ய்	பெரு	விசாலமான
தளர்ந்து	ஸந்திபந்தம் சிதிலமா	நிலம்	பூமியை [ங்கும்படி
உதிர	விழும்படி	ஈரடி	இரண்டடியிலே யடா
உதைத்தவ வனை	உதைத்தவனாய்,	நீட்டி	திருவடிகளை நீட்டி
		அளந்தவனை	அளந்த த்ரிவிக்ரமனுமானவனை
தரியாது	ப்ரஹ்லாதனுடைய துஃக்கத்தைப் பொறுக்க மாட்டாதவனாய்க் கொண்டு	யான்கண்ட தணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (௪)	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வளர்ந்தவனை) பரப்பையுடைய கடலிலே, அவதாரங்களுக்கு நாற்றங்காலாம்படி வந்து கண்வளர்ந்தவனை. (வலியித்யாதி) பின்பு, "அஸுரர்கள் மிகைத்தார்கள்" என்று கேட்டவாறே வந்தவதரித்து, அஸுராவேசத்தாலே திண்ணிய வடிவையுடைத்தாய் ஊர்ந்துவாருகிற சகடம் சிந்நம் பிந்நமாய்ப் போம்படி திருவடிகளாலே உதைத்தவனை. (தரியாது) சிறுக்கனைக் கடலிலே தள்ளு

வது, மலையிட்டு அமுக்குவதாகப் புக்கவாறே, அத்தைப் பொறுக்க மாட்டாதபடியாலே, நரஸிம்ஹமாய் ஹிரண்யனைப் பிளந்து பொகட்டவனை.

(பெருநிலமித்யாதி) பரப்பையுடைய பூமி இரண்டடியிலே யடங்கும்படி திருவடிகளை நீட்டி யளந்துகொண்டவனை. ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வளர்ந்தவனை யித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-ஆனையனையும் ஏனத்தையும் அநுபவித்தவ ராகையாலே; (க) "ഏഷ നാരായണഃ ശ്രീമാൻ ക്ഷീരാർണ്ണവ നികേതനഃ - ஏஷநாராயண ஸ்ஸ்ரீமான் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந:" என்கிறபடியேயாய், அதுக்கடியான திருப்பாற்கடலானையும், ஏனத்துக்கு அநந்தராவதாரங்களான நாரஸிம்ஹ வாமநாவதாரங்களையு மநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"திரிசடகம்" என்னவேணுமோ, சகடமானபோதே திரியாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஸுரேத்யாதி). ... ... (ச)

மூ.—நீரழலாய் நெடுநிலனாய் நின்றானை யன்றரக்க
னூரழலாலுண்டானைக் கண்டார் பின்காணுமே
பேரழலாய்ப் பெருவிசும்பாய்ப் பின்மறையோர் மந்திரத்தின்
ஆரழலாலுண்டானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீராய்	ஜலஸ்வரூபியுமாய்	உண்டானை	அழித்தவனாய்,
அழலாய்	அக்நிரூபியுமாய்	பேர்	பெரிய
நெடு	விசாலமான	அழலாய்	பட(ஙஃ) பாக்நி ஸ்வரூபியாய்
நிலனாய்	பூமியுமாய்	பெரு	அபரிச்சிந்நமான
நின்றானை	இப்படி பஞ்சபூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியா யிருக்குமவனாய்,	விசும்பாய்	பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்,
		பின்	அதுக்குமேலே
		மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்களுடைய
அன்று	ராமாவதார காலத்தில்	மந்திரத்து	மந்த்ர (ஷ) பூதமான ஹவிஸ்ஸை
அரக்கன்	ராவணாஸுரனுடைய		
ஊர்	லங்காநகரத்தை	ஆர் அழலால்	(அந்த ஹவிஸ்ஸுக்களாலே) த்ருப்தனான அக்நிமுகத்தாலே
கண்டார்	(முன்னே) கண்டவர்கள்		
பின்	அநந்தரத்தில்		
காணுமே	(அவ்வழகுடன்) காணுமற்படி	உண்டானை	அமுதுசெய்தவனை
அழலால்	அக்நியினால்	கண்டது தென்னரங்கத்தே. (ரு)	

(க) ஹரிவம்சம்-கக௩-சு௨.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீரழலித்யாதி) த்ரிவ்ருத்கரணத்தாலே பஞ்சீகரணத்தைச் சொன்னபடி. (அன்றித்யாதி) ராவணன் மிகைத்த வன்று, அவனூரை அரணும் அட்டாலையும் தெருவுமாகக்கண்டவர்கள், அநந்தரக்ஷணத்திலே அப்படி காணுதே (க) *ஶ்ரீமத்-ஸ்ம ஶாந ஸத்ருசமாகக்காணும்படி அக்நியாலே அத்தை முடித்தவனே.

(பேரழலாய்) படபா(ബഡബ)முகாக்நியாய். இங்குத்தை மர்யாதைகளைத்தப்பி அவ்வருகு பட்டார்க்கு ப்ராப்யமான பரமபதமுமாய். (மறையோரித்யாதி) அத்தை அவர்கள் பெறுகைக் குறிப்பாக, ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களிலே மந்த்ரபூதமான ஹவிஸ்ஸுக்களை த்ரேதாக்நிமுகத்தாலே புஜிக்குமவனே; (உ) "அஹம் - அஹம்ஹி". (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-வாமநனாய் மண்ணளந்த த்ரிவிக்ரமாபதாந வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபக மாகையாலே காரணவஸ்த்தையில் வ்யாப்தியோடு,பேரழலானது உபலக்ஷணமாய் கார்யாவஸ்த்தையில் வ்யாப்தியோடு வாசியற அந்தர்யாமித்வத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, கீழ்ச்சொன்ன நரஸிம்ஹாவதாரத்தில் நிரஸ்யஞன ஹிரண்யனுடைய மறுபிறவியில் ப்ராதிகூல்யத்தைப்போக்கின ராமாவதாரத்தில் (ந) *சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றின செயலோடு, தத்ஸாதந பூதகாமாராத்யத்வத்தையு மநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"நீராய்; அழலாய், நிலனுய்" என்று மூன்றைச் சொன்னது - மற்றையிரண்டுக்கு முபலக்ஷணமானமைக்கு ஶ்ருதியை த்ருஷ்டாந்தமாக்குகிறுர் (த்ரிவ்ருதித்யாதி). சாந்தோக்யத்திற் சொன்ன த்ரிவ்ருத்கரணம் உபலக்ஷணமானுப்போலே இதுவு முபலக்ஷணமென்று கருத்து. "அன்றரக்கனூர், கண்டார் பின்காணுமே - அழலாவுண்டானை" என்றதன்வயித்து அர்த்த மருளிச்செய்கிறுர் (ராவணனித்யாதி). (அட்டாலை) மேல் தளம்.

*இன் - சாரியைச் சொல்லாய், "மந்திரத்து" என்ற பதம் - லக்ஷணயா ஹவிஸ்ஸைச்சொல்லிற்றுய், ஆரழல் - ஹவ்யங்களால் த்ருப்தி பிறந்த அழலென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறுர் (அத்தை யித்யாதி). அத்தை - பரமபதத்தை. ... ... (ரு)

மூ.—தஞ்சினத்தைத் தவிர்த்தடைந்தார் தவநெறியைத்தரியாது
கஞ்சனைக்கொன்றன் றுலகமுண்டு மிழ்ந்த கற்பகத்தை
வெஞ்சினத்த கொடுந்தொழிலோன் விசையுருவை யசைவித்த
அஞ்சிறைப் புட்பாகனை யான் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (சு)

(க) ரா-ஸு-உசு-உசு. (உ) கீதை-கூ-உ.ச. (ந) பெரு-திரு-க௦-க௦.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தம்	தங்களுடைய	வெம்	அத்யுக்ரமான [ணுய்
சினத்தை	கோபத்தை	சினத்த	கோபத்தை யுடைய
தவிர்த்து	விட்டுவிட்டு [ளுடைய	கொடும்	க்ரூரமான
அடைந்தார்	தன்னை அடைந்தவர்க	தொழிலோ	வ்யாபாரத்தை யுடை
தவம்	அத்யவஸாயரூபமான	ன்	யவனுமான ருத்ர
நெறியை	உபாயத்தை நிர்வஹிக்		னுடைய [ன
	குமவனாய்,	விசை	வேகத்தை யுடைத்தா
தரியாது	(தாய்தமப்பன்மார் ப	உருவை	சரீரத்தை
	ட்ட துஃக்கத்தைப்)	அசைவித்த	(பாணயுத்தத்தில்) சலி
	பொறுமல்		க்கப் பண்ணினவ
கஞ்சனை	கம்ஸனை		னுமாய்,
கொன்று	ஸம்ஹரித்தவனுமாய்,	அம்	அழகிய
அன்று	அப்ப்ரளயகாலத்தில்	சிறை	இறகுகளையுடைய
உலகம்	லோகத்தை	புள்	பெரிய திருவடியை
உண்டு	விழுங்கி	பாகனை	நடத்துமவனுமானஸர்
உமிழ்ந்த	ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்வெ		வேஶ்வரனை
	ளிப்படுத்தின	யான்கண்டது	தென்னரங்கத்தே. ௬
கற்பகத்தை	பரமோதாரனாய்,		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தம்சினத்தை) (க) “ப்ரவக்ஷ்யாம்ய- அநஸூயவே” என்று-“உன்றனை அதிகாரிகளைக் கண்டிலேன்காண், என் வைபவத்தைச் சொன்னவிடத்தில் சிவீலென்றிருந்திலை, இன்னமும் எனக்கு வைப்பானவற்றைச் சொல்லுகிறேன், செவிதாழ்த்துக்கேட்டுக்காண்” என்றானிறே. ப்ரத்வேஷம் பண்ணுதொழியு மத்தனையாய்த்து வேண்டுவது, த்வேஷத்தைத் தவிர்ந்து தன்னை யடைந்தவர்களுக்கு ஸ்வப்ராப்த்யுபாயத்தைத் தானே நிர்வஹித்துக் கொடுக்குமவனை. (தரியாது) த்வேஷமேயாயிருப்பா ரளவிலிருக்கும்படி. ஸ்ரீவஸுதேவரையும் தேவகியாரையும் நலியப்புக்கவாறே, அத்தைப்பொறாதே, “இனி அரைக்ஷணமிவனை வைக்கவொண்ணாது” என்று அவனைக் கொன்றாய்த்து. (அன்றித்யாதி) த்வேஷமும் பண்ணாதே தன்னை யடைவதும் செய்யாதேயிருப்பா ரளவிலிருக்கும்படி. ஆபத்தை அடையாளமாக ரக்ஷிக்குமித்தனை யாய்த்து. தானறிந்த ஸம்பந்தத்தையே பார்க்கு மித்தனை. (கற்பகத்தை) “இப்படி உபகரித்தோம்” என்று நினைத்திராதவனை.

(க) கீதை-௯-க.

(வெஞ்சினத்தவித்யாதி) வெவ்வியசினத்தையுடையனாய், ப்ராணி ஹிம்ஸாரூபமான உபஸம்ஹாரத்தைத் தொழிலாகவுடைய ருத்ரனுடைய, பெரியவேகத்தையுடைய வடிவை அசைவித்தானாய்த்து. ருஷபம் வாலையெடுத்துக்கொண்டோட, தான் ஜடையைவிரித்துக்கொண்டு முதுகுகாட்டி, (க) "క్రృష్ణ క్రృష్ణ మహాబాహో-க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ" என்றாப்போலே சொல்லிக்கொண்டோடும்படி பண்ணின, திருவடியை வாஹநமாகவுடையவனை. இது, † (பாணனை என்றும் சொல்லுவர்கள்). நரகனையென்றும் சொல்லுவர்கள். ... (௬)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (தம்சினத்தை யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-மோக்ஷஸாதநமான கர்மாராத்யதையையும், அதுக்குறுப்பான அந்தர்யாமித்வத்தையும், மோக்ஷத்தை பூரி (భూరి)தாநம் பண்ணின ராமனையு மநுபவித்தவர், இப்பாட்டில் - மோக்ஷத்துக்குத்தானே உபாயபூதனானென்னு மதுக்குறுப்பாக, விரோதி நிரஸநசீலனாய், ஆபத்ஸகனாய், ரக்ஷகாந்தரத்தில் நசையறப் பண்ணின க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

சினத்தை - குணங்களில் தோஷபுத்தியாகிற அஸூயா ஹேதுவான த்வேஷத்தை, தவிர்த்து, தன்னை யடைந்தவருடைய, தவமாகிற - அத்யவஸாய ரூபமாகிற, நெறியை - மார்க்கமானவனை என்று அர்த்தமாக விவக்ஷித்து, ததேகோபாயத்வத்துக்கு வேண்டு மதிகாரம் - த்வேஷமின்றிக்கே யிருக்கையே என்றதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (அநஸூயவே இத்யாதி). "ఇదన్తు తే గుహ్యతమం ప్రవక్ష్యామ్యనసూయవే । జ్ఞానవిజ్ఞానసహితం యజ్జ్ఞాత్వా మోక్ష్యసేఽశుభాత్ -இதந்துதே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே । ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந ஸஹிதம் யத்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸே஽சுபாத்" என்கிறதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (என்னித்யாதி). (சிவீல்) அஸஹ்யப்படுகை. ப்ரக்ருதத்திலே ஏறிடுகிறார் (ப்ரத்வேஷ மித்யாதி). அந்வயமுகேந வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (த்வேஷத்தை யித்யாதி). (அடையாளம்) ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டின குறி. ஆபத்து ரக்ஷணத்துக்குக் குறியாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). (உ) "మామ్-மாம்" என்கிற ஸமாதிக்குச் சேரப் பொருள் (இப்படி யித்யாதி).

அசைவித்தபடி தன்னை விவரிக்கிறார் (ருஷபமித்யாதி). "கொடுந் தொழிலோன்" என்றது - ஸாமாந்ய சப்தமாகையாலே, நரகாஸுரனைச் சொல்லவுமாமென்கிறார் (இதித்யாதி). ... ... (௬)

(க) வி-பு-ரு-௩௩-௪௧. † குண்டலிதம் க்லாசித்கம்.
(உ) கீதை-௧௮-௬௬,

மூ.—சிந்தனையைத் தவநெறியைத் திருமாலைப் பிரியாது
வந்தெனது மனத்திருந்த வடமலையை வரிவண்டார்
கொந்தணைந்த பொழிற் கோவலுலகளப்பானடிநிமிர்த்த
வந்தணனை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிந்தனையை	என்னுடைய மநோ	வண்டு	வண்டுகளினாலே
	ரதத்துக்கு விஷய	ஆர்	நிறைந்த
	மானவனும், [ன	கொந்து	பூங்கொத்துக்கள்
தவம்	அத்யவஸாய ரூபமா	அணைந்த	நெருங்கியிருக்கிற
நெறியை	உபாயத்தைநிர்வஹிக்	பொழில்	சோலைகளாலே சூழப்
	குமவனும், [ம்,		பட்ட
திருமாலை	ஸ்ரிய:பதி யானவனு	கோவல்	திருக்கோவலூரில்
வடமலையை	திருவேங்கடத்தை	உலகு	லோகங்களை
பிரியாது	விஶ்லேஷியாமல் (அ	அளப்பான்	அளக்கைக்காக
	ங்கேநின்று)	அடி	திருவடிகளை
வந்து	அங்குநின்றும் வந்து	நிமிர்த்த	நீட்டிய
எனது	என்னுடைய	அந்தணனை	ஸ்வாமியுமானவனை
மனத்து	மநஸ்ஸில் [மவனும்,	யான் கண்டதணிநீர்த்தென்னரங்கத்	
இருந்த	நித்யவாஸம் பண்ணு	தே. (எ)	
வரி	ரேகைகளையுடைய		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (சிந்தனையை) (க) "வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டு நாம்" என்றுண்டான என்மநோரதத்துக்கு விஷயமாய் ப்ராப்யமாயுள்ளவனை. (தவநெறியை) அத்தைப் பெறுவிக்குமுபாயம் தானேயாயுள்ளவனை. இப்படி ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயாயிருக்கிறவஸ்து தானேதென்ன (திருமாலை) ப்ராபகத்தில் புருஷகாரமுமாய், ப்ராப்யத்துக்கு அவளோபாதி யாயிறேயிருப்பது. (பிரியாதித்யாதி) திருமலையைத் தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாக உடையனாயிருந்துவைத்து, இவ்வவஸ்த்தைகளை என்னெஞ்சிலே பிறப்பிக்கைக்காகத்தானே வந்து மநஸ்ஸிலே விடாதே பொருந்தியிருக்கிறவனை.

(வரியித்யாதி) நல்லநிறத்தையுடைய வண்டுகள் படிந்திருக்கும் பூங்கொத்துக்கள் நெருங்கின பொழிலையுடைய திருக்கோவலூரிலே, இந்தலோகங்களை அளக்கைக்காகத் திருவடியை நீட்டிக்கொடு நிற்கிற

(க) தி-வாய்-ங-ங-க.

விநீதவேஷத்தைக்காட்டி இத்தையடையத் தன்னதாக்கிக் கொண்டவனை. (யான்கண்டது) தானே அர்த்தியாய்க்கொண்டிருக்க, நான்கண்டது கோயிலிலே. ... ... (எ)

அநு.—எழாம்பாட்டு. (சிந்தனையை யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்- எம்பெருமானுடைய உபாயத்வத்தை ஸப்ரகாரமாக அநுஸந்திக்க, அத்தால் பெறும் ப்ராப்யமும், பெறுவிக்குமவளோட்டைச் சேர்த்தியும், இதெல்லாம் காணலாம்படி வடவேங்கடத்திலிருந்து திருவடிகளின் கீழிட்டுக்கொண்டபடி யெல்லாம் திருவுள்ளத்திலோடி, த்வயத்தின் பதங்களின் பொருளை அநுஸந்தித்திருக்கும்படி கடாக்ஷித்த பெரிய பெருமாளிடத்தில் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிறுரென்று ஸங்கதி.

விசிஷ்டத்துக்கு ப்ராபகத்வம் சொல்லும்போது விசேஷணமான திருவுக்கும் ப்ராபகத்வம் வாராதோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ப்ராபகேத்யாதி). (இவ்வவஸ்த்தைகள்) என்றது-த்வயத்தில் பதங்களில் தோற்றின ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வ ப்ரதிபத்திகள்.

"அந்தணனை" என்று - வேதத்தைக் காக்குமவனை என்று அவனைச் சொல்லுகையாலே, ப்ரஹ்மசாரியானவிநீத வேஷத்தைச் சொன்னதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறுர் (தானே யித்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—துவரித்த வுடையவர்க்கும் தூய்மையில்லாச்சமணர்க்கும்
அவர்கட்கங்கருளில்லா வருளானைத் தன்னடைந்த
எமர்கட்கு ‡மடியேற்கு மெம்மாற்கு மெம்மனைக்கும்
அமரர்க்கும் பிரானுரைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துவரித்த	செகப்பாகப் பண்ணின	தன் அடைந்த	தன்னையே ஆஶ்ரயித்த
உடையவர்க்கும்	காவிவஸ்த்ர மணிந்த புத்தர்க்கும்	எமர்கட்கும்	என் ஸம்பந்த முடையார்க்கும்
தூய்மை இல்லா	பாரிசுத்ய மில்லாத	அடியேற்கும்	அடியேனுக்கும்
சமணர்க்கும்	ஜைநர்க்கும்	எம்மாற்கும்	என்னுடைய தந்தைக்கும்
அவர்கட்கங்கு	இப்படி வேதபாஹ்யரான அவர்கள் விஷயத்தில்	எம்மனைக்கும்	என்னுடைய தாய்க்கும்
அருள் இல்லா	க்ருபைபண்ணுத	அமரர்க்கும்	நித்ய ஸூரிகளுக்கும்
அருளானை	க்ருபாவானுமாய்,	பிரானுரை	உபகாரகருமானவரை
		கண்டது தென்னரங்கத்தே.	(அ)

‡ "அடியேற்கும்" என்றே மூலஶ்ரீகோசங்களில் காண்கிறது, அரும்பதத்துக்கு "அடியேர்க்கு" என்று ப்ஹுவசநமாக பாடமாம்.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு (துவரித்த) சிவந்தவாஸஸ்ஸைத்தரிக்கக் கடவ புத்தர்க்கும், வைதிகரல்லாமையாலே ஸ்பர்ஶயோக்யரல்லாத அமணர்க்கும், வேதோக்தமான கர்மத்தாலே தன்னை ஆஶ்ரயியாதாரளவிலொருகாலும் க்ருபைபண்ணக்கடவ தன்றிக்கேயிருக்குமருளையுடையவனை. பால்மரமே யாகிலும் அகாலத்திலே குத்தினால் பால் மறுத்திருக்குமாபோலேயாய்த்திருப்பது.

(தன்னடைந்தவித்யாதி) தன்னையேபற்றின என்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும்;- வைஷ்ணவர்களுக்கு மென்றபடி; எனக்கும், எனக்குத்தாயும் தமப்பனுமென்றிருக்கிற விவர்களுக்கும், நித்யஸூரிகளுக்கு மொக்கத் தரம் வையாதே சேஷியாயிருக்குமவனை. ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு.(துவரித்தவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன த்வயார்த்த நிஷ்ட்டரிடத்தில் எம்பெருமானுக்குள்ள க்ருபையையநுஸந்தித்து, இப்படி பரம வைதிகரான தம்மிடத்தில் (க) *கேசவன்றமரிற்படியே திருவடிகளின் ஸம்பந்தமுடையாரோடு திருமேனி ஸம்பந்தமுடையாரோடு வாசியற எல்லாரிடத்திலும் நித்யஸூரிகளிடத்திற் போலே பரிமாறினபடியைக் கண்டு, தம்மோடெதிரிட்ட புத்தாதிகளிடத்தில் பத்த(ப்ர)வைரராயிருந்தபடியை அநுஸந்தித்தினியராமிருரென்று ஸங்கதி.

"துவரித்த வுடையவர்க்கும்" என்றும் "சமணர்க்கும்" என்றும் எடுத்திருக்க, மீளவும் "அவர்கட்கு" என்று அநுவதிக்கைக்கு ப்ரயோஜநம் ஸ்வப்ரதி கோடித்வம் தோற்றுகைக்காக என்று விவக்ஷித்து, "அவர்கட்கங்கு" என்றது- அவர்களிடத்தி லென்றுப்போலே ஸப்தம்யர்த்த மாக்கித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர் (வேதோக்தமான வித்யாதி). "அருளானை" என்று - அருளே நிரூபகமானால் அவர்களிடத்தி லருளில்லாதவரா யிருக்கக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (பால்மர மித்யாதி).

விவரணம் (வைஷ்ணவரித்யாதி). "அடியேர்க்கும்" என்றது-ஸ்வாபாவிக பகவத்தாஸ்ய ப்ரபாவத்தாலே பூஜாயாம் பஹுவசநமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறுர். (எனக்கும்) என்று. "எம்மனைக்கும்" என்றதினர்த்தம் (தாயும்) என்றது. "எம்மாற்கும்" என்றதி னர்த்தம் (தமப்பனும்) என்றது. ... ... (அ)

மூ.—பொய்வண்ணம் மனத்தகற்றிப் புலனைந்தும் செலவைத்து
மெய்வண்ணம் நினைந்தவர்க்கு மெய்நின்றவித்தகனை
மைவண்ணம் கருமுகில்போல் திகழ்வண்ணமரகதத்தின்
அவ்வண்ணவண்ணனை யான் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௯)

(க) தி-வாய்-உ-எ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொய்	அநித்யங்களான ப்ராக்ருத வஸ்துக்களினுடைய	வித்தகனை	ஆஶ்சர்ய பூதனும்,
வண்ணம்	ஸ்வபாவத்தைப்பற்றி	மைவண்ணம்	அஞ்ஜநத்தின் நிறம்போலவும்
மனம்	மநஸ்ஸை [யிருக்கிற	கருமுகில்போல்	இருண்ட மேகம்போலவும்
அகற்றி	நீக்கி [யும்	திகழ்	விளங்காநின்ற
ஐந்துபுலன்	பஞ்சேந்த்ரியங்களை	வண்ணம்	வர்ணத்தையுடைய
செலவைத்து	விஷயங்களில் நின்றும் புறம்பாக்கி	மரதகத்தின்	மரதகமென்னும் ரத்நத்தினுடைய
மெய்வண்ணம்	யதார்த்தமாக	அவ்வண்ணம்	அப்படிப்பட்ட நிறம்போன்ற [னவனை
நினைந்தவர்க்கு	தன்னைத்யாநித்தவர்களுக்கு	வண்ணனை	நிறத்தையுடையனுமா
மெய்நின்ற	யதார்த்த பூதனை	யான்கண்டது	தென்னரங்கத்தே. ௯

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொய்வண்ணம்) பொய்யென்றது-ப்ராக்ருதிப்ராக்ருதங்களை (க) “[illegible] - ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச” பொய்யினுடைய வண்ணத்தைப்பற்றின மநஸ்ஸை. (அகற்றி) ப்ராக்ருதிப்ராக்ருதங்களை “நன்று, ஸ்த்திரம்” என்றுப்போலே நினைத்திருக்கு மவற்றைவிட்டு. (புலனித்யாதி) மநஸ்ஸை அகற்றினாலும் பின்னையு மவற்றிலே கொடுபோய் மூட்டுமவையிறே - பாஹ்யேந்த்ரியங்கள்; அவை விஷயங்களில் போகாதபடி பண்ணி. (மெய்யித்யாதி) ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநபூர்வகமாகத் தன்பக்கலிலே பக்தியைப்பண்ணுமவர்களுக்கு. (மெய்நின்றவித்தகனை) தன்ஸ்வரூபாதிகளை உள்ளபடியே காட்டிக்கொடுக்கும் விஸ்மயநீயனை.

அவர்களுக்கு உள்ளபடியேகாட்டிக் கொடுப்பதெத்தை என்ன, (மையித்யாதி) (உ) “[illegible] - விஷ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்” அஞ்ஜநத்தினுடைய நிறம் இருண்டமேகம்போலே விளங்காநின்றுள்ள நிறத்தையுடைய மரதகத்தினுடைய அந்த நிறம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையவனை.... ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொய்யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-புத்தாதிகளான பொய்யர்க்கெல்லாம் பொய்யனானபடியும், தம்மிடத்தில் மெய்யனாய் ஸம்பந்திகளளவும் க்ருபை பண்ணுமவனென்றநுபவித்தவர், தம்

(க) தைத்திரீ-ஆந-௬. (உ) கடோப-௩-௨௩.

மைப்போலே நிரதிசயபக்தி நிஷ்டரான ஆழ்வார்களிடத்தில் (க) * அரவத்தமளிப்படியே யெழுந்தருளி யிருக்கும்படியை அநுஸந்தித்து ஈடுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி. அன்றிக்கே, பரிநிஷ்பந்நமான ஸாதநபக்தி நிஷ்டரிடத்திலே யிருந்தாப்போலே என்பக்கலிலநுக்ரஹித்தாரென்று த்ருஷ்டாந்தார்த்தமாக அநுஸந்திக்கிறாரென்னவுமாம்.

(அந்ருதம்) என்றது-அஸ்த்திரங்களான ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களைச் சொல்லுகிறது. "செல" என்றது-செல்லவென்றாய், விஷயங்களில் நின்றும் புறம்பே போம்படி பண்ணியென்னு மர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அவையிதியாதி). ... ... (கூ)

மூ.—ஆமருவி நிரைமேய்த்த வணியரங்கத்தம்மானைக்
காமரு சீர்க் கலிகன்றி யொலிசெய்த மலிபுகழ்சேர்
நாமருவு தமிழ்மாலை நாலிரண்டோடிரண்டினையும்
தாமருவி வல்லார் மேல் சாரா தீவினைதானே. (கO)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆ நிரை	பசுக்கூட்டங்களை	நாமருவு	நாவிலே பொருந்தியிருக்குமதாய்
மருவி	பொருந்திநின்று		
மேய்த்த	ரக்ஷித்தவனாய்,	தமிழ்மாலை	த்ராவிடகாதா([illegible]) ரூபமான
அணி	பூலோகத்துக் கலங்காரமான		
அரங்கத்து	திருவரங்கத்திலே கண் வளர்ந்தருளுகிற [ஷயமாக,	நால் இரண்டோடு இரண்டினையும்	பத்துப் பாசுரங்களையும்
அம்மானை	ஸ்வாமியானவன் வி	தாம்	தாங்கள்
காமரு	ஆசைப்படத்தகுந்த	மருவி	பொருந்தியிருந்து
சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ	வல்லார்மேல்	அப்யஸித்தவர்களிடத்தில்
கலிகன்றி	ஆழ்வார் [யையுடைய		
ஒலிசெய்த	அருளிச்செய்ததாய்	தானே	ஸ்வயமே
மலி	ஸம்ருத்தமான [ய்	தீவினை	பாபங்களானவை
புகழ்சேர்	கீர்த்தியை யுடையதா	சாரா	அணையமாட்டா. கO

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆமருவி) ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு ஒரு கைம் முதலில்லாத பசுக்களை அவற்றோடேபொருந்தி ரக்ஷித்து, "அது

(க) பெரி-திரு-ரு-உ-கO.

தான் பரதசை" என்னும்படி கோயிலிலேவந்து ஸுலபனானவனை. எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹை பண்ணவேண்டும்படியான வைஷ்ணவலக்ஷ்மியையுடைய ஆழ்வார், ஒலியுடைத்ததாகச்செய்த தமிழ்மாலை. (நாமருவு) பரஸ்ஸஹகாரம் வேண்டாதே, இத்தை ஒருகால் நாக்கிலேயிட்டால், பின்னை நா விடாதே யிருக்குமாய்த்து. (மருவிவல்லார்) மநஸ்ஸோடே இத்தை யநுஸந்தித்துக் கற்றவர்கள்மேல், இவர்கள் "போக்கவேணும்" என்று நினையாதிருக்க, துஷ்கர்மங்கள், தானே "இது நமக்கு நிலமல்ல" என்று விட்டோடிப்போம். ... ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆமருவி யித்யாதி) "ஆ - நிரையை - மருவி- மேய்த்த" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரக்ஷணத்துக் கித்யாதி). (நாவிடாதே) என்றது - நாக்கானது ரஸ்யதையாலே விடாதே யென்கை. ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஆறுந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து ஏழாந் திருமொழி

பண்டை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஜகத்காரணபூதனாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆஶ்ரயணீயனாய், ஸகலசேதநர்க்கும் துக்கநிவர்த்தகனாய், ஆஶ்ரிதர்க்கு அபேக்ஷிதஸமயங்களிலேவந்து உதவும் ஸ்வபாவனானஸர்வேஶ்வரன், அவ்வவதாரங்களைப்பண்ணியருளுகிற காலங்களிலுதவாதாரு மிழக்கவேண்டாதபடி, அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே கோயிலிலே வந்து நித்யவாஸம்பண்ணியருள, கண்டநுபவிக்கப்பெற்றேன் என்றினியராய்ப் பேசுகிறார்.

அரு.—பண்டைநான்மறையின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் தாம் கண்டுகளித்தமையை அநுபவித்தவர், இத்திருமொழியில் அவன் ஸ்த்தாவர

ப்ரதிஷ்ட்டையா யிருந்தமையை அநுஸந்தித்து இனியராகிறரென்னும் ஸங்கதி யுட்கொண்டு, ப்ரமேயோபந்யாஸம் பண்ணுகிறார் (ஜகதித்யாதி).

மூ.—

பண்டைநான்மறையும்வேள்வியும் கேள்விப்பதங்களும்பதங்களின்பொரு
பிண்டமாய் விரிந்த பிறங்கொளியனலும் பெருகியபுனலொடுநிலனும் [ளும்
கொண்டல்மாருதமும்குரைகடலேழுமேழுமாமலைகளும்விசும்பும்
அண்டமும் தானாய்நின்ற வெம்பெருமா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்டை	அநாதியான	கொண்டல்	மேகமும்,
நால் மறையும்	சதுர்வேதங்களும்,	மாருதமும்	காற்றும்,
வேள்வியும்	யாகங்களும்,	குரை	சப்தியாநின்ற
கேள்வி	கேட்டறியவேண்டிய	ஏழ்கடலும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களும்,
பதங்களும்	வ்யாகரண சாஸ்த்ரமும்,	மா	பெரிய
		ஏழ்மலைகளும்	ஸப்தகுல பர்வதங்களும்,
பதங்களின்	சப்தங்களினுடைய	விசும்பும்	ஆகாசமும்,
பொருளும்	அர்த்தமான (சாஸ்த்ர ப்ரதிபாத்யமான) ஜீவ ஸமஷ்டியும்,	அண்டமும்	ப்ரஹ்மாண்டமும் (ஆகிய இவற்றை)
பிண்டமாய்	காரணாவஸ்த்தமாயிருந்து	தானாய்	தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையனாய்க்கொண்டு
விரிந்த	(பின்பு) விஸ்த்ருதமாகா நின்றுள்ளதாய்	நின்ற	எழுந்தருளி யிருக்கிற
பிறங்கு	விளங்காநின்றன	எம்பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரன்
ஒளி	காந்தியை யுடைத்தான	அரங்கமாநகர்	திருவரங்கமென்னும் பெரிய திவ்யதேசத்தில்
அனலும்	அக்நியும்,		
பெருகிய	ப்ரவஹியாநின்ற		
புனலொடு	ஜலத்தோடுகூடின	அமர்ந்தான்	கண்வளர்ந்தருளா நின்றான். (க)
நிலனும்	பூமியும்,		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பண்டைநான்மறையித்யாதி)(க) "पूर्वे पूर्वेभ्यो वच एतदूचुः-பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏததூசு:" என்கிறபடியே - பூர்வபூர்வோச்சாரண க்ரமத்தைப்பற்ற உத்தரோத்தரோச்சார்யமாணமாகையாலே, புருஷபுத்த்யதீநமானால் வரக்கடவ தோஷங்களொன்றுமில்லாத வேதங்களும், அவ்வேதங்களாலே விதிக்கப்படுகிற யாகாதிக்ரியைகளும், பதரூபத்தாலும் அக்ஷரரூபத்தாலும் ஶ்ரவணம் பண்ணி யறியவேண்டும்படியிருக்கிற வ்யாகரணசாஸ்த்ரமும், அவ்

(க)

வோபதங்களாலே யறியப்படுகிற ஜீவஸமஷ்டியும், நாநாவான கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிற அசித்ஸமஷ்டியில் நின்றும் விஸ்த்ருதமாகாநின்றுள்ள தேஜஃபதார்த்தம், ஜலதத்வம், பூமி என்றுப்போலேசொல்லுகிற ப்ருதிவ்யாதிபூதபஞ்சகமும், சேதநர்க்கு அபேக்ஷிதஸமயங்களிலே முகங்காட்டி உபகரிக்கக்கடவமேகங்கள், அப்படி உபகரிப்பதான வாயுதத்வமும், பூமிக்குவேலியிட்டாப்போலேயாய் மிக்க கோஷத்தையுடைத்தான ஸப்தஸமுத்ரங்களும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலேயிருக்கிற குலபர்வதங்களும், இத்தனைக்கும் அவகாசப்ரதாநம்பண்ணுகிற ஆகாசமும், இவை எல்லாமாயிருக்கிற அண்டமெங்கும்புக்கு அநுப்ரவேசித்து, (க) "ஸர்வாணி தத்வபு: - தாநிஸர்வாணி தத்வபு:" என்கிறபடியே இவற்றைச்சொன்னபாசுரம் தன்னளவும் வரும்படியாயிருக்கையாலே இவையடைய "தான்" என்று சொல்லும்படி சரீரதயா சேஷமாகத்தான் சேஷியாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன், கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளக்கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (பண்டையித்யாதி) பண்டை- அநாதியான, நாலுவகைப்பட்ட மறைகளென்று சப்தார்த்தமாய், அப்போதைக்கப்போது உச்சார்யமாணமாயிருக்க அநாதித்வ மெங்ஙனே என்கிற சங்கையைப் பரிஹரியாநின்றுகொண்டு, தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பூர்வ இத்யாதி). கேள்விக்கே யோக்யமாய் பதஸமுதாயாத்மகமான வ்யாகரணமென்றருளிச் செய்கிறார் (பதேத்யாதி). (அக்ஷர ரூபத்தாலும்) என்றது "அ இ உண்" இத்யாத்யக்ஷரரூபத்தாலும் என்றபடி. மேல் அசித்தைச் சொல்லுகையாலே "பொருள்" என்று சேதந ஸமஷ்டியாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (அவ்வோவித்யாதி). கட(஘ட)சராவாதிகளுக்குக் காரணவஸ்த்தமான பிண்டாவஸ்த்தைபோலே காரணவஸ்த்தாபந்நமான அவ்யக்தாவஸ்த்தமாய், விரிந்த- மஹதாதி ரூபேண விஸ்த்ருதமாய், பிறங்கு - விளங்காநின்றுள்ள, ஒளியையுடைய அனலும், ப்ரவஹிக்கை ஸ்வபாவமான ஜலமும், பூமியுமான தேஜோபக்நங்களை மற்றை இரண்டுக்கு முபலக்ஷணங்களாக்கி, காரணாவஸ்த்தங்களான பஞ்சீக்ருதங்களைச் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (நாநாவித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—

இந்திரன்பிரமனீசனென்றிவர்க ளெண்ணில் பல்குணங்களேயியற்ற
தந்தையும் தாயும் மக்களும் மிக்க சுற்றமும் சுற்றிநின்றகலாப்

(க) வி-பு-க-உ௨-அரு.

பந்தமும்பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் பான்மையும்பல்லுயிர்க்கெல்லா
அந்தமும் வாழ்வு மாய வெம்பெருமா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே. [ம்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்திரன்	இந்த்ரன்	சுற்றமும்	ஜ்ஞாதிகளும்,
பிரமன்	ப்ரஹ்மா	சுற்றிநின்று	சூழ்ந்திருந்து
ஈசன்	ருத்ரன்	அகலா	விட்டுநீங்காத
என்று	என்றுசொல்லப்பட்ட	பந்தமும்	பந்துக்களும், [தை
இவர்கள்	இவர்கள்	பந்தம்	ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்
எண்இல்	அஸங்க்யேயமான	அறுப்பது	போக்காநின்ற
பல்குணங்க	அநேக குணங்களைச்	ஓர்	அத்விதீயமான
ள்	சொல்லி [நிற்கா	மருந்தும்	ஔஷதமும், [ம்
இயற்ற	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு	பான்மையும்	ப்ராப்ய ஸ்வபாவமு
பல்லுயிர்க்	அநேக ஜீவ கோடிக	அந்தமும்	லயஸ்தாநமும்,
கெல்லாம்	ளுக்கும்	வாழ்வும்	ஸுகமும்,
தந்தையும்	தகப்பனும்,	ஆய	ஆகிய இந்த ஸ்வரூபி
தாயும்	மாதாவும்,		யா யிருக்கிற
மக்களும்	பிள்ளைகளும்,	எம்பெருமான் அரங்கமாநகர் அமர்	
மிக்க	அதிகமான	ந்தானே.	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) தன்னாலே ஸ்ருஜ்யரான இந்த்ரன், ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் என்று ப்ரதாநராகச்சொல்லுகிற இவர்கள், இதில், இந்த்ரனை முற்படவெடுத்துப் பின்னை இவர்களைச் சொல்லுகையாலே-இவனோடு அவர்களோடு வாசியில்லை; சதுர்முகனை ஈஶ்வரன் என்று சிலர் சொல்லுமன்று ருத்ரன்பக்கல் ஈஶ்வரத்வமுள்ளது; இப்படி ஜகத்துக்கு ப்ரதாநராயிருக்கிற விவர்கள், பக்தாபிமாநராய்க்கொண்டு, அஸங்க்யேயமான பலகுணங்களையும் சொல்லி ஸ்துதியாநின்றுகொண்டு ஆஶ்ரயிக்க; ப்ராணிகளுக்கெல்லாம் ஹிதப்ரவர்த்தகராயிருக்கக்கடவ பிதாவும், ப்ரியத்திலே நடக்கக்கடவ தாயும், நிரய நிஸ்தாரகரான புத்ரர்களும், அளவிறந்திருந்துள்ள ஜ்ஞாதிவர்க்கமும், கிட்டிவிடாதே நிற்கக்கடவ பந்துவர்க்கமும்,இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தைப் போக்கக்கடவதான பேஷஜமும், இஸ்ஸம்ஸாரஸம் பந்தமற்றால் இருக்கக்கடவ நிஷ்களஸ்வபாவமும், ஸகலசேதநர்க்கும் லயத்தி விருப்பிடமாயிருக்குமவனும், பாலநத்தால் வரக்கடவதான ஸுகமும், இவ்விரண்டாலும் ஸ்ருஷ்டியையும் நினைக்கிறது. இப்படி ஸகலப்ராணிகளுடைய ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கும் கடவனாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன். ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) (க) "வாழ்த்துவார் பலராக நின்னுள்ளே நான்முகனை மூழ்த்த நீருலகெல்லாம் படையென்று முதல் படைத்தாய்" என்கிறபடியே - ஏத்துகைக்காக, கீழ்ப்பாட்டில் - ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ப்ரகாரேண ஸர்வவ்யாபகத்தைச் சொல்லும்வகையாலே ஸகல ஜகத்காரணத்வம் சொன்னாராய், அந்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநமான ப்ரஹ்மாத்யாஶ்ரயணத்தை இப்பாட்டி லருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(உள்ளது) என்ற வநந்தரம், "என்று சிலர் சொல்லும்" என்று அநுஷங்கித்துக்கொள்வது. "பந்தமும்" என்றது-ஸம்பந்தமுடைய பந்து வர்க்கத்தைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் (கிட்டியித்யாதி). (கிஷ்கள ஸ்வபாவம்) முக்தஸ்வரூபம். "அந்தம்" என்கிற நாசவாசகமான சப்தம் - அதிகரண வாசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (லயத்தி லித்யாதி). ... ... (உ)

மூ.—

மன்னுமாநிலனும் மலைகளும் கடலும் வானமும்தானவருலகும் [ய
துன்னுமாயிருளாய்த்துலங்கொளிசுருங்கித்தொல்லைநான்மறைகளும்மறை
பின்னும்வானவர்க்கும்முனிவர்க்கும்நல்கிப்பிறங்கிருள்நிறங்கெடவொருநா
அன்னமாயன்றங்கருமறை பயந்தானரங்கமாநகரமர்ந்தானே.—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	த்ருடமாய்(கடிநமாய்)	துலங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற
மா	விசாலமான	ஒளி	தேஜஸ்ஸானது
நிலனும்	பூமியும்,	சுருங்கி	ஸங்கோசமடைந்து,
மலைகளும்	குலபர்வதங்களும்,	தொல்லை	அநாதியான
கடலும்	ஸமுத்ரமும்,	நால் மறைகளும்	நான்கு வேதங்களும்
வானமும்	ஆகாசமும்,		
தானவர்	அஸுரர்களுடைய	மறைய	அந்தர்த்தாநமாய்விட (அக்காலத்தில்)
உலகும்	லோகமும் (குடியிருப்பும்) (இவையெல்லாம்)	பின்னும்	மறுபடியும் [லும்
		வானவர்க்கும்	தேவர்கள் விஷயத்தி
துன்னு	நெருங்கியிருக்கிற	முனிவர்க்கும்	ருஷிகள் விஷயத்திலும் [ணி
மா	பெரிய		
இருளாய்	அந்தகார(த்தினால் ஆவ்ருத) மாய்க்கொண்டு,	நல்கி	ஸ்நேஹத்தைப் பண்
		பிறங்கு	மிக்குவாராநின்ற
		இருள்	அந்தகாரமானது

(க) தி-வாய்-௩-௧-௭.

திறம் கெட	கழியும்படியாக	அரு	பெறுதற் கரிதான
அன்று ஒருநா	அப்போதொரு கால	மறை	வேதங்களை
ள்	த்தில் [கொண்டு	பயந்தான்	கொடுத்தருளினவன்
அன்னமாய்	ஹம்ஸரூபியாய்க்	அரங்கமா நகரமர்ந்தான்.	(௩)
அங்கு	அவர்கள்விஷயத்தில்		

வ்யா.—மூன்ரும்பாட்டு. (மன்னுமாநிலனித்யாதி) கடினையான ப்ருதிவியும், குலபர்வதங்களும், ஸமுத்ரமும், ஆகாசமும், அஸுரர் களுடைய குடியிருப்பும், இவையடைய நெருங்கினபேரிருளாய், ப்ர காசதத்வந்தான்போய் ஸங்குசிதமாய், ப்ரகாசத்தைப்பண்ணித் தரக் கடவதாயிருந்துள்ள வேதங்களும் மறைய. (பின்னும்) பின்னையும். (க) "யோவை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி – யோவைவேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி" என்கிறபடியே – ஒருகால் ஓதுவித்துவிட்டோமாகில் அத்தைப்பறி கொடுத்தபின்பு இனி நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ! என்று கைவாங் குகையன்றிக்கே, தேவர்கள்பக்கலிலும் ப்ராஹ்மணர்கள் பக்கலிலும் ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி, மிக்கவிருளானது கழியும்படியாக, தன்னைப் பேணுதே கேட்கிறவனுக்கு ஆசார்யாநுவர்த்தநம் பண்ணவேண்டுகிற தோ! என்று கூசவேண்டாதவடிவைக்கொண்டு, தன்னைப்பெறிலும் பெறவொண்ணுத வேதங்களை வெளியிட்டவன். (அரங்கமாநகரமர்ந் தானே) அன்று ப்ரமாணத்தை வெளியிட்டுத்தந்தவன், இன்று ப்ர மேயபூதனை தன்னை வெளியிட்டுக்கொண்டு வந்து கண்வளர்ந்தருளி னன். ... ... (௩)

அரு.—மூன்ரும்பாட்டு. (மன்னுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் – ப்ரஹ்மா திகளுக் காஶ்ரயணீயனு யிருக்கும்படியைச் சொன்னுராய், இதில் – அது குறுப்பாக வேதப்ரதாநாதி முகேந துஃக்கநிவர்த்தகத்வம் சொல்லுகிரு ரென்று ஸங்கதி.

"துன்னு" என்றதினர்த்தம் (நெருங்கிைல்) என்றது.... ... (௩)

ம.—மாயிருங்குன்றமொன்று மத்தாக மாசுணமதனெடுமளவி
பாயிரும்பெளவம்பகடுவிண்டலறப்படுதிரைவிசும்பிடைப்படா
சேயிருவிசும்பும்திங்களும் சுடரும்தேவரும்தாமுடன்திசைப்ப
ஆயிரந்தோளாலலைகடல் கடைந்தான்ரங்கமாநகரமர்ந்தானே.

(க) ஶ்வேதாஶ்வ-ஊ,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	அகன்றும்	சே	தூரஸ்த்தமாய்
இரும்	உயர்ந்துமிருக்கிற	இரு	பரந்திருந்துள்ள
ஒன்று	அத்விதீயமான	விசும்பும்	ஸ்வர்க்காதிலோகங்க[ளும்]
குன்றம்	மந்தரபர்வதத்தை	திங்களும்	சந்த்ரனும்
மத்தாக	கவ்வமாகநாட்டி,	சுடரும்	(மற்றவெல்லாத்) தேஜஸ்ஸுக்களும்
அதனொடும்	அத்தோடும் (அந்த பர்வதத்தில்)	தேவரும்	தேவதைகளும்
மாசுணம்	வாஸுகி யென்னும்	உடன்	ஏககாலத்திலே
அளவி	சுற்றி, [பாம்பை	திசைப்ப	ஆஶ்சர்யப் படும்படியாகவும்,
பா	பரந்தும்		
இரும்	நீண்டுமிருக்கிற	அலை	அலை யெறியாநின்ற
பௌவம்	ஸமுத்ரமானது	கடல்	ஸமுத்ரத்தை
பகடுவிண்டு	வாய்திறந்து [வும்,	ஆயிரம் தோளால்	ஆயிரம் தோள்களாகத்தோற்றும்படியான நாலு திருத்தோள்களினால்
அலற	கூப்பிடும்படி யாக		
படு	(அதில்) உண்டாகாநின்ற		
திரை	அலைகளானவை		
விசும்பிடை	ஆகாசத்தின் நடுவே		
படர	வ்யாபிக்கும்படியாகவும்,	கடைந்தான்	மதநம் பண்ணினவன் அரங்கமாநகர் அமர்ந்தான். (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (மாயிருமித்யாதி) அகலத்தாலும் அளவாலும் குறைவற்றிருந்துள்ள மந்தரபர்வதமானது மத்தாக, வாஸுகியினுடம்பை அத்தோடேசுற்றி, பரந்து நீண்டிருந்துள்ள கடலானது ஆனை பிளிறுமாபோலே கிடந்து கோஷிக்க, அப்போதை க்ஷோபத்திலேயுண்டான திரைகள் ஆகாசத்தை இடமடைத்துக்கொண்டு படர; தூரஸ்த்தமாய் விஸ்த்ருதமாயிருந்துள்ள ஸ்வர்க்காதிலோகங்களும், சந்த்ரனும், மற்றுமுண்டான தேஜஃபதார்த்தங்களும், மற்றுமுண்டான தேவஜாதியும், ஏககாலத்திலே விஸ்மயப்படச்செய்த கார்யம். (ஆயிரந்தோளால்) நாலுதோள்கொண்டு வ்யாபரித்தபடிதான், ஆயிரந்தோள்கொண்டு வ்யாபரித்தான் என்னலாம்படி யாய்த்து. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (மாயிருமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - வேதப்ரதாநமுகேந துஃக்கநிவர்த்தகத்வத்தை யருளிச்செய்து, இதில் - அம்ருதப்ரதாநமுகேந துஃக்கநிவர்த்தகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(அளவால்) என்றது - ஔந்நத்யத்தால் என்றபடி. "மாசுணம்" என்றது - பாம்பாய், அதினர்த்தம் (வாஸுகி) என்றது. பகடு - வாயாய், வி

ண்டு - திறந்தென்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (ஆனையித்யாதி). (ஸ்வர்க்காதி லோகங்களும்) என்றது - தத்ரத்யரைச் சொல்லுகிறது. (ச)

மூ.—எங்ஙனேயுய்வர்தானவர் நினைந்தா லிரணியனிலங்கு பூணகலம்
பொங்குவெங்குருதிபொன்மலைபிளந்துபொழிதருமருவியொத்திழிய
வெங்கண்வாளெயிற்றோர்வெள்ளிமா விலங்கல்விண்ணுறக் கனல்விழித்தெ
அங்ஙனேயொக்கவரியுருவானரங்கமாநகரமர்ந்தானே. [ழுந்தது

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தானவர்	அஸுரர்கள்	அருவிஒத்து	மலையாறுபோலே
நினைந்தால்	(இந்த ஹிரண்யவதத்	இழிய	பெருகும்படியாக,
	தை) நினைந்தார்க	வெம்	சிவந்திருக்கிற
	ளாகில்	கண்	கண்களையும்
எங்ஙனே உய்	எப்படி ப்ராணதார	வாள்	வாளாயுதம்போன்ற
வர்	ணம் பண்ணுவார்	எயிறு	பற்களையுமுடையதாய்
	கள்? [டைய	மா	பெரிதாய்
இரணியன்	ஹிரண்யாஸுரனு	ஓர்	அத்விதீயமான
பூண்	ஆபரணங்களாலே	வெள்ளிவில	வெள்ளிமலையானது
இலங்கு	விளங்காநின்றுள்ள	ங்கல்	
ஆகமும்	மார்பில்நின்றும்,	விண் உற	ஆகாசத்தைக்கிட்டி
பொங்கு	வ்ருத்தியடையாநிற்ப	கனல்விழித்து	தீவிழி விழித்து
	தாய்	எழுந்தது ஒக்	தோற்றினதுபோலி
வெம்	உஷ்ணமாயிருக்கிற	க	ராநின்ற
குருதி	ரத்தமானது,	அங்ஙன்	அப்படிப்பட்ட
பொன்மலை	ஸ்வர்ணமயமான	அரி உரு ஆ	நரஸிம்ஹாவதாரம்
	மேரு மலையை	ளன்	பண்ணினவன்
பிளந்து	பிளந்துகொண்டு	அரங்கமாநகர் அமர்ந்தான். (ரு)	
பொழிதரும்	ப்ரவஹியாநின்ற		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (எங்ஙனே) நம்மைப்போலே அநுகூலித்து, ப்ரஹ்லாதனைப்போலே "இது நமக்காகச்செய்தசெயல்" என்றிருப்பார் உஜ்ஜீவிக்குமத்தனைபோக்கி, சத்ருபக்ஷமான அஸுரவர்க்கம் இவ்வபதாநத்தை ஸ்மரித்தால் எங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கும்படி? ஹிரண்யனுடைய, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமாகாநின்றுள்ள மார்வானதில், (பொங்குவெங்குருதி) போக்கிடம் காணாமையாலே பெரியகிளர்த்தியோடே கோஷித்துக்கொண்டுவருகிற ருதிரவெள்ளமானது, மேருவைப்பிட்டுக்கொடு வெள்ளமிடாநின்றுள்ள அருவிபோலே வந்திழிய, அவனும் ஹிரண்யனிறே. நாநாவான தாதுக்களா

லே கலங்கி மேருவைப்பிட்டுக்கொடு இழிகிறது, ஹிரண்யனுடலைப் பிளந்து கிழித்துக்கொடு இழிகிற ருதிரம்போலே யிராநின்றதாய்த் து. வெவ்விதான கண்ணையும், ஒளியையுடைத்தான எயிற்றையுமு டைத்தாய், வெள்ளியாலே சமைந்த தொரு பெரியமலையானது, ஆகா சத்தை ஊடுருவி அக்நிகல்பமாகப் பாராநின்றுகொண்டு தோற்றினது போலே யிருக்க, நாரஸிம்ஹவேஷத்தைக் கொண்டவவன், இன்னமப் படிக்கொத்த விரோதிவர்க்கம் வந்து கிட்டினால் போக்குகைக்காக இங் கேவந்து ஸந்நிஹிதனானான். ... ... (ரு)

அரு — அஞ்சாம்பாட்டு. (எங்ஙனேயித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலும்- வேதப்ரதாநத்தாலும் அம்ருத ப்ரதாநத்தாலும் ப்ரஹ்மாதிகளுடைய துக்கம் போக்கினபடி யருளிச்செய்தாராய், இனி அஞ்சு பாட்டாலும் - துக்க நிவர்த்தகனான மாத்ரமன்றிக்கே ஆஸ்ரித ரபேக்ஷித்தபோது முகங் காட்டி உதவும் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(பிட்டுக்கொடு) பிளந்துகொண்டு. பொன்மலையை த்ருஷ்டாந்தமாக் கினதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவனுமித்யாதி). அருவி வெளுத் தன்றோ விருப்பது, குருதிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூடுமோ வென்ன வரு ளிச்செய்கிறார் (நாநாவான வித்யாதி). ... ...

மூ.—

ஆயிரம்குன்றம்சென்ற தொக்கனையவடல்புரையெழில்திகழ்திரடோள்
ஆயிரந்துணியவடல் மழுப்பற்றி மற்றவனகல்விசும்பணைய
ஆயிரம்பெயராலமரர் சென்றிறைஞ்சவறிதுயிலலைகடல்நடுவே
ஆயிரம்சுடர்வாயரவணைத் துயின்றானரங்கமாநகரமர்ந்தானே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆயிரம்குன்றம்	ஆயிரம் மலைகள்	துணிய	அறும்படியாக,
தொக்கு	சேர்ந்து	அடல்	யுத்தத்திலே
சென்றது அனைய	சென்றாப்போலே யிருந்ததாய்	மழு	மழுவென்னும்ஆயுதத்தை
அடல்புரை	யுத்தத்துக்குத் தகுதியாய்	பற்றி	கையிலே தரித்து,
எழில்	காந்தியானது	மற்று	அதுக்குமேலே
திகழ்	விளங்காநின்றதாய்	அவன்	அந்தகார்த்த வீர்யனானவன்
திரள்	திரண்டிருக்கிற	அகல்	பரந்திருந்துள்ள
தோள்ஆயிரம்	(கார்த்த வீர்யனுடைய) ஆயிரம் புஜங்களும்	விசும்பு	வீரஸ்வர்க்கத்தை
		அணைய	அடைய, (அநந்தரம்)
		அமரர்	தேவர்கள்
		சென்று	கிட்டி

ஆயிரம்பெய	ஸஹஸ்ரநாமங்களைச்	ஆயிரம்வாய்	ஸஹஸ்ரமுகங்களை
ரால்	சொல்லி [நிற்க		டைய
இறைஞ்ச	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு	அரவு அணை	திருவநந்தாழ்வானாகிற
			படுக்கையிலே
அலை	அலைமோதாநின்ற இக்	அறிதுயில்	யோக நித்ரையை
கடல்நடுவே	ஸமுத்ரத்தின் மத்யத்	துயின்றான்	பண்ணினவன்
சுடர்	உஜ்ஜ்வலங்களான	அரங்கமாநகர் அமர்ந்தான்.	(௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (ஆயிரம் குன்றமித்யாதி) ஆயிரம் மலைகள் தன்னிலே திரண்டு சென்றாப்போலே, யுத்தத்துக்குத் தகுதியாய், எழில் விளங்காநிற்பதாய், திரண்டிருந்துள்ள தோள்களாயிரமும் துணியும்படியாக, யுத்தத்திலே கையிலே மழுவைத்தரித்து, மற்றவனுண்டு-ஸஹஸ்ரபாஹுவர்ஜுநன், ஸ்வஹஸ்த வதத்தாலே வீரஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபிக்க; அவனாலே பீடிதரான தேவர்களடங்கலும், அநந்தாம் திருநாமங்களாயிரம் சொல்லி ஆஶ்ரயிக்க, யோகநித்ரையை, ஸங்கல்பத்தாலே களித்துத் திரை மோதாநின்றுள்ள கடலின் நடுவே, நித்யாநுபவம் பண்ணுகையால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடாகப், புகரையுடைத்தான பலவாய்களையுமுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினவன், அப்படியே காணலாம்படி. இங்கேவந்து ஸந்நிஹிதனானான். ... ... (௬)

அ௩.—ஆறும்பாட்டு (ஆயிரமித்யாதி) "ஆயிரம் - குன்றம்- தொக்கு- சென்றது - அனைய" என்றந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (ஆயிரமித்யாதி). (யோகநித்ரையை) என்றதுக்கு, (கண்வளர்ந்தருளினவன்) என்றத்தோடந்வயம்; பாகம் பசதி (పాకం పచతి) என்னுமாபோலே. ... ... (௬)

மூ.—

சுரிகுழற்கனிவாய்த்திருவினைப்பிரித்த கொடுமையிற்கடுவிசையரக்கன்
எரிவிழித்திலங்கு மணிமுடிபொடிசெய்திலங்கை பாழ்படுப்பதற்கெண்ணி
வரி சிலை வளைய வடுசரந்துரந்து மறிகடல் நெறிபட மலையால்
அரிகுலம்பணி கொண்டலைகடலடைத்தா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுரி	ஸுந்தரமான	திருவினை	பிராட்டியை
குழல்	கேசங்களையும் [ன்ற	எரிவிழித்து	க்ரூரமாகப்பார்த்து
கனி	கோவைப் பழம்போ	பிரித்த	விஶ்லேஷிப்பித்தவ
வாய்	அதரத்தையுமுடைய		னாய்,

கொடுமை	க்ரௌர்யத்தையும்	அடு	கொல்லவல்ல
கடுவிசை	அதிவேகத்தையு முடையனை	சரம்	பாணங்களை (அதிலே)
அரக்கன்	ராவணாஸுரனுடைய	துரந்து	(ஸந்திப்பித்து) ப்ரயோகித்து,
இலங்கு	ப்ரகாசியாநின்றுள்ள	மறி	அலைகள் மடியாநின்ற
மணி	ரத்நமயமான	கடல்	ஸமுத்ரமானது
முடி	கிரீடங்களை	நெறிபட	வழிபடும்படியாக
பொடிசெய்து	சூர்ணமாக்கி	அரிகுலம்	வாநரஜாதியை [ண்டு
இலங்கை	லங்கையை	பணிகொண்டு	அடிமையாகக் கொ
பாழ்படுப்பதற்கு	அழிக்கவேணுமென்று	அலை	அலைமோதாநின்ற
எண்ணி	ஸங்கல்பித்து,	கடல்	ஸமுத்ரத்தை
வரி	ஸுந்தரமான	மலையால்	பர்வதங்களினாலே
சிலை	தநுஸ்ஸை	அடைத்தான்	ஸேதுபந்தநம் பண்ணினவன்
வளைய	வளைத்து	அரங்கமாநகர்	அமர்ந்தான். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (சுரிகுழல்) (க) "सुकेश्या- ஸுகேஶ்யா என்றும், (உ) "चारुकेशीं- சாருகேசீம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அழகிய திருக்குழலையும், கனிந்த அதரத்தையுமுடையளான பிராட்டியை. (பிரித்த) (௩) "अनन्या राघवेणाहं- அநந்யா ராகவேணாஹம்" (௪) "अनन्या हि मया सीता- அநந்யா ஹிமயாஸீதா" என்று இரண்டுதலையும் சொல்லலாம்படி யிருக்கிற இருவரையும் இரண்டிடத்திலே யாம்படி பண்ணி, க்ரௌர்யத்தையும் பெரிய வேகத்தையுமுடையனை ராவணனுடைய, அக்நிகல்பமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றுள்ள ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட முடிகளைப் பொடிசெய்தென்னுதல் அன்றிக்கே, எரிவிழித்து- திருவிளைப்பிரித்த வென்னுதல். லங்கை மூலையடியே நாயும் நரியும் போம்படியாகப் பாழ்படுத்தும்படி மநோரதித்து; தர்சநீயமான வில்லு வளையக் கொலையம்புகளை நடத்தி பெரிய க்ஷோபத்தை யுடைத்தான கடல்வந்து முகங்காட்டி, "நான் முதுகுகாட்டிச் செறிந்து தருகிறேன், அடைத்துக்கொடுபோவது' என்று வழிபட. ஏதேனுமாக இட்ட தடையக்கொண்டு ஆழக்கடலான கடல் வழிபட, சீரிலேபுக்கு அமிழக்கடவ மலைகள் மிதந்து அணையாக, கணக்கு வழக்குப்பட ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணமாட்டாத வாநர

(க) (உ) (௩) ரா-ஸு-௨-க-௩௬ (௪) ரா-யு-க௨க-௧௬.

ஜாதியைக் கொண்டு அடிமைகொண்டு, நீர்க்கிளப்பத்தை யுடைத்தான கடலை யடைத்தான். ... ... (எ)

அரு —ஏழாம்பாட்டு. (சுரியித்யாதி). (கனிந்த) - கனிபோலிருந்த. *கடுமையும் *விசையும் அர்த்ததீ மிமிசை யாகையாலே (பெரிய வேகத்தை) என்றது. அடுகையே ப்ரயோஜநமான சரமென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (கொலையம்புகளை) என்று. மறிகடல் - திரைகளானது ஒன்றுக்கொன்று மறிக்கும்படியான கடலென்று பலிதார்த்தம் (பெரியக்ஷோபத்தை) என்று. ... ... (எ)

மூ.—

ஊழியாயோமத்துச்சியா யொருகாலுடைய தேரொருவனுயுலகில் சூழிமால்யானைத்துயர் கெடுத்திலங்கைமலங்க வன் றடுசரந்துரந்து பாழியால் மிக்க பார்த்தனுக்கருளிப் பகலவனொளி கெடப் பகலே ஆழியா லன்றங்காழியை மறைத்தா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ழியாய்	காலாதி ஸகலபதார்த்த நிர்வாஹகனாய்,	இலங்கை	லங்கையானது [க
ஓமத்து	ஹோமத்திலே	மலங்க	வ்யாகுலப்படும்படியா
உச்சியாய்	(ஆராத்யனாய்க் கொண்டு) ப்ரேஷ்டனாய்,	அன்று	அந்த ராமாவதாரத்தி
ஒருகால் உடைய	ஒரு சக்ரத்தையுடைய	அடு	கொல்லவல்ல [லே
தேர்	தேரை யுடையனான ஸூர்யனுக் கந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு	சரம்	பாணங்களை
ஒருவனாய்	அத்விதீயனாய், [து)	துரந்து	ப்ரயோகித்தும்,
உலகில்	லோகத்திலே (வந்	பாழியால்	பல ஸமூ்சத்தினாலே
சூழி	முகப்பட்டத்தை யுடைத்தாய்	மிக்க	அதிசயித்திருக்கிற
மால	மதத்தையுடைத்தான	பார்த்தனுக்கு	அர்ஜுநன் விஷயத்தில்
யானை	கஜேந்த்ராழ்வானு	அருளி	க்ருபைபண்ணி,
துயர்	து:க்கத்தை [டைய	பகலவன்	ஸூர்யனுடைய
கெடுத்து	போக்கி,	ஒளி	தேஜஸ்ஸானது
		கெட	மங்கும்படியாக,
		பகலே	திநத்திலேயே
		அங்கு அன்று	அந்த பாரத ஸமர ஸமயத்தில்
		ஆழியால்	திருவாழியினாலே
		ஆழியை	ஸூர்யனை
		மறைத்தான்	மறைத்தவன்
		அரங்கமாநகர்	அமர்ந்தான். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (ஊழியாய்)காலோபலக்ஷிதமான ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய், (க) "அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா-அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா" (உ) "போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம்-போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம்" என்கிறபடியே - ஸர்வ கர்ம ஸமாராத்யனாய், ஏகசக்ரமான ரதத்தையுடைய ஆதித்யனுக்கு அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு அவ்வழியாலே உபாஸ்யனாய், லோகத்திலே, முகப்பட்டத்தை யுடைத்தாய் மத முதிதமாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய துக்கத்தைப் போக்கி, லங்கையானது ஒருவர்கூறை எழுவருடுக்கும்படி கொலையம்பு நடத்தி, பல (பல)த்தால் மிக்கிருந்துள்ள அர்ஜுநனுக்குக் க்ருபைபண்ணி, ஆதித்யனனவ னொளிமழுங்கும்படியாக, அவனுடைய ப்ரகாசத்துக்கு அடைத்த காலந்தன்னிலே, அநேகமாயிரம் ஆதித்யர்கள் சேர உதித்தாப்போலே யிருந்துள்ள புகரையுடைய திருவாழியைக்கொண்டு அந்த ஆதித்யனை மறைத்தவன். இந்த ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸா கண்ணாலே முகக்கலாம்படி அளவுபட்டிருக்கையாலே, தமஸ்ஸா போம்படியாயிருக்கும், அங்ஙனன்றிக்கே, திருவாழி யாழ்வான் தேஜஸ்ஸா நேர் கொடு நேர்கண்கொண்டு பார்க்க வொண்ணாதபடி மிக்கிருக்கையாலே பளபளத்துக் கண்ணை இருளப்பண்ணிற்று. பகலே - பகலவ னொளிகெட. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (ஊழியாயித்யாதி) ஓமத்துக்குச்சி - ஆராத்யர்க்ஷ்ரேஷ்ட்டனென் றருளிச்செய்கிறார்(அஹம்ஹியித்யாதி). கர்மாராத்யதைக் குறுப்பாக இந்த்ராத்யந்தராத்மத்வம் சொல்லவேண்டுகையால், "ஊழியாய்" என்றத்தை யருளிச்செய்தாராய், இங்கே ஆதித்யாந்தர்வர்த்தித்வம் சொன்னது-கர்மாங்கியான ஸர்வவித்யோபாஸ்யத்வம் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அவ்வழியாலே யித்யாதி). கீழ் - அந்தர்யாமித்வம் சொல்லி, இத்தால் ஸர்வஸ்மாத்பரனானவன் இவ்வுலகில் வந்து செய்த செயல்களை அருளிச்செய்கிறாராகையாலே, "உலகில்" என்றது-"மறைத்தான்" என்னுமளவும் அந்வயிக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (லோகத்திலே யித்யாதி). "குழி" - முகப்பட்டமென்றருளிச்செய்கிறார் (முகப்பட்டத்தை யித்யாதி). "பாழியால்" என்றதினர்த்தம் (பலத்தால்) என்றது. நிரவதிக தேஜஸ்ஸாடைய திருவாழியால் ஆதித்யனை மறைத்தால் இருளுண்டாம் வழியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இந்த வித்யாதி). அந்வயம் காட்டுகிறார் (பகலேயித்யாதி) ... (அ)

(க) கீதை-௯-உச. (உ) கீதை-ரு-உகூ.

மூ.—

பேயினார்முலையூண்பிள்ளையாயொருகால் பெருநிலம்விழுங்கியதுமிழ்ந்த
வாயனாய் மாலாயாலிலைவளர்ந்து மணிமுடி வானவர்தமக்குச்
சேயனாயடியேற்கணியனாய் வந்தென்சிந்தையுள் வெந்துயரறுக்கும்
ஆயனாயன்றுகுன்றமொன்றெடுத்தா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே, (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேயின்	பூதனையினுடைய	வானவர்தமக்கு	தேவதைகளுக்கு
ஆர்	விஷத்தினால் பூர்ண[மான]	சேயனாய்	தூரஸ்தனுமாய்,
முலை	ஸ்தநத்தை	அடியேற்கு	அடியேனுக்கு [ண்டு
ஊண்	உண்ட	அணியனாய்	ஸந்நிஹிதனாய்க் கொ
பிள்ளையாய்	பேதையாய், [தில்	வந்து	தானேவந்து
ஒருகால்	ஒரு (ப்ரளய) காலத்	என்சிந்தையுள்	என் மநஸ்ஸிலுள்ள
பெரு	விசாலமான	வெம்	க்ரூரமான
நிலம்	பூமியை	துயர்	துக்கத்தை [ய்,
விழுங்கி	உண்டு,	அறுக்கும்	நசிப்பிக்குமவனுமா
அது	அந்தபூமியை (ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்)	அன்று	அந்த க்ருஷ்ணாவதார ஸமயத்தில் [ண்டு
உமிழ்ந்த	வெளியிலே புறப்பட விட்ட [னுமாய்,	ஆயனாய்	க்ருஷ்ணனாய்க்கொ
வாயனாய்	அதரத்தை யுடைய	ஒன்று குன்றம்	ஒரு கோவர்த்தந மலையை
மாலாய்	ஸர்வாதிகனுமாய்,	எடுத்தான்	உயரவெடுத்துப் பசுக்களை ரக்ஷித்தவன்
ஆலிலை	ஆலந்தளிரில்	அரங்கமாநகர்	அமர்ந்தான். (௯)
வளர்ந்து	கண் வளர்ந்தருளின வனுமாய்,		
மணி	மணிமயமான		
முடி	கிரீடங்களையுடைய		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பேயினாரித்யாதி) பேயினுடைய, விஷத்தாலே நிறைந்த முலையை, தாய் முலைக்கும் வேற்றுமுலைக்கும் வாசியறியாதே யுண்ட முக்த்த (ஸுக்த)னாய். (ஒருகால்) விழுக்காடறியாமை என்றும் ஒக்குமாய்த்து. ஒருகால், பரப்பை யுடைத்தான பூமியை வயிற்றிலே வைத்து, அது ஸாத்மியாமையாலே உமிழ்ந்த திருவதரத்தை யுடையனாய், ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரனாய், சிறு வடிவைக்கொண்டு பெரிய லோகங்களை வயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளி, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு தூரஸ்தனாய், என்போல்வார்க்குக் கையாளாய், என்பக்கல் அபேக்ஷாமாத்ர

மு மின்றிக்கே யிருக்கத் தானே வந்து என்னுடைய மாநஸ வ்யஸநத்தைப் போக்குமாயனாய். (அன்று குன்றமொன்றெடுத்தான்) கோவர்த்தநகிரியைத் தரித்து, பண்ணின உபகாரமறியாத பசுக்களையும் இடையர்களையும் நோக்கினவன். ... ... (கூ)

அரு — ஒன்பதாம்பாட்டு (பேயினாரித்யாதி) ஆர்தல் - பூர்த்தியாய், எத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷத்தாலே) என்று. உட்கருத்தருளிச்செய்து, வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒருகாலித்யாதி). "வந்து" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (என்பக்கலித்யாதி). ... (கூ)

மூ.—

பொன்னுமாமணியும் முத்தமும்சுமந்து பொருதிரை மாநதிபுடை சூழ்ந்து
அன்னம் மாடுலவு மலைபுனல்சூழ்ந்த வரங்கமா நகரமர்ந்தானை
மன்னுமாமாடமங்கையர் தலைவன்மானவேல் கலியன்வாயொலிகள்
பன்னிய பனுவல் பாடுவார் நாளும் பழவினை பற்றறுப்பாரே.... (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்னும்	ஸுவர்ணங்களையும்	புனல்	சந்த்ரபுஷ்கரிணி மு,
மா	ப்லாக்க்யமான		லான தடாகங்க
மணியும்	ரத்நங்களையும்		ளால்
முத்தமும்	முத்துக்களையும்	சூழ்ந்த	சூழப்பட்டு மிருக்கிற
சுமந்து	திரட்டிக்கொண்டு	அரங்கமாநகர்	திருவரங்கத்தில்
பொரு	ஒன்றோடொன்று உ	அமர்ந்தானை	கண்வளர்ந்தருளுகி,
	தையாநின்ற		பெரியபெருமாள்
திரை	அலைகளையுடைத்தான		விஷயமாக,
மா	ப்லாக்க்யமான	மன்னு	அழிவற்று
நதி	திருக்காவேரியினால்	மா	ப்லாக்க்யங்களான
புடை	பர்யந்த ப்ரதேசங்க	மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டும், [ளிலே	மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ள
மாடு	பர்யந்தங்களிலே	தலைவன்	ஸ்வாமியாய் [ர்க்கு
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை	மானம்	அளவுடைத்தான
உலவும்	ஸஞ்சரியா நிற்பன	வேல்	வேலாயுதத்தை
	வாய் [ன		புடையரான
அலை	திரைகளை யுடைத்தா		

கலியன்	ஆழ்வார்	பாடுவார்	அப்யஸிக்குமவர்கள்
வாயொலிகள்	அருளிச் செய்ததா[ய்,	நாளும்	தினந்தோறும்
பின்னிய	லக்ஷணங்களினால் குறைவற்றதான	பழவினை	ப்ராசீநமான கர்மங்களை
பனுவல்	பாசுரங்களை	பற்றுஅறுப்பார்	ஸவாஸநமாகப் போக்குவர்கள். (கo)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) பொன்னும், பெருவிலையனான ரத்நங்களும், முத்துக்களும் சுமந்து, தன்னில் நான் பொராநின்றுள்ள திரைகளையுடைய மஹாநதியுண்டு - காவேரி, அது பர்யந்தத்திலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், அருகே அன்னங்கள் ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள ஸ்ரீசந்த்ர புஷ்கரிணி தொடக்கமான பொய்கைகள் சூழ்ந்த கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனை, ப்ரளயங்களுக்கு மழியாத மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகராய், அளவுடைத்தான வேலைப் பரிகரமாக வுடைய ஆழ்வாருளிச்செய்த, லக்ஷணங்களிலொன்றும் குறையாதபடி விலக்ஷணமான வித்தை அப்யஸிக்கவல்லார், ப்ராக்தநமான கர்மங்களை வாஸநையோடே போக்கப் பெறுவர். ... ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) "நதிபுடைசூழ்ந்து" என்று சொல்லியிருக்க, மீளவும் "அலைபுனல்சூழ்ந்து" என்றால் புநருக்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீசந்த்ர புஷ்கரிணியித்யாதி). ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து எட்டாந் திருமொழி

ஏழை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—இவ்வாழ்வாராகிறார்- சாஸ்த்ரவாஸநையாலே யாதல் தபஸ்ஸாலே யாதலன்றிக்கே பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே தத்வத்ரயத்தையும்

யதாதர்ஶநம் பண்ணியிருப்பா ரொருவராய்த்து. பரஸ்வரூபத்தை யதாதர்சநம் பண்ணுகையாவது ஏதென்றால்; ஶ்ரியபதியாய், அகில ஹேயப்ரத்யநீகனாய், ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய், அந்த குணங்களுக்கும் ப்ரகாசகமாய் ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாத்யாகரமாயிருந்துள்ள திவ்ய விக்ரஹத்தை யுடையனாய், உபய விபூதிநாதனாய், நிரதிசய போக்யனா யிருக்குமென்றறிகை; ஸ்வஸ்வரூபத்தை யதாதர்சநம் பண்ணுகையாவது - அநந்யார்ஹமாய், ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியின்றிக்கே பரதந்த்ரமா யிருக்குமென்றறிகை; அசித்தினுடைய ஸ்வரூபத்தை யதாதர்சநம் பண்ணுகையாவது-ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை யதாதர்சநம் பண்ணவொண்ணாதபடி இடைச்சுவராய்க் கொண்டு விரோதித்வமே ஸ்வரூபமா யிருக்குமென்றறிகை. இவ்விரோதியைக் கழித்து இச்சேதநன் விலக்ஷணவஸ்துவை லபிக்கும்போது அதுக்கநுரூபமா யிருப்பதொரு உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணிக் கொள்ளவேணுமிறே. இம்மூன்றினுடைய ஸ்வரூபத்தையு மநுஸந்தித்தால் அவனையே பற்றவேணும்; விரோதி ப்ரபலமாகையாலே அவனைக்கொண்டே கழித்துக்கொள்ளவேணும்; ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாதபடி பரதந்த்ரமாகையாலே அவனையே பற்றவேணும்; அவ்வஸ்துதான் அநந்யஸாத்யமாகையாலும் அவ்வஸ்துவையே பற்றவேணும். இப்படி அவனே உபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்குமிடத்தில், பரத்வம், தேசவிப்ரக்ருஷ்டமாய்க் கழிந்தது; வ்யூஹமும், தத்ப்ராயமாய் ஸம்ஸாரிகளுடைய சிறுமையாலும் பகவத் வைபவத்தாலும் கழிந்தது; ஆபத்துண்டானபோது, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஶ்ரயணீயமாதல் ஸநகாதிகளுக்குக் காதாசித்கமாக ஆஶ்ரயணீய மாதலத்தனையிறே; விபவமும், காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே மண்டல வர்ஷம்போலேயாய்க் கழிந்தது; அக்குறைகள்தீர, ஸ்வஸத்தா ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளும் ஆஶ்ரிதாதீநமாம்படி பண்ணிக்கொடு நிற்கிற நிலையிறே - அர்ச்சாவதாரம். அதாவது- ஆஶ்ரிதருகந்த த்ரவ்ய விசேஷத்தையே திருமேனியாகக்கொண்டு நிற்கையும், தன் க்ருஹத்தில் ஒரு ப்ரதேசத்திலே திருப்பள்ளியறையாக்கி "இங்கே எழுந்தருளியிருக்க வேணும்" என்றால் அங்கே எழுந்தருளி யிருக்கையும், "திருமஞ்ஜநம்பண்ணி யருளவேணும், அமுது செய்தருளவேணும்" என்றால் அப்போது அமுதுசெய்தருளுகையும்; அவற்றை இவன் அநாதரிக்கும்போது தானும் அநாதரிக்கையும், அவதாரங்களிற்போலே

அஜஹத்ஸ்வபாவனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு அபிமத பல(ஃல)ப்ரதானம் பண்ணுகைக்கும், ஆஸ்ரயணீயனாகைக்கு முண்டான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்களோடேகூட *ஆஸ்ரித பராதீநனாகையு மாயிறே யிருப்பது. ஆகையாலே, அர்ச்சாவதாரத்தை யாய்த்து இவர் ஆஸ்ரயணீயஸ்த்தலமாக நினைத்திருப்பது. முதல் தன்னிலே (க) "சூழ் புனல்குடந்தயே தொழுது" என்றும், (உ) "தஞ்சைமாமணிக்கோயிலே வணங்கி" என்று மிறே இவரிழிந்தது; ஆகையாலே, தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, சரண்யரான பெரியபெருமாள்திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார்.

இவர் (ந) *தாயே தந்தைதுடங்கிப் பலவிடங்களிலும் சரணம் புக்குப் போந்தார்; பகவல்லாபத்துக்கு ஸக்ருத்க்ருத மமைந்திருக்கச்செய்தே பலகாலும் சரணம்புகுகிறது த்வராதிசயத்தாலே யிறே. இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்றம்-சீர்மையுடைய பெரியபெருமாள் சரண்யராகையும், ஆழ்வார் அநுஷ்டாதாவாகையும், ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடபாஷையாலே அருளிச்செய்கையும், த்ருப்த (த்ருப்த)ப்ரபந்நரானவர்க்கு இவ்வார்த்தி இல்லையேயாகிலும் இவர் பாசுரத்தைச் சொல்லவே இவரளவிலே இவர்க்கிரங்கினைப்போலே பெரிய பெருமாளிரங்குவரென்கிறதும். ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகவும், துக்க நிவ்ருத்திக்காகவும் சரணம்புகுகிறவர்கள் பாசுரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம்புகுகிறார்; அதுக்கடி என்னென்னில்; அவ்வோப்ரயோஜநங்களில் அவர்களுக்குள்ள ஆதரம் இவ்விஷயத்தே தமக்குண்டாகையாலும், அவர்களுக் ககப்பட இரங்குமவர் தமக்கிரங்காமையில்லை என்று நினைத்திருக்கையாலும்.

திருமாலையில் - ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் சொல்லிற்று; *அமலனாதிபிரானில் - ப்ராப்யம் சொல்லிற்று; இத்திருமொழியில் - ப்ராபகம் சொல்லுகிறது. ... ... (*)

அரு.—ஏழையேதலன்ப்ரவேசம். — கீழிரண்டு திருமொழிகளிலும் பெரியபெருமாளாலே ஸமாஹிதராய்த் திருவரங்கத்தில் கண்டு களிக்கவர், (ச) "அடியேற்கணியனாய் வந்தென் சிந்தையுள் வெந்துயரறுக்கும் பயன்" என்று துக்க நிவர்த்தகத்வத்தை அநுஸந்தித்திருக்கச் செய்தேயும், தம்மை

(க) க-க-எ. (உ) க-க-௯. (ந) க-க. (ச) ரு-எ-௯.

*அநந்தக்லேச பா (ஃ)ஜநமான ஸம்ஸாரத்தி லிருக்கக்கண்டு, விரோதியான தேஹ ஸம்பந்தத்தைக் கழிக்கக்காணாமையாலே ஆர்த்தி மிகுந்து, பெரியபெருமாளைச் சரணம் புகுகிறாரென்னும் ஸங்கதி சொல்லுகையில்; இவர்க்கிப்படி ஆர்த்தி மிகும்படி ஜ்ஞாநம் பிறந்ததுக்கு மூலமேதென்றும், பரத்வாதிகளிருக்க இங்கே சரணம் புகுவானென்னென்றும், இவர் கீழே சரணம் புகுந்ததில்லையோ? மீளவு மிங்கே சரணம் புகுவா னென்னென்றும், இத்திருமொழிக்குச் சரணம் புகுந்த திருமொழிகளில் வாசிதானென்னென்றும், இதில் ப்ரயோஜநாந்தர பரரை த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக் கொள்ளுவானென்னென்றும் வருகிற சங்காபஞ்சகத்தையும் பரிஹரிக்கிறார் (இவ்வாழ்வா ரித்யாதி). கீழ் - ஆர்த்தி பிறக்கும்படியான ஜ்ஞாநம் வருகைக்கு மூல மருளிச்செய்தாராய், தத்கார்யதயா உபாயவரணத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவ்விரோதியை யித்யாதி). உபாயபரிக்ரஹம் பண்ணவேண்டினால் கர்ம ஜ்ஞாநாதிக ளில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இம்மூன்றி னித்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே). இத்தால் - தத்வத்ரயத்தையும் அவன் ப்ரஸாதத்தால் யதாதர்சநம் பண்ணினவராகையாலே அவனையே உபாயமாகப் பற்றினாரென்றதாய்த்து. அவனையே பற்றினால் பரத்வாதிகளில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). (மண்டலவர்ஷம்) வர்ஷாகாலவர்ஷம். "ப்ரவ்ருத்தி" என்றது நிவ்ருத்திக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அவற்றை யித்யாதி). ஸத்தாதிகள் இவனிட்ட வழக்கானால் ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள் வேண்டாவோ ஆஸ்ரயணீயனாகைக்கு என்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவதாரங்களி லித்யாதி).

கீழ் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்றும் ஆர்த்த்யதிசயத்தாலேயிறே, இத்திருமொழியிலார்த்தி மிகவும் அதிசயித்திருக்கு மென்கிறதுக்கு நியாமகமேதென்கிற சங்கையிலே, இதினேற்றஞ்சொல்லவே தானே தோற்றுமென்று இதின் ஸர்வாதிசாயித்வத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இப்ப்ரபந்தத்துக் கித்யாதி). இத்தால் - (க) "என்னடியாரது செய்யார்" என்னும்படி குணபூர்த்தியுள்ளவர் விஷயமாகையால் ஆர்த்தி மிகுத்திருக்கு மென்னுமது தோற்றுகையாலும், *மயர்வற மதிநலம்பெற்ற ஆழ்வார் அநுஷ்டாதாவாகையாலே நீர்மையுள்ள விஷயத்தி லார்த்தி மிகுகை யுக்தமாகையாலும், எல்லார்க்கும் தெரியும்படி தமிழாகச் செய்கையாலே இதிலர்த்த விசாரத்தாலே ஆர்த்தியினாதிக்யம் காணலாமாகையாலும், ஆர்த்தியில்லாதார்க்கும் இதிலந்வய மாத்ரத்தாலே ஆர்த்தி யுண்டானதாக இரங்கும்படி யிருக்கையாலும், இதிலார்த்தி மிகுத்திருக்குமென்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லி ஈடுபடுகிறாரென்னவுமாம்.

(க) பெரி-திரு-௪-௯-௨.

பெரியபெருமாள், திருமாலை பாடிலும் அமலனாதி பிரான்பாடிலும் இரங்காரோ, இதுவே இரக்கத்துக்கு உடலாவா னென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (திருமாலை யித்யாதி). ... ... (*)

மூ.—ஏழை யேதலன் கீழ் மகனென்னா
திரங்கி மற்றவற்கின்னருள்சுரந்து
மாழை மான் மட நோக்கி யுன்தோழி
உம்பி யெம்பியென்றொழிந்திலை உகந்து
தோழன் நீ யெனக் கிங்கொழியென்ற
சொற்கள் வந்தடியேன் மனத்திருந்திட
ஆழிவண்ணா நின்னடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (க)

பதம்.	உரை.
ஏழை	விஷயசபலன் (அஜ்ஞன்)
ஏதலன்	சத்ரு,
கீழ்மகன்	நீசஜாதி,
என்னாது	என்று நினையாமல்
இரங்கி	தயைபண்ணி
மற்று	அதுக்குமேலே
அவற்கு	அந்த குஹப்பெருமாள் விஷயத்தில்
இன்	இனிதான (ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான)
அருள்	க்ருபையை
சுரந்து	பண்ணி,
மாழை	முக்த்தமான
மான்	மானினுடைய
மடம்	ம்ருதுவான
நோக்கி	கண்கள் போன்ற கண்களையுடைய இந்த ஸீதை
உன்தோழி	உனக்கு ஸகி,
உம்பி	உனக்குத் தம்பியான லக்ஷ்மணன்
எம்பி	என்னுடைய தம்பி,
என்று	என்று சொன்ன இவ்வளவு மாத்ரத்தி

பதம்.	உரை.
ஒழிந்திலை	விடாதவனாய்க் கொண்டு,
உகந்து	ஆதரத்துடனே
நீ	நீ
எனக்கு	எனக்கு
தோழன்	ஸ்நேஹிதன்,
இங்கு ஒழி	இங்கே நிற்கக்கடவாய்
என்ற சொற்கள்	என்று சொன்ன உக்திகள்
வந்து	கர்ணகர்ணிகையாக வந்து
அடியேன்	தாஸபூதனான என்னுடைய
மனத்து	மநஸ்ஸில்
இருந்திட	பொருந்தியிருக்க, (அதிலீடுபட்டு)
ஆழி	ஸமுத்ரம்போன்ற
வண்ணா	ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே!
அணி	அலங்காரமான
பொழில்	சோலைகள் சூழ்ந்த
திருவரங்கத்து	திருவரங்கத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற
அம்மானே	ஸ்வாமியே!
நின் அடியிணை	உன் இரண்டு திருவடிகளை
அடைந்தேன்	சரணமாகப் புகுந்தேன். (க)

வ்யா. — முதற்பாட்டு. (ஏழை) அஜ்ஞன். ஏழையென்ன - அஜ்ஞன் என்று காட்டுமோவென்னில்; சபலனென்றபடி. விஷயசாபல்யம் - அஜ்ஞாந கார்யமிறே. அஜ்ஞாநந்தான், ஜ்ஞாநாநுதயம், அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம் என்று த்ரிப்ரகாரமாயிறே இருப்பது. ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே ஜ்ஞாநாநுதயம் போம்; யதாஜ்ஞாநத்தாலே அந்யதாஜ்ஞாநம்போம்; விஷய ப்ராவண்யரூபமான விபரீதஜ்ஞாநமிறே போக்கவரிது. (க) "ஜ்ஞாநஸம்பந்ந: - ஜ்ஞாநஸம்பந்ந:" என்கிற தேவர்க்கு எதிர்த்தட்டா யிருக்கிறபடி. இத்தால்-ஜ்ஞாநக்கொத்தையைச் சொல்லிற்று.

(ஏதலன்) சத்ரு. தாயைச் சோறுவேண்டும்போதும் வாளை விதிர்த்த வேண்டும்படியான சாத்ரவத்தைச் சொல்லுகிறது. (உ) "ரிபூணாமபி வத்ஸல: - ரிபூணாமபி வத்ஸல:" என்கிறதுக்கு எதிர்தட்டாயிருக்கிறபடி. (ங) "மர்யாதாநாஞ்ச - மர்யாதாநாஞ்ச" என்கிறவர்க்கு எதிர்த்தட்டாம்படி மர்யாதாபங்கம் பண்ணியிறே இருப்பது. இத்தால் - வ்ருத்தத்தில் கொத்தை சொல்லுகிறது.

(கீழ்மகன்) இவை இத்தனையும் பூஷணமாம்படியான ஜந்மத்தையுடையவன். கீழ்ச்சொன்னவை இரண்டும், ஜ்ஞாநஸாத்யமாயும் ப்ராயஶ்சித்த ஸாத்யமாயு மிருக்குமிறே; இது, வேறொன்றால் கழிக்கவொண்ணாதே. (ச) "இக்ஷ்வாகு வம்ச ப்ரபவ:-இக்ஷ்வாகு வம்சப்ரபவ:" என்கிறவர்க்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கிறபடி. இத்தால் - ஜந்மத்தின் கொத்தைசொல்லுகிறது. இம்மூன்றாலுமாக, பெருமாளுடைய நீர்மையிலேற்றம் சொல்லிற்றாய்த்து.

(என்னுதிரங்கி) இவையொன்றும் பாராதேயாய்த்து இரங்கிற்று; (ரு) "ருஷீணாமக்நிகல்பாநாம் - ருஷீணா மக்நிகல்பாநாம்" என்று ஜந்ம வித்யா வ்ருத்தங்களையுடையரா யிருக்கும் உபாஸகரான ருஷிகளுக்கும், (சு) "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்னும் இளையபெருமாளுக்கும், ஸாதநஸித்த்யர்த்தமாகவும் போக(ஸ்)ஸித்த்யர்த்தமாகவும் இரங்கு மிரக்கத்தை யிறே இவரளவி லிரங்கிற்று. அதவா, (என்னுதிரங்கி) இப்பாசுரம் சொல்லாதிருக்க, இரங்கி,

(க) ரா-பால-க-கஉ. (உ) ரா-யு-ஙO-ருகூ. (ங) ரா-ஸு-ருங-கக.
(ச) ரா-யு-க-அ. (ரு) ரா-பா-க-சரு. (சு) ரா-அயோ-ங க-உரு.

(க) "ந த⁴ர்மநிஷ்டோऽஸ்மி - நதா்மநிஷ்டோஸ்மி" (உ) "மேऽபராத⁴: - அபார்யாத:" (ங) "ராவணோ நாம - ராவணோநாம" இத்யாதிகளிலே - சரணம் புகுவார் ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக் கொள்ளக்கடவர்கள் என்று நின்றதிறே.

ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை இவர் சொல்லுவானென்னென்னில்; அவருடைய கருத்தாலே. (மற்றவற்கு) அவனுக்கு அதுக்குமேலே. (இன்னருள் சுரந்து) இவ்விஷயீகாரத்துக்கு மேலே, இனிய அருளைச்சுரந்து. (இன்னருள்) தன்பேறான அருள். (சுரந்து) வத்ஸ ஸகாசத்தில் தேநு (தே⁴நு)வானது க்ஷீரத்தைச் சுரக்குமாபோலே, குணங்களைச் சுரந்து.

இத்தை உபபாதிக்கிறது மேல். (மாழை மான் மடநோக்கி) நிகர்ஷம் சொன்னால், ப்ரதமத்தில் முன்னிடக்கடவ அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. முக்த்த (முக்³த⁴)மான மானினுடைய ம்ருதுவான நோக்குப்போலேயுள்ள நோக்கையுடையவள். இத்தால்-ஸம்பந்தம் இருவரோடும் ஒத்திருக்கச்செய்தே இவளுடைய கடாக்ஷத்தினுடைய முற்பாடு சொல்லுகிறது. இவனைப்பாரா அவனைப்பார்க்கும்; (ச) *ப்ரேக்ஷித ஜ்ஞாஸ்து கோஸலா: - ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்து கோஸலா: இறே. ப்ரணயிநி, ப்ரணயிகளுக்கு வாயால் சொல்லுவதில்லையிறே. "இத்தனை குறைவாளனை விஷயீகரியா தொழிகிறதென்!" என்றுப்போலேயாய்த்துப் பார்வை இருக்கிறது. இவள் பருவத்தையும் நோக்கையும் கண்டால் இவள் வழியே போவானொருவனிறே. (உன்தோழி) உனக்கு ஸ்வாமிநி என்னாதே, தோழி என்கிறார் - நீர்மையாலே; சீரியார், சேஷபூதரையும் "அண்ணா" "ஆச்சீ" என்று நிற்பர்களிறே. இவர்கள்தான் இங்ஙனல்லது சொல்லமாட்டார்கள். (ரு) "மித்ரபா⁴வேந - மித்ரபாவேந" (சா) "மித்ரமௌபயிகம் - மித்ரமௌபயிகம்" (எ) "தேநமைத்ரீ ப⁴வது தே - தேநமைத்ரீ பவதுதே" இவ்வார்த்தை போழ்க்கு இருக்கையன்றிக்கே, ப்ராப்தி ஸமயத்திலும், (அ) "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி - நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்று குணஸாம்யத்தையும் போக (போ⁴க³)

(க) ஸ்தோ-ரு-உஉ. (உ) ஸ்தோ-ரு-சாஉ. (ங) ரா-யு-கஎ-கஉ.
(ச) (ரு) ரா-யு-கஅ-ங. (சா) ரா-ஸு-உக-கக.
(எ) ரா-ஸு-உக-உக. (அ) முண்ட-ங-க-ங.

ஸார்யத்தையும் தேஹஸாம்யத்தையும் போக்ய (భోగ్య) ஸாம்யத்தை யும் கொடுத்திறே வைப்பது.

(உம்பி எம்பி) உன்னுடைய தம்பி, என்னுடைய தம்பி. இங்ஙனே சொல்லுவானென்னென்னில்; பெருமாள் விஷயீகரித்திருக்குமவர்களை அவரோபாதியாக நினைத்திருக்கும் இளையபெருமாள் கருத்தாலே; (க) "భక్తిరష్టవిధా హ్యేషా యస్మిన్ మ్లేచ్ఛేపి వర్తతే। తస్మై దేయం తతో గ్రాహ్యం స చ పూజ్యో యథా హ్యహమ్ - பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே। தஸ்மைதேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்" என்றும், (உ) "தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மினென்று நின்னோடு மொக்க வழிபட வருளினாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (ங) "பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்" என்று - ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் ஒருவன் முக்தனாய்ச்சென்றால் ஶ்ரீபாதம் விளக்கி ஸூரிகள் ஆதரிக்கக்கடவர்கள் என்னுநின்றதிறே. அவர்களிலே பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தவரிறே இளையபெருமாள் இத்தால் - வைஷ்ணவாங்கீகாரம் பண்ணிக்கொடுத்தபடி. (ச) "அவனே செய்யும் சேமம்" என்றும், (ரு) "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (என்றொழிந்திலை) அவ்வளவில் விட்டிலை. பிராட்டியை "தோழி" என்றும், இளையபெருமாளை "தம்பி" என்றும் சொன்னபோதே, ஆர்த்த (ఆర్త)மாக வருமிறே தம்முடைய தோழமை.

(உகந்து) உகப்பாலே, "தோழன்நீ" என்கிறார். உகப்பு ஓரளவில் நிற்குமதன்றே. (தோழன்நீ எனக்கு) ஸ்வநிகர்ஷத்தைச் சொல்லிப் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு வைஷ்ணவாங்கீகார முண்டானால், அநந்தரம் உபாயஸ்வரூபம் அநுஸந்தேயமாகக் கடவதிறே; அத்தைச் சொல்லுகிறது. (இங்கொழி) பின்தொடர்ந்து போகப்புக்கா போலே காணும் இவரும். படைவீடு கெடாமைக்கு ஒருவனைவைத்தோம், வழியடி கெடாதபடி இங்கேயிரும், ஸ்வேச்சாநுரூபமாக வன்றியிலே, (சு) *க்ரியதாமிதியிலேயிறே அங்குமுள்ளது. (என்ற சொற்கள்) அவ்வார்த்தங்களன்றிக்கே, அப்பாசுரங்காணு மிவரை வருத்துகிறது. (வந்து) ஒருகால விசேஷத்திலே யாயிருக்க, கர்ணபரம்ப

(க) (உ) திருமா-சஉ. (ங) தி-வாய்-கo-கூ-கc.

(ச) தி-வாய்-எ-ரு-கo. (ரு) அமல-க. (சு) ரா-ஆர-கரு-எ.

ரையாகவந்து; இவர்நெஞ்சிலே யாய்த்து ஊற்றிருந்தது. இப்பாசுரந் தன்னை (௧) "గుహేన సహితో రామో లక్ష్మణేనచ సీతయా - குஹேநஸஹிதோ ராமோ லக்ஷ்மணேநச ஸீதயா" என்று ஶ்ரீ வால்மீகிபகவான் சொல்லிவைத்தானிறே. (அடியேன் மனத்திருந்திட) (௨) "సంస్మరామ్యస్య వాక్యాని - ஸம்ஸ்மராம்யஸ்ய வாக்யாநி" என்னுமாபோலே இவர் நெஞ்சிலேயாய்த்து வேர்விழுந்தது. சேஷபூதனுடைய தயநீயமான பாசுரம் சேஷிநெஞ்சிலே வேர்விழுந்து ரக்ஷணத்துக்காய்க் கிடக்குமாபோலே, சேஷிபாசுரம் சேஷபூதனுடைய நெஞ்சிலே கிடக்கக்கடவதிறே கைங்கர்யத்துக்காக.

(ஆழிவண்ணா) ரத்நங்களாலே கடல் நிரம்பி யிருக்குமாபோலே, ஆஶ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணங்களாலே நிரம்பின கடல். (௩) "అపారకారుణ్య - அபாரகாருண்ய" இத்யாதி. (௪) [యథా రత్నాని జలధేరసంఖ్యేయాని పుత్రక । తథా గుణాహ్యనన్తస్య అసంఖ్యేయా మహాత్మనః - யதா ரத்நாநி ஜலதேரஸங்க்க்யேயாநி புத்ரக। ததா குணாஹ்யநந்தஸ்ய அஸங்க்க்யேயா மஹாத்மந:] உத்பத்தியு மங்கேயாய், வாஸமும் அங்கேயாய், புறம்போரிடத்தி லின்றிக்கே எல்லாரு மாதரிக்கும்படி ரத்நங்களிருக்குமாபோலே யாய்த்து குணங்களிருக்கும்படி. அதவா, கடல்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே! வடிவைக்கண்ட போதே ஸாம்ஸாரிகமான தாபங்களடைய ஆறும்படியாய்த்திருப்பது. (நின்னடியிணை) அநந்தரத்தில் (௫) "చరణౌ - சரணௌ" என்கிறபதத்தை நினைக்கிறது. (அடைந்தேன்) க்ரியாபதத்தில் வர்த்தமாநம் கௌண (ఔ)மென்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

(அணிபொழிலித்யாதி) ராமாவதாரத்தைச் சொல்லி இங்கே சேர்க்கையாலே (௬) "நம் சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்" என்கிறபடியே - அவரே இங்குச்சாய்ந்தாரென்கிறது. அணி என்று - பொழிலுக்கு விசேஷணமுமாய், கோயிலுக்கு விசேஷணமுமாயிருக்கிறது. அதாகிறது - ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணம்போலே யிருக்கை. சோலைவாய்ப்புக்கண்டு சாய்ந்தாப்போலே யிருக்கச்செய்தேயும், ஆஶ்ரயிப்பார் தேட்டமாயன்றோ இங்குச்சாய்ந்தருளிற்று. (அம்மானே)

---

(௧) ரா-பா-௧-௩௦. (௨) ரா-ஆர-௧௯-௩௧. (௩) கத்ய-
(௪) (௫) த்வயம். (௬) தி-மா-௧௧.

உடையவனுகையாலே உடைமை தேட்டமாயன்ரே இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. ... ... (க)

அரு. — முதற்பாட்டு. மேல்பாட்டில் - "வாதமாமகன் மற்கடம்" என்று திருவடியை விஷயீகரித்தமையைச் சொல்லுகையாலே, இதக்கு முன்னே விஷயீகரித்த ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் விஷயமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிருர். விஷயசாபல்ய ஹேதுவான அஜ்ஞாநம் - அபோக்யங்களில் போக்யதாபுத்தி யாகையாலே, அதின் கொடுமை சொல்லுகைக்குறுப்பாக அவாந்தரபேதங்களை அருளிச்செய்கிருர் (அஜ்ஞாநந் தானித்யாதி). (விஷயப்ராவண்ய ரூபமான) என்றது-விஷயப்ராவண்யமாகப் பரிணமித்தவென்றபடி. இத்தால்-"ஏழை" என்றசப்தம் - அமுக்யமாக விபரீதஜ்ஞாநத்தைக் காட்டுமென்றபடி. (க) "நராம: பரதாராம்ஸ்து சக்ஷுர்ப்யாமபி பஶ்யதி - நராமஃ பரதாராம்ஸ்து சக்ஷுர்ப்யாமபி பஶ்யதி" என்கிறபடியே யுண்டானபுகழை (உ) "யஶஸ்வீ-யஶஸ்வீ" என்றதாய், அதுக்கடியான ஜ்ஞாநஸம்பத்தியைச்சொல்லி, தத்பலமான சுசி (ஶுசி)த்வம் சொல்லுகையாலே விஷய ப்ராவண்யலேசமில்லாதபடி சொல்லிற்றென்று விவக்ஷித்துக் கருத்தருளிச்செய்கிருர் (ஜ்ஞாநேத்யாதி).

(பூஷணமாம்படி) என்றது-குணமென்று சொல்லலாம்படி என்கை இவையொன்றும் பாராதே இரங்கிருரென்கையாலே-இரக்கத்துக்குத்தகாத விஷயமென்றதாய்த்து. ஆனல் இரங்கத்தக்க விஷயமேதென்ன இத்தா[illegible]ருர் (ருஷீணாமித்யாதி) [illegible] [illegible] சேப[illegible] (அ) ‡(பாசுரத்தை) என்றவநந்தரம், வருளிச்செய்க[illegible] சொல்லாதிருக்க [illegible]ளும் செருக்ஷம்.

‡"அவர்க்கு" என்று - குஹப்பெருமாளை உபசரித்துச் சொல்லுகையால், தம்கருத்தால் சொன்னவரன்றென்று கருத்து.

(முன்னிடக்கடவ அர்த்தம்) புருஷகாரமென்றப்டி. ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பெருமாள்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே நாலடியிட்டுவர, பெருமாள் கடாக்ஷிக்கைக்கு முன்னுசு,பிறந்தகத்தில் தோழன்மார்வந்ததாகக் கடாக்ஷித்து, அநந்தரம் பெருமாளை அங்கீகாரஹேதுவாக அழகாகவும் ஸாபிப்ராயமாகவும்பார்க்க, இவற்றை யெல்லாமறிந்து பெருமாள் "மாழைமான் மடநோக்கி யுன்தோழி" என்கிருரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதில் "தோழன் நீ யெனக்கு" என்ருப்போலே சொல்லாதே, "உன்தோழி" என்றத்தால் பலித்தகருத்தருளிச்செய்கிருர் (இத்தாலித்யாதி). நோக்கையிட்டு விசேஷித்ததுக்கு(ஞ)பாவம் (இவளையித்யாதி). "மடம்" என்றத்தால் தோற்றின ம்ருதுத்வந்தா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (இத்தளையித்யாதி). "மாழை" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிருர் (இவள்பருவமித்யாதி). எத்தனை நீர்மையுண்டானுலும் தம்பெருமை போகச்சொல்லுவரோ

(க) ரா-அயோ-எஉ-௬அ. (உ) ரா-பா-க-கஉ.

‡ இவ்வாக்யத்வயம் அநந்விதம்.

வென்ன (சேரியாரித்யாதி).லோகத்தில் நியமேத அப்படியே வ்யவஹரிப்ப ரென்னக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள்தானித்யாதி). ஆனாலும், உபசரித்துச் சொன்னவார்த்தை நிர்வஹிக்கூடலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வார்த்தை யித்யாதி). (போழ்க்கன்) காபட்யம்.

உம்பியான இளையபெருமாள் எம்பிஎன்று தாத்பர்யம் விவக்ஷித்தரு ளிச்செய்கிறார் (உன்றுடைய் வித்யாதி). பெருமாள் தன்நீர்மையாலே ஸாம்யத்தைக் கொடுப்பராகையாலே அப்படி "உம்பி" என்று அருளிச்செ ய்தாரே யாகிலும், அத்தை அநுபவிக்கிற ஆழ்வார் அங்ஙன் அநுபவிக்கக் கூடுமோ, வானவரில் தலையானவர்க்கும், "ஏழைபேதலன்" இத்யாதிப்ப டியே கானவரில் தலையானவர்க்கும் நெடுவாசியுண்டே என்னும் சங்கை யை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்ஙனே இத்யாதி). (இவரும்) ஆழ் வாரும், சொல்லலாம் என்று சேஷம். இளையபெருமாள் அப்படி பகவத் ஸமராக நினைத்திருக்கைக்கு ப்ரமாணம் (பக்திரித்யாதி). இந்தப்ரமா ணம் இவ்விபூதியிலுள்ளார்க்காகச் சொன்னதன்றோ, இளைய பெருமாள் நித்யஸூரிகளன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பதியினி லித்யாதி). பெருமாள் "உம்பி" என்றதால் பலித்த வர்த்தமென். "உன் தோழி" என்றத்தால் கொடுத்ததரம்போராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத் யாதி). (அங்கீகாரம்) என்றது - உத்தேஸ்யதயா எண்ணும்படி பண்ணுகை. இப்படி அவன் ஸவீகாரம் பண்ணிக்கொடுக்க விடுமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). "சேமம்" என் றது - பாகவதாபிமாநம் என்று திருவுள்ளம். பரலோகஸாரங்க முநிகள் தம்மைத் தோளிலே கொண்டுவரச்செய்தே அவர்க்குத்தாம் பரதந்த்ரரா னபடியை அநுஸந்தித்தபடியாலே "ஆட்படுத்த" என்றுமிறே என்று கருத்து.

"உன்தோழி" என்றுப்போலே உனக்கு நான் தோழன் என்னவே ண்டியிருக்க, "தோழன் நீஎனக்கு" என்றத்தாலே - நமக்குள்ள தோழ மை ஒரு சரக்காகத் தோன்றுமையாலே, அவர் தம்மைத் தோழமை கொ ண்டதே கனக்க நினைத்தருளிச்செய்தார்; இத்தால்-உபாயஸ்வீகாரம் பண் ணினபடியாய்த் தென்கிறார் (ஸ்வாதீகர்ஷத்தை யித்யாதி). (க) "ப்ராப்ய ஸர்வஸ்வமேவ ஸ்நேஹாத்ஸர்வதைவ - பத்ப்யாமபிகமாச்சைவ ஸ்நேஹஸந்தர்ச நேநச" என்று சொல்லுகிறபடியே - நாலடிவருகையே ஸங்கப்ரபத்தி என்றெண்ணி யிருந்தாரென்ற தாய்த்து. ஆழ்வார்க்கு கங்காகூலம் விப்ர க்ருஷ்டமா யிருக்குமே, ஓரிடத்தில் தாமுமவரு யிருந்து சொல்லுமாபோ லே "இங்கு" என்னக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பின்னித்யாதி. இவரும்) என்ற வநந்தரம், அவரைப்போலே என்று சேஷம். ஆனால்

(க) ரா-அயோ-கூ0-சு0.

அவர் பின் துடர்ந்தால் காட்டுக்குத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டு போக வொண்ணுதோ, "ஒழி" என்று விஷேதிக்கை தோழமைக்குச் சேராதே யென்ன வருளிச்செய்கிருர் (படையித்யாதி). இத்தால் - "பரதாழ்வாணுக்கு நாம் போனவழிகாட்டு" என்று இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி பண்ணி யருளுகையாலே நிரதிசய புருஷார்த்தத்தை நியமித்தாரென்றதாய்த்து. கர்ணபரம்பரயா வந்ததென்றதுக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிருர் (இப்பாசுரந்தன்னை யித்யாதி). "గుహమాసాద్య ధర్మాత్మా నిషాదాధిపతిం ప్రియమ్ । గుహేన సహితో రామో లక్ష్మణేన చ సీతయా-குஹமாஸாத்யதர்மாத்மா நிஷாதாதிபதிம்ப்ரியம்। குஹேந ஸஹிதோராமோ லக்ஷ்மணேநச ஸீதயா" என்றத்தாலே - இளையபெருமாளுக்கு முற்பட குஹரோட்டைச் சேர்த்தி சொல்லியும், அநந்தரம் அவர்க்கு இவர் தம்பிஎன்னும்படி ஸ்நிக்த்தரான இளையபெருமாளைச் சொல்லியும், அதுக்கநந்தரம் இருவர்க்கும் புருஷகார பூதையான பிராட்டியைச் சொல்லியும் போருகையாலேயும், "ப்ரியம்" என்கையாலேயும்,"உன்தோழி உம்பி, எம்பி, தோழன் நீஎனக்கு" என்றவை சொல்லிற்றுய்த்தென்று திருவுள்ளம். பரதாழ்வான் ப்ரீஸூக்திகள் பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே சிரகாலம் கிடந்தத்தை த்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிருர் (ஸம்ஸ்மரா மியித்யாதி).

"யதா - ததா" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிருர் (உத்பத்தியுமித்யாதி).

"அணி" என்றது * அரங்கத்துக்கு விசேஷணமானபோது தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (அதாகிறதித்யாதி). * பொழிலுக்கு விசேஷணமான போது தாத்பர்யம் (சோலையித்யாதி). ... ... (க)

ரு.—வாத மா மகன் மற்கடம் விலங்கு
மற்றோர்சாதியென்றொழிந்திலை உகந்து
காதலாதரம் கடலினும் பெருகச் செய்
தகவினுக்கில்லை கைம்மாறென்று
கோதில்வாய் மையினுயொடுமுடனே
உண்பனுனென்ற வொண்பொருளெனக்கும்
ஆதல் வேண்டுமென்றடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மற்றோர்சாதி	வேறொரு (மநுஷ்ய ஜாதியல்லாத) ஜாதியில் பிறந்தவன்,	விலங்கு	(அதாவது) ஜ்ஞாந ஹீநமான திர்யக் ஜாதி,

மற்கடம்	(அதிலும்) குரங்கு,	இல்லை	கிடையாது
வாதம்	(அதுக்குமேலே அஹங்கார ஹேதுவான) வாயுவினுடைய	என்று	என்றுசொல்லி,
		கோதுஇல்	நிர்த்துஷ்டமான
		வாய்மையினொடும்	(ப்ரிய) பா(ஷா)ஷணத்தை யுடையரான உம்மோடு
மா	ஶ்லாக்யமான	உடனே	கூடியிருந்தே (உபமைத் தழுவிக்கெண்டு)
மகன்	பிள்ளை		
என்று	ஆகிய இந்தத்தண்மைகளைப் பார்த்து		
ஒழிந்திலை,	கைவிடாதவனாய், (அதுக்குமேலே)	நான்	நான்
உகந்து	(அவன்விஷயத்தில்) ப்ரீதிபண்ணி,	உண்பன்	(நிரதிசய ஸுகக்ரமான திருமேனியை அநுபவிக்கக் கடவேன்
காதல்	ஸ்நேஹமும்		
ஆதரம்	(அதின் முதிர்ந்தநிலமான) காமமும்	என்ற	என்றருளிச்செய்த
		ஒள்	அழகியதான
கடலினும்	ஸமுத்ரத்தைக்காட்டிலும் அதிகமாக	பொருள்	அர்த்தமானது
		எனக்கும்	என் விஷயத்திலும்
பெருக	வளராநிற்க,	ஆதல்வேண்டுமென்று	உண்டாக வேணுமென்று கருதி
செய்	(நீர்) செய்த [குந்த]		
தகவினுக்கு	உபகாரத்துக்கு (த்த		
கைம்மாறு	ப்ரத்யுபகாரமானது,		

அடியிணையடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. ஜந்மவ்ருத்தங்களால் குறையநின்ற ஶ்ரீகுஹப்பெருமாள்பக்கல் பண்ணின விஷயீகாரத்தை என்பக்கலிலேபண்ணவேணுமென்று சரணம்புக்கார் - கீழிற்பாட்டில்; மநுஷ்யஸஜாதீயத்வம் கிடக்கச்செய்தே வந்த நிகர்ஷமிறே-கீழ்ச்சொல்லிற்று; இங்கு-விஸஜாதீயமான திர்யக்கையகப்பட தத்கத(தத்கத)நிகர்ஷம்பாராதே விஷயீகரித்தமாத்ரமேயன்றிக்கே அந்தஃபுரகைங்கர்யத்திலே ஏவிபடிமைகொண்டாப்போலே, என்னளவிலும் கைங்கர்யத்தைக் கொள்ளவேணுமென்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு விஷயீகாராநந்தரம் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்குமத்தனைபோக்கி, ஸாதநத்திலந்வயிக்கவேண்டுவதில்லை போலேகாணும். "இந்நொடி" என்றவிடத்தில் சொல்லிற்று இத்தையிறே.

(வாதமாமகனித்யாதி) விஷயீகாரத்துக்கு நிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுறவோபாதி, கைங்கர்யத்துக்கும் நிகர்ஷத்தைமுன்னிடவேணுமிறே;

விஸஜாதியர் நிகர்ஷம் சொல்லும்போதும் "மற்றோர்சாதி" என்னவமையுமிறே. அதுதன்னிலே வருகிற நிகர்ஷம் சொல்லுகைக்காக (விலங்கு) என்கிறது - திர்யக்கு; ஜ்ஞாநத்தில் விலங்குதலையிட்டுச் சொல்லுகிறது (க) "யஸ்து திர்யக்ப்ரவ்ருத்தி ஸ்யாத் திர்யக்யோநிஸ்ஸ உச்யதே. யஸ்து திர்யக்ப்ரவ்ருத்தி ஸ்ஸ்யாத் திர்யக்யோநிஸ்ஸ உச்யதே" என்னக்கடவதிறே. ஜ்ஞாநத்துக்கு விலங்குதல் வருவது - ஆஹாரநியதியில்லாமையாலும், ஜந்மஜநகபாவத்தில் முறைபிலே பரிமாறுமையாலுமிறே. (மற்கடம்) அதிலும் தண்ணியதொன்று சொல்லுகிறது. தானே நிரப்பிக்கொடுக்கும்துமத்தையும் ஸ்வஸாமர்த்யத்தாலே அபஹரித்துக்கொண்டதாயிறே இருப்பது; (உ) "வாநரேண மயா ப்ரஹ்-வாநரேணமயாவைஹ" என்னுமாபோலே. (வாதமாமகன்) வாயுவினுடைய ஸ்லாக்யபுத்ரன். நிகர்ஷம்சொல்லுகிற ப்ரகரணத்தில் உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தைச் சொல்லுகிறது எதுக்கு ரூபமாக வென்னில்; ஜாதியைப்பற்றவன்றிக்கே, ஸ்வபாவத்தைப்பற்றவிறே, கீழ் உக்த நிகர்ஷம்போலன்றே "வாயுபுத்ரன்" என்கிற அஹங்காரத்தால் வந்த நிகர்ஷம். அந்தசாமர்த்யக்கடி - அஹங்காரமிறே; ஸ்வரூபநாசத்தைபலி(ஃவி)ப்பிக்குமிறே. இந்த அஹங்காரத்துக்கடி-அந்த உத்க்ருஷ்டஜந்மம். (ங) "புண்யபாபே விதூய - புண்யபாபே விதூய" என்னுமாபோலே த்யாஜ்யத்தில்முற்படவேண்டுவது இதிறே; ஆகையிறே (ச) "தர்மாந் பரித்யஜ்ய ஸர்வாந் பரித்யஜ்ய" என்கிறது. (என்றொழிந்திலை) இவையோரோவொன்றே போருமிறே கைவிடுகைக்கு; இவைபார்த்துக்கைவிட்டிலை இக்குறையுடையவனுக்கு இவைபார்த்துக் கைவிடவொண்ணுதிறே.

கைவிடாதவனேயென்று (உகந்து) அதாவது-சேஷபூதனுக்குக் கைங்கர்யத்தை உண்டாக்குகையும் அவனுக்கு ப்ராப்தமென்று நினைத்திருக்கையுமன்றிக்கே தன்பேறாக நினைத்திருக்கையும், ப்ரத்யுபகாரம் தேடித்தடுமாற வேண்டாமையும். உகப்பை உபபாதிக்கிறது மேல் (காதலாதரம்) இது புநருக்தமன்றோவென்னில்; அவ்யாப்தி அதிவ்யாப்திரஹிதமான லக்ஷணவாக்யத்தில் புநருக்திதோஷமாவது; ஆற்றாமையும் ஆதரமும் சொல்லுவிக்கச் சொல்லுகிறதாகையாலே தட்டில்லை. கிஞ்ச, அபிவ்யக்திபேதத்தாலே புநருக்தமுமன்று,-(ரு) "செந்

(க)
(உ)
(ங) முண்ட-௩-௧-௩.
(ச) கீதை-௧௮-௬௬.
(ரு) தி-வாய்-உ-ரு-௧.

தாமரைத்தடங்கண்" என்கிறது தன்னையே பலகாலும் சொல்லுகிற துக்குத்தாத்பர்யமிதிறே. காதலினுடைய கார்யமிறே-ஆதரமாகிறது. (க) "ஸங்காத்ஸஞ்ஜாயதே காம:-ஸங்காத்ஸஞ்ஜாயதே காம:" என்கிறபடியே-கர்மநிபந்தநமாகச்சிலவர்க்கு வருமதுதையிறே பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் சொல்லுகிறது. பிராட்டிக்கு, பெருமாளைக் கண்டபோதே, "வில்லைமுறித்துக் கைப்பிடிக்கவல்லரே!" என்று ஸங்கம்பிறந்தது; பின்னை அநுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதநநகாமம்; அவர்க்கு பித்ருக்ருததாரம் என்று பிறந்ததுஸங்கம். (உ) "ஸ்த்ரீணாம் விலாஸ சேஷ்டிதை:" என்கிறபடியே-குணரூபசேஷ்டிதங்களைப்பற்றப் பிறந்தது-காமம். (கடலினும்பெருக) கடல்குளப்படியாம்படி பெருகுகிறஸமயத்திலே. இரண்டாம்ப்ரயமும் கடல் போலேயாகிலும். பெருகுகையாவது - பர்யாதாபங்கம் பிறக்கை யிறே. அதாவது - (ஙு) "ஸமுத்ர இவ காம்பீர்யே" என்கிறநிலைகுலைந்து வேண்யுத்ரதாத்திலே ஒருப்படுகையும், (ச) "அவாக்ய அநாதர:" என்றும் நிலைகுலைந்து. (ரு) "ஸமுத்ரோ போதஸ்ய - அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே" என்னும்படியாகையும்.

(செய்தவினுக்கு) தகவாகிறது-தர்மம். அதாகிறது-ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே செய்யுமதிறே. (சு) "ஸர்வே தர்மத: பரிரக்ஷிதா:" என்கிறபடியே-ப்ரயோஜநங்களைபேக்ஷியாதே எல்லாரையும் ரக்ஷித்தவனல்லையோ. (இல்லைகாண்மின்றா) சேஷபூதன் சேஷியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிற பாசுரத்தை சேஷிசொல்லுகிறுனிறே நீர்மையாலே. என்னைப்போலே திருவாய்ப்பாதிரத்தைத் தந்து எல்லாரும் தேடிக்கொடு திரியாநிற்க, (எ) "ஸர்வஸத்வ மயா-ஸேய மாஸாதிதாமயா" என்று காணிபபெறும்படி பண்ணுவதே! என்று நான் சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை இவர் சொல்லுவதே! என்கிறே இவருடைய அபிப்ராயம்.

(கோதில்வாய்மையினுயொடும்) வாய்மை-வாகிந்த்ரியவ்யாபாரம். அதாகிறது - வசநம். அதுக்குக் கோதில்லாமையாவது-(அ) "ஸம்ஸ்ருதம் மதுரம் வாக்யம் - ஸம்ஸ்ருதமேவ மதுரம்வாக்யம்" என்று பிராட்டியுடைய திருவுள்ளத்தே மெய்யென்றுபட்டு அவள் தரித்தபடி சொல்லு

(க) கீதை-உ-சுஉ. (உ) ஸுபேந்த்ரா-ரு-ருஅ. (ஙு) ரா-ஸு-ககூ-ஙுO.
(ச) சாந்தோக-ங-கரு-உ. (ரு) ரா-யு-ஙு-அ. (சு)
(எ) ரா-ஸு-கக-கசு. (அ) ரா-ஸு-ககு-க.

கையும், (க) "த்ருஷ்டஸீதா - த்ருஷ்டாவஸீதா" என்று இவர் தரிக்கும்படி சொல்லுகையும், (உடனேயுண்பன் நானென்ற) இனி நாமொக்க ஜீவிக்கக்கடவோம்.

இவ்வர்த்தம் (உ) "ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து - ஏஷஸர்வஸ்வ பூதஸ்து" என்கிறத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. ஒருகலத்திலே உண்பாரைப் போலே சேஷசேஷிகளிருவர்க்கும் அநுபாவ்யமிறே திருமேனி. [ஸர்வஸ்வபூத:] ஸ்வரூப ரூப குணங்களிலும் பிராட்டிமாரிலும் அபிமதமாயிருக்கையாலே. அதாவது - ருசிஜநகமாயிருக்கையாலும், தானே ஸாதநமுமா யிருக்கையாலும், ஸதாதர்சந விஷயமாயிருக்கையாலும், ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷணத்துக்கு ப்ரதாநபரிகரம் திருமேனியிறே; அவ்வுடம்போடே யணைந்த உடம்பென்றிறே தன்னுடம்பையும் அவன் விடமாட்டாதே யிருக்கிறது.

(ஒண்பொருள்)சீரிய அர்த்தம். (எனக்குமாதல்வேண்டுமென்று) இப்பெரியபேற்றை ஆசைப்படுகையாவதென்! என்று கைவாங்கார்களிறே க்ருபணராயிருப்பார். (அடியிணையடைந்தேன்). சரணாகதிக்கு பலி(ஃலி)யாததொன்றுமில்லை என்றிருக்கிறார். அத்தலையாலே வருமன்று எல்லாம் கைபுகுருமிறே. (அடியிணையடைந்தேன்) உன்னுடைமைகண்டேன் என்று வந்தவனில் வ்யாவ்ருத்தி.

(அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே) ஆபிமுக்யம் பிறந்தால் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்கைக்காகவன்றோ இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம் பாட்டு. (வாதமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பகவத் விஷயீகாரத்தை ப்ரார்த்தித்தவுடனே, நிரதிசய புருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக்கூடுமோ, கைம்முதலையன்றோ ப்ரார்த்திக்க வடுப்பதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வதிகாரிக்கித்யாதி). ஆனால் விஷயீகரித்தவுடனே ஸ்ரீகுஹப் பெருமாளைக் கொண்டு கைங்கர்யத்தைக் கொண்டாரோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இங்கொழி யித்யாதி).

விஷயீகரிக்கைக்கு ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளை வ்யாஜீகரித்துத் தம்முடைய நிகர்ஷம் முன்னிட்டாரே யாகிலும், விஷயீகாரம் பெற்றபின் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும்போது திருவடியை வ்யாஜீகரித்து நிகர்ஷத்தை முன்னிடவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகாரத்துக் கித்யாதி). இத்தால் - புருஷார்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தைப் பார்த்தால் ஸ்வநிகர்ஷமும் முன்னிட வேண்டியிருக்கு மென்றதாய்த்து. "ஏழை, ஏதலன்.

(க) ரா-பால-க-எஅ. (உ) ரா-யு-ரு-கஉ.

கிழ்மகன்'' என்றவிடத்தில் உத்தரோத்தரம் நிகர்ஷாதிக்யம் சொல்லுமா போலே,இங்கே க்ரமேண சொல்லுமளவில் உத்தரோத்தர நிகர்ஷம் சொல்லக்கூடாமையாலே வ்யுத்க்ரமேண வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார் (விஸஜாதீய ரித்யாதி). (அதுதன்னிலே) - அந்த நிக்ருஷ்ட ஜாதிதன்னிலே. ''மற்கடம்'' என்றபோதே ''விலங்கு'' என்றது ஸித்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திர்யக்கித்யாதி). திர்யக்குக்களிலும் தண்ணிதானமையை உபபாதிக்கிறார் (தானே யித்யாதி). இத்தால் - பஶ்வாதிகளுக்குப் புல்லிட்டால் முகம்பார்த்துத்தின்னும்; குரங்குகளுக்குச் சோறுகாட்டினால் பறித்துக்கொண்டோடும்; அங்ஙனே, நிர்ஹேதுக க்ருபையால் ஸர்வேஶ்வரன் கொடுத்தத்தையும் தன்னாலே வந்ததாக எண்ணியிருக்கை மிகவும் தண்ணிதென்ற தாய்த்து. ''உத்க்ருஷ்ட ஜந்மம்த்யாஜ்யம்'' என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் (ஆகையிறே யித்யாதி). ஆனால் ''வாதமாமகன்'' என்றதொன்றைச் சொல்ல வமைந்திருக்க, இதிலும் குறைந்தவற்றை அருளிச்செய்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவையித்யாதி). தோஷங்களில் ப்ரதாநங்களை முந்துறச் சொன்னத்தால் கைவிடுகைக்கு எல்லாம் துல்யங்க ளென்கைக்காக வென்று கருத்து.

அவ்யாப்தியாவது - லக்ஷ்யைக தேசத்தில் லக்ஷணமில்லாம லிருக்கை; அதிவ்யாப்தியாவது-அலக்ஷ்யத்தில் லக்ஷணம் வர்த்திக்கை; புநருக்தி என்றது - புநஃ அவ்யாப்தி வாரணார்த்தமாக வாதல், அதிவ்யாப்தி வாரணார்த்தமாக வாதல் பதாந்தரங்க ளுண்டாகை. திருவடி விஷயத்தில் பெருமாள்செய்த ஆதரத்தில் இவ்வாழ்வாருக்கு ஆற்றாமையாதல் ஆதரமாதல் சொல்லுவிக்கையாலே புநருக்தியாகிலும் தோஷாயவன் றென்கிறார் (ஆற்றாமை யித்யாதி). இங்ஙனன்றிக்கே, பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கு முள்ள ஸங்கசாமங்களை ''காதலாதரம்'' என்கையாலே புநருக்தியில்லை என்கிறார் (கிஞ்சேத்யாதி). கீழே முன்னேசொன்ன யோஜனையை ஸத்ருஷ்டாந்த முபபாதிக்கிறார் (செந்தாமரை யித்யாதி). இரண்டாம்பக்ஷத்தை உபபாதிக்கிறார் (காதலினுடைய வித்யாதி). கர்மநிபந்தநமான காதலாதரம் அவதார விசேஷமான இவர்களுக்குக் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸங்காதித்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (இரண்டித்யாதி). கடல் போலே ஒருவர் பாவ (ஶூந்ய) மொருவர்க்குத் தெரியாதபடி கம்பீரரானவர் இப்படி படுகிறாரென்று கருத்து.

பெருமாள் நினைவு இதானால் திருவடி நினைவு ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (என் கையிலே யித்யாதி).

பிராட்டிமாரினு மபிமதமானதுக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி); ஆஶ்ரிதோப யோகியாகையாலே அபிமதமென்று கருத்து. (அவன்) திருவடி. ''எனக்கும்'' என்கிற சகார லப்யார்த்த மருளிச்செய்

கிருர் (இப்பெரிய வித்யாதி). "ஆகவேண்டும்" என்றது - ஆகவேணும் என்று சப்தார்த்தங் கண்டுகொள்வது. "வேண்டுமென்றடியினை யடைந்தேன்" என்று ஸாதநமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அத்தலையித்யாதி) தாத்பர்யார்த்த மருளிச்செய்கிருர் (உன்னுடைமை யித்யாதி). கார்யம் செய்தவர்களுக்கு முகங்கொடுத்தா யென்று தேன்றிக்கே காலைப்பற்றிக் கிடக்கிறேனென்ற வ்யாவ்ருத்தி என்று கருத்து.... ... ... (உ)

ரூ.—கடிகொள் பூம்பொழில் காமரு பொய்கை
வைகு தாமரை வாங்கியவேழம்
முடியும்வண்ணமோர் முழு வலி முதலை
பற்ற மற்றது நின்சரண் நினைப்பக்
கொடியவாய் விலங்கினுயிர் மலங்கக்
கொண்டசீற்ற மொன்றுண்டுள தறிந்துன்
அடியனேனும் வந்தடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கடிகொள்	பரிமளத்தை யுடைத்தான	அது	அந்த யானையானது
பூ	புஷ்பங்கள் நிறைந்த	நின்சரண்	உன் திருவடிகளை
பொழில்	சோலைகளால் சூழப்பட்டதாய்	நினைப்ப	த்யானிக்க (அப்பொழுது)
காமரு	ஸ்ப்ருஹணீயமான	கொடிய	க்ரூரமான
பொய்கை	மடுவிலே	வாய்	வாயையுடைய
வைகு	இராநின்ற	விலங்கின்	திர்யக்கான முதலையினுடைய
தாமரை	தாமரைப்பூவை	உயிர்	ப்ராணனானது
வாங்கிய	பறித்த	மலங்க	வ்யாகுலப்படும்படியாக
வேழம்	கஜேந்த்ரனை,	கொண்ட	ஏறிட்டுக்கொண்ட
முடியும்வண்ணம்	(தன்னுடைய சாபம்) முடியும் விதத்தை	ஒன்று	அத்விதீயமான (ஆப்ரிதார்த்தமான)
ஓர்	ஆலோசியாநின்றதாய்	சீற்றம்	கோபமானது
முழுவலி	பூர்ணப(ப)லத்தை யுடையதான	உண்டு	உண்டாயிற்று,
முதலை	முதலையானது	உளது	இப்படி ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாக) உள்ள கோபத்தை
பற்ற	நெருக்கிப்பிடிக்க,		
மற்று	அதுக்குமேலே		

அறிந்து	அறிந்து	வந்து	அகிஞ்சநனுய்வந்து
உன்	உனக்கு		அடியிணையடைந்தேன் அணிபொ
அடியனேன்	தாஸபூதனுன நான்		ழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (ங)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு, விஷயீகாரத்தையும் விஷயீகார பலமான கைங்கர்யத்தையும் சொல்கிற்று-கீழ்; கைங்கர்யத்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதியைப் போக்கி ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானைக் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பித்தாப்போலே, என்னுடைய விரோதியைப் போக்கி, என்னைக் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்க வேணுமென்கிறுர். விஷயீகாரத்துக்கும் கைங்கர்யத்துக்கும் நிகர்ஷம் முன்னிட வேண்டுகையாலே சொன்னுர் - கீழ்; விரோதி நிரஸநத்துக்கு நிகர்ஷம் முன்னிட வேண்டுவதில்லை யிறே; விஷயீகாரமாகிறது- உபாயத்தளவும் செல்லபலி (ஃலி)க்குமதிறே; அவன் உபாயமானுல் பின்னை கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்கு மித்தனை; அதுக்கு விரோதி யறுகையிறே பின்னையுள்ளது; அந்த விரோதிதான் உபயாகாரமா யிருக்கக்கடவது; அவை யாகிறன- இந்த்ரியவஶ்யதையும், யமவஶ்யதையு மிறே. மேலிற் பாட்டில் - யமவஶ்யதை; இங்கு இந்த்ரியவஶ்யதை சொல்லுகிறது. எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு விரோதியானமுதலையை நிரஸித்தாப்போலே, எனக்கு விரோதியான இந்த்ரியங்களை நிரஸித்தருளவேணு மென்கிறுர். இவ்வதிகாரிக்கு இந்த்ரிய வஶ்யதையாவது - விஷயாந்தர ப்ராவண்யம் முதலாய் கைங்கர்ய ஸ்பர்சியான அஹங்கார மமகாரம் முடிவாயிறே யிருப்பது.

(கடிகொளித்யாதி) "பொய்கைவைகு தாமரை" என்ன வமையுமிறே இவ னதிகரித்த கார்யத்துக்கு, பொழிலையும் பொய்கையையும் வர்ணிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்னில்; அநாவ்ருஷ்டியாலே ஜகத்தெல்லாம் நோவுபட்டு ஒரிடத்திலு மொரு புஷ்பமின்றிக்கே தட்டித்திரியாநிற்க, இவனுக்கு முற்படக் கண்ணிலே படுமதிறே சோலை; அந்தச் சோலைதான் தளிரும் முறியும் செருந்துமாய் நிற்கையாலே, கீழேயொரு பொய்கையு முண்டென்று தோற்றிற்று. (கடிகொள் பூம்பொழில்) பரிமள ப்ரசுரமாய் பூவை யுடைத்தான பொழில். 'அச்சோலையை நோக்கிப்போக" என்று புக்கவாறே, பரிமளம் வந்து ;ராணவிஷயமாய், அங்கே புஷ்பமுண்டென்று தோற்றிற்று.

(காமருபொய்கை) ஆகர்ஷகமான பொய்கை - ஆகர்ஷகமா யிருக்கையாவது- அகாதமாய், "துஷ்ட ஸத்வங்களு முண்டாயிருக்குமோ"

என்று விவேகியாதே மேல்விழும்படியாயிருக்கை. (வைகு தாமரை) அநாவ்ருஷ்டியாலே தாமரைப்பூக்கள் எங்குமொக்கக் குடிவாங்கி பர்வ தாக்ரத்திலே ஒரு பொய்கையிலே வந்து தங்குமாய்த்து. (வாங்கிய வேழம்) தன் மிடுக்காலும் அபிநிவேசத்தாலுமாக, வைத்தது வாங்கினுப்போலே வாங்கிற்று.

(முடியும்வண்ண மித்யாதி) இவ்வாதரத்தோடே புக்குத் தாமரைப்பூவைப் பறித்தவளவிலே, "ஓரானைக்கால் காணவல்லோமே" என்று பார்த்துக்கொடு கிடக்கிறமுதலை ஆனைக்காலைப் பற்றிற்று. (வேழம் முடியும்வண்ணம்) ஆனையை முடிக்கவேணும் என்றன்றே அது பற்றிற்று; தன்னுடைய சாபவிமோசநத்துக்காக விறே. இவர் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிற பாசுரமிறே இது.

(ஓர்முதலை) அத்வியமான முதலை. இதுக்கு முன்பு ஸ்வோஜ்ஜீவநத்துக்காக அநுகூலனை வந்து பற்றிற்றொரு முதலையல்லவிறே. (முழுவலி) தன்னில மல்லாமையாலே ஆனைக்கு மிடுக்குக்குறைந்தது; தன்னிலமாகையாலே முதலைக்கு மிடுக்கு மிக்கிருக்கை. (பற்ற) (க) "చరణౌ గాఢం నిపీడ్య - சரணௌ காடம் நிபீட்ய" என்னுமாபோலே - தன்னுடைய அபிமதம் தலைக்கட்டுகைக்காக அதின் காலை உறைக்கப் பற்றுகை. கரணுந்தாமில்லையாகையாலே உள்ளத்தைக் கொண்டு பற்று மித்தனையிறே யுள்ளது.

(மற்றது) பின்னை அந்த ஆனையானது. (உ) "గజాకర్షతే తీరే గ్రాహః ఆకర్షతే జలే-கஜஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே" என்கிறபடியே-அநேககாலம் ‡(முதலை) நீர்க்கிழுக்க, ‡(ஆனை)கரைக்கிழுக்க, நோவுபட்டு மிடுக்கற்றது. அஹங்காரமிறே பல (బల)ஹாநிக்கடி; அத்தைப் பொகட்டு ஈஶ்வரனைப்பற்றின வாறே பல(బల)வானுமிறே. (நின்சரண் நினைப்ப) இப்படி நோவுபடாநிற்க இவன் நினையாதொழிந்தது - "ஒரு நீர்ப்புழுவுக்காக ஸர்வேஶ்வரனை அழைக்கவோ, நாமே வெல்லுகிறோம்" என்றிருந்தான்; இவனிப்படி நெடுநாள் நோவுபடுகிறபடி அறியாதிருக்கிறானன்றே; "இவனுடைய அஹங்கார ஸ்பர்சமற்றால் முகங்காட்டுகிறோம்" என்றிருந்தானத்தனையிறே. (சரண்நினைப்ப) இவன் மிடுக்கற்று, (ங) "మనసా చింతయద్ధరిం- மநஸா சிந்தயத்தரிம்" என்கிறபடியே-திருவடிகளை நினைக்க. தான், "நெடுநாள் நோவுபடாநிற்க முகங்காட்

(க) ரா-அயோ-கக-உ. (உ) விஷ்ணுதர்மம்-சுஅ. (ங) விஷ்ணுதர்-சுஅ.
‡ ருண்டலிதத்வயம் க்வாசித்கம்.

டா தொழிவதே!" என்று கிலாய்க்க ப்ராப்தமிறே; அது செய்ததில்லை. [𑌪𑌰𑌮𑌾𑌪𑌦𑌮𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃 - பரமாபதமாபந்ந:] ஆபத்துக்கு உத்கர்ஷமாவது-ஸர்வேஶ்வரன் வந்து உதவும்படியாயிருக்கை;- அடிக்கழஞ்சு பெற்றிருக்கை. [𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 - நாராயண பராயணா:] ப்ரஹ்மாதிகளைப்போலே ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகச் சரணம் புகுகையன்றிக்கே இவன் றன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றுகை. நெடுநாள் வ்யாபரித்த சரீரமானது மிடுக்கற்றது. (க) "நாராயணா! ஓ! மணிவண்ணா!" என்கிற வாகிந்த்ரிய வ்யாபாரமும் ஓவி, (உ) "𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 - வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே" என்கிறபடியே - நெஞ்சாலே நினைக்கும்படியாய்த்து.

(கொடியவாய்விலங்கு) முதலை, ஆனையின் காலையன்றோ பற்றிற்று; புண்படுகிறது தம் திருவுள்ளமிறே. ஒரு வைஷ்ணவனுக்கு வந்த ஆபத்துத் தனக்கு வந்ததாக நினையாதவன்று, வைஷ்ணவத்வமில்லை என்றிருக்க வடுக்கும்; புத்ராதிகளுக்கு வந்த விரோதம் தனக்கு வந்ததாக நினையாதபோது தேஹாபிமாநத்துக்குக் கொத்தையாமாபோலே. (உயிர்மலங்க) தேஹமாதல், இந்த்ரியமாதலன்றிக்கே, ப்ராணஸ்தாந மகப்பட மலங்க. (கொண்டசீற்றம்) (௩) "𑌸𑌚𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 - ஸசநித்யம் ப்ரசாந்தாத்மா" என்கையாலே ஆஶ்ரயத்திலின்றிக்கே, (௪) "𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌮𑌾𑌹𑌾𑌰𑌯𑌤𑍍 - க்ரோதமாஹாரயத்" என்கிறபடியே-கார்யகாலத்திலே ஏறிட்டுக்கொண்ட சீற்றம்.

(ரு) [𑌤𑌤𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿, 𑌕𑍋𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌶𑌮𑍇𑌯𑌿𑌵𑌾𑌨𑍍 - ததஇத்யாதி, கோபஸ்ய வசமேயிவாந்] சரீரம் புண்பட்டால் சரீரி பேசாதிரானே; வந்தேறியான தேஹஸம்பந்தத்தைப்பற்றி சேதநன் பின்னே போமாபோலே, இவன் கர்மமிட்ட வழக்காமாபோலே அவன் அநுக்ரஹமிட்ட வழக்காய் அதின்பின்னே போகாநிற்கும். (ஒன்றுண்டு) தரித்ரனானவன் நிதியை அடையுமாபோலே, "சீற்றமுண்டு" என்றாய்த்து இவர் பற்றுகிறது. ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு உறுப்பான குணங்களிறே ஸௌசீல்யாதிகள்; விரோதி நிரஸநத்துக்குப் பரிகரமிறே சீற்றம். (உன்னடியேனும் வந்தடியிணை யடைந்தேன்) ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமித்தனையிறே.

(க) சிறிய திரு-ருo. (உ) சாந்தோ-௬-அ-௬. (௩) ரா-அயோ-க-கo.
(௪) ரா-ஆர-௨௪-௩௪. (ரு) ரா-யு-ருக-௧௩௬.

(அணிபொழி லித்யாதி) (க) "ஶ்லோகம் - த்வராயை நம:" என்கிறபடியே - மடுவின்கரை தேடிவர வேண்டாதே, நானகப்பட்ட மடுவிலே யன்றோ வந்து சாய்ந்தருளுகிறது. அங்கு முதலையொன்று; இங்கு ஐந்து. (உ) "திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம் - திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்" என்கிறபடியே - காலம் அளவுபட்டிருக்கும் அங்கு; இங்கு, காலம் அநாதி. அங்கு, பொய்கை அளவுபட்டிருக்கும்; இங்கு, * ஸம்ஸாரார்ணவம். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (கடியித்யாதி) விரோதி நிரஸநத்துக்கு நிகர்ஷம் முன்னிடவேண்டா தொழிவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகார மித்யாதி);விரோதி நிரஸநம் உபாயபூதன் கார்யமாகையாலே வேண்டாவென்றபடி. இப்பாட்டில் இந்த்ரியவஶ்யதையை நிவர்த்திப்பிக்க வேணுமென்கைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வதிகாரிக்கித்யாதி); அர்ச்சாவதாரத்தில் பூவிடவேணுமென்கிற ஶ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு விரோதி முதலையாகையாலே, இவ்விபூதியில் கைங்கர்யத்தைப் பண்ணு மதிகாரிக்கு ப்ரஸக்தமான விரோதி இதுவே யிறே என்று கருத்து.

பறித்த என்னுதே, "வாங்கிய" என்றதுக்கு வாஸநை (தன்னித்யாதி.)

வேழத்தை - தன்சாபம் முடியும்வண்ணம் ஒராங்னறுள்ள முதலையென்றுக்கி யருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாதரத்தோடே யித்யாதி). அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆனையித்யாதி).

அத்விதீயத்வந்தன்னை விவரியாநின்று கொண்டு, ஈடுபாடாகத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கித்யாதி). இவ்வதிகாரியைப் பற்றி இவ்விந்த்ரியங்கள் (௩) * முடியானேயிற்கரணங்கள்போலே உஜ்ஜீவிக்குமென்று கருத்து. அபிமதம் பெறவேண்டினால் கையாலே பற்றவேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கரணாந்தர மித்யாதி).

"நினைப்ப" என்று இத்தை ஆஶ்சர்யமாகச் சொல்லுகிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தான் நெடுநாளித்யாதி). எடுத்த ஶ்லோக சேஷத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பரமபத மித்யாதி). "மநஸா சிந்தயத்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நெடுநாளித்யாதி).

விலங்கை "கொடிய" என்று விசேஷித்ததால் பலி (ஞ்சு)த்தவர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (முதலை யித்யாதி). (தம் திருவுள்ளம்) ஆழ்வார் திருவுள்ள மென்றபடி.

(க) ர-ஸ்த-உ-கள. (உ) விஷ்ணுதர்-௬அ. (௩) தி-வாய்-௩-அ.

சிற்றம்வந்தேறி என்றதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் (தத இத்யாதி). "తతో రామో మహాతేజా రావణేన కృతవ్రణమ్। దృష్ట్వా ప్లవగశార్దూలం కోపస్య వశమేయివాన్ - ததோ ராமோ மஹாதேஜா ராவணேந க்ருதவ்ரணம்। த்ருஷ்ட்வா ப்லவகசார்த்தூலம் கோபஸ்ய வசமேயிவாந்" என்கிறபடியே - திருவடிக்குப் பட்ட புண்ணால் பெருமாளுக்குப்பிறந்த கோபத்துக்கு உபபத்தி யருளிச்செய்கிறார் (சரீரமித்யாதி). திருவடியைச் சரீரமென்றெண்ணிக் கோபிக்கக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வந்தேறியித்யாதி). தேஹாத்மாபிமானி யாகையால் இவன் தேஹத்தின் பின்னே போனால் அவன் போக வேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி).

இப்பாட்டுக்கு உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அங்கித்யாதி). (ங)

மூ.—நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சின வரவம்
வெருவிவந்து நின்சரணெனச் சரணாய்
நெஞ்சிற்கொண்டு நின்னஞ்சிறைப் பறவைக்
கடைக்கலம் கொடுத்தருள் செய்ததறிந்து
வெஞ்சொலாளர்கள் நமன்றமர் கடியர்
கொடியசெய்வன வுள வதற்கடியேன்
அஞ்சிவந்து நின்னடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	க்ரூரமான	நஞ்சு	விஷத்தை
சொலாளர் கள்	சொற்களை யுடையரா ன	சோர்வது	உமிழாநின்றதாய்,
நமன் தமர்	யமதூதர்கள்	ஓர்	அத்விதீயமாய்
கடியர்	பயங்கரமான வேஷத்தை யுடையராய்க்கொண்டு	வெம்	அதிக்ரூரமான
கொடிய	(மரணகாலத்தில்) அதிக்ரூரமாக	சினம்	கோபத்தை யுடையதான
செய்வன	செய்கிற வ்யாபாரங்கள்	அரவம்	ஸுமுக னென்னும் பாம்பானது
உள	(பல) உண்டு;	வெருவி	(தன்னைக் கொல்ல வந்த பெரிய திருவடிக்கு) பயந்து
அடியேன்	தாஸபூதனான நான்	வந்து	உன்னிடத்தில் வந்து
அதற்கு	அந்த வ்யாபாரங்களுக்கு	நின் சரண் என	நீ எனக்கு ரக்ஷகனாக வேணுமென்று சொல்ல,
அஞ்சி	பயந்து,		

சரணாய்	(அதுக்கு)ரக்ஷகனாய்க்கொண்டு,	கொடுத்து	ஒப்பித்து
நெஞ்சில்கொண்டு	(அதின் சொல்லைத்) திருவுள்ளம்பற்றி,	அருள்செய்தது	க்ருபைபண்ணி ரக்ஷித்த விதத்தை
நின்	உனக்கு சேஷபூதனாய்	அறிந்து	உணர்ந்து,
அம்சிறை	அழகிய இறகுகளை யுடையனான [தில்	வந்து	என் அபராதத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு வந்து
பறவைக்கு	பெரிய திருவடியிடத்	நின் அடியிணை யடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத் தம்மானே!. (௪)	
அடைக்கலம்	(அப்பாம்பை) ரக்ஷ்யவஸ்துவாக		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. விஷயீகாரம் சொல்லி, விஷயீகார கார்யமான கைங்கர்யம் சொல்லி, அதுக்கு இடைச்சுவரான தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேணும் என்கிறதாய் - இரண்டு பாட்டாலே; அதில் தேஹஸம்பந்தம் கிடக்கச்செய்தே அநுபவ விரோதியான பாபைகதேசபலமான இந்த்ரிய வஶ்யதையைப் பரிஹரித்துத் தரவேணுமென்றார் - கீழ்ப்பாட்டிலே; இதில், சரீரஸம்பந்தமற்றால் ஸர்வ பாபபலமாய் அநுபவ விரோதியாய்க்கொண்டு வரும் யமவஶ்யதையைத் தவிர்க்கவேணு மென்கிறார்.

(நஞ்சித்யாதி) ஸுமுகனுக்குப் பெரிய திருவடியால் வந்த பயத்தைத்தவிர்த்துக்கொடுத்தாப்போலே, எனக்கு யமவஶ்யதையால் வந்த பயத்தை யறுத்து, அவனையிட்டே (க) "ஃ - பரிஹர" என்னும்படி பண்ணித்தரவேணுமென்கிறார். சரணம் புகுவார், தந்தாமுடைய நிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிறே சரணம்புகுவது. அந்நிகர்ஷந்தான், ஆகிஞ்சந்ய ரூபமாயும் அபராத ரூபமாயுமிறே இருப்பது. அதாகிறது - நன்மையில்லை யென்கையும், தீமையுண்டென்கையும். அது தன்னை அநுஸந்தித்தாரிறே அடைவே (உ) "ஃ-நதர்மநிஷ்டோஸ்மி" (ங) "ஃ-நநிந்திதம் கர்ம" என்று. (௪) "ஃ - ஜ்ஞாநக்ரியாச பஜநா" இத்யாதிகளும். ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டது - கீழ்; இதில் - அபராதத்தை முன்னிடுகிறது.

"நஞ்சு, அரவம்" என்ன வமைந்திருக்க, (நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம்) என்கிற தென்னென்றால்; (ருு) "வாயவனை யல்லது

(க) வி-பு-ங-எ-கச. (உ) ஸ்தோ-ர-உஉ. (ங) ஸ்தோ-ர-உங.
(௪) (ருு) க-திரு-கக.

வாழ்த்தாது" என்றும், (க) "साजीवा - ஸாஜீவா" என்றும் - அவனைச்சொல்லி உஜ்ஜீவிக்கக்கடவ வாயைக்கொண்டு, பிறருடைய நாசத்துக்குப் பரிகாரமான நஞ்சையுமிழ்ந்து கொண்டாய்த்து வருகிறது; இவ்வாக்கைக்கொண்டு கிடீர் "சரணம்" என்றதென்கைக்காக. இதில் பலித்த தென்னென்னில்; சரணாகதிக்கு அர்ஹரல்லாதா ரில்லை என்கைக்காக. (வெஞ்சினம்) அத்விதீயமான சினம். ஹ்ருதயத்திலே கிடந்தபோது பாதக (बाधक)மாகாதிறே. சினமுண்டானாலிறே உமிழுவது. "சீற்றமுண்டு" என்கிறதுக்கு எதிர்த்தட்டாகை. (அரவம்) கீழ்ச்சொன்னவை பூஷணமாம்படியான ஜந்மம். (உ) "सर्पजातिरियं क्रूरा - ஸர்பஜாதிரியம் க்ரூரா".

(வெருவிவந்து) சத்ருப(ழ்)ய பீ(ழ்)தனாய்க் கிடீர்வந்தது. (நின்சரணென) நீ எனக்குப் புகலாகவேணும் என்ன. அதுதான் உக்திமாத்ரம். (சரணாய்) பெரியதிருவடிக்கு ப(ழ்)க்ஷ்யமாக ப்ராப்தமாயிருக்க, அத்தையும் தவிர்த்தான். "பண்ணின சரணாகதிதானேது" என்று நெகிழாதே, "மித்ரபாவமே யமையாதோ!" என்று ரக்ஷகனாய்.

(நெஞ்சிற்கொண்டு) "இத்தனை தண்ணியனா யிருக்கிறவனுக்கு நாமல்லது வேறு புகலிடமில்லை" என்று நெஞ்சிலே கொண்டு. அதிகார பூர்த்தியும் சரணாகதி பூர்த்தியுமன்றே பல (फल) ப்ரதமாவது; சரண்யனுடைய நினைவேயிறே. இங்ஙனல்லாதவன்று, ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ப்ரபத்தியும் பலிக்க வேணுமே.

(நின்னித்யாதி) பெரிய திருவடிகையிலே காட்டிக்கொடுத்து அவனையிட்டு ரக்ஷிப்பித்தாய். ஈஸ்வர ஹ்ருதயத்துக் கொரு ப்ரியமிறே யிது. (ரு) "रक्षामि - ரக்ஷமாமி" (ச) "सत्यजेयम्- ஸத்யஜேயம்" என்கிற இவ்விரண்டும் சேரவிடவேணுமே இவனுக்கு. சரணாகதனைக் கைவிடவொண்ணாது; ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அபராதம் பொறுக்கவொண்ணாது; தன்னை ப(ழ்)க்ஷிக்கவந்த திருவடியை எதிரிடுவதும் செய்யாதே, வேறோரிடத்தில் போவதும் செய்யாதே, தன்னைச் சரணம்புக்க ஸுமுகன் பண்ணிற்றேதேனு மபராதமுண்டோ? *நக்ஷமாமி யாவதென்னென்னில்; ஈஸ்வர ஹ்ருதயமென்றொன்றுண்டு என்றாராய்ந்து பார்த்தால், ஜகத்தையடைய ஆஸ்ரிதார்த்த மென்றாய்த்தி

(க) (உ) (ரு) வராஹபுரா.
(ச) ரா-யு-கஅ-ரு.

ருப்பது; அப்படியிருக்க, பெரியதிருவடிக்குத் தான் நியதாஹாரனு யிருக்கச்செய்தே "அது தலைக்கட்டாதே போருவதே!" என்று திரு வுள்ளம் சிவீலென்றிருக்குமிறே. வாலி, "நீரென்னைக் கொன்றதென்" என்ன; "ப்ராத்ருபார்யாபஹாரம் பண்ணிணாய்" என்று அவனுக்குக் குற்றமாகச் சொன்னவர் தாமே, அக்குற்றம் மஹாராஜர் பக்க லுண்டா யிருக்க, "அது சொன்னாருண்டாகில் கண்டவிடமெங்கும் கழுமலை யாக்குவேன்" என்றாரிறே.

"நக்ஷமாமி" "நத்யஜேயம்" என்கிற இரண்டும் சேருகிறபடி யென்னென்றால்; நம்மைச் சரணம்புகுந்த இவன் நம்கீழே கிடக்கிறு னென்றிருக்கை யன்றிக்கே, பெரிய திருவடிகையிலே காட்டிக்கொடு த்து அவனை யிட்டிறே ரக்ஷித்தது. தானேயிட்டுக்கொண்டு ரக்ஷித்தா லும் அவன் தனுக்குத் தனுக்கென்கை போகாதிறே; "தானே ரக்ஷிக்கவல்லனாயிருக்க நம் கையிலே காட்டித்தருவதே!" என்று, இவ னைக் கைக்கொண்டபோதே அவன் பசியும் தீர்ந்தது. இனி இருவர்க் கும் அந்யோந்யம் ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவ (ஃ)மிறே யுள்ளது; பாத்ய (ஃ)பாதக (ஃ) ஸம்பந்தம் போய்த்தே. முன்பு ஸஹஜ சாத்ரவு முண்டேயாகிலும், பகவதாஶ்ரயணம் பண்ணினால் ஒரு நீராய்விடு மித்தனையிறே.

(நின்னஞ்சிறைப் பறவை) தன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தால் ரக்ஷிக்க வேண்டுகிறது சேஷியினுடைய நினைவே நடக்கவேண்டுகை யாலே யிறே. சேஷபூத ரிருவர்க்கும் வந்த விரோதத்துக்கு சேஷி யுடைய முகமிறே வாடுவது. (க) "[Telugu script] - ராமமேவாநுபஶ்யந்தோ நாப்யஹிம்ஸந் பரஸ்பரம்" என் னக்கடவதிறே. (அடைக்கலம் கொடுத்தருள்செய்த தறிந்து) உணர் ந்து நோக்கும்படி பண்ணி. (அருள்) (உ) "அவன் செய்யும் சேமம்" என்கிறபடியே ஒருநாளும் பிரியாதபடியாய்த்துச் செய்துகொடுத்தது.

அவன் சத்ருபி(ஃ)தனாய்வந்து சரணம்புக, அவனை நோக்கினேம்; நீரார்க்கு பயப்பட்டு நம்மைச்சரணம் புகுகிறீரென்ன (வெஞ்சொலா ளர்கள்) அவர்கள்செய்யும் செயல்கள் பொறுக்கலாம்; அவர்கள் பூாக ரம் கிடீர் பொறுக்கவரிது. (நமன்றமர்) நாலுமூன்று சாஸநம் மறுக் கும்படி அவனுக் கந்தரங்கரானவர்கள். (கடியர்) வேஷம் பொறுக்கப்

(க) ரா-யு-கஙக-கO௨. (உ) தி-வாய்-எ-ரு-கO.

போகாது. (கொடிய செய்வனவுள) ஆஶ்ரயா நுரூபமாக வன்றிக்கே, பாபாநுரூபமாக நலியாநிற்பர்கள். (உள) பாபத்துக் கவதியுண்டாகி லிறே இவர்கள் செயலுக்கவதியுண்டாவது.

(அதற்கு) யமபடருடைய கொடுந்தொழில்களுக்கு. (அடியே னஞ்சிவந்து) சேஷபூதனுகைக்கும் யமாதிகளுக் கஞ்சுகைக்கு மென்ன சேர்த்தியுண்டு. (க) "ஃபயம் ஃபயானாம் - பயம் பயாநாம்" இத்யாதி. (நின்னடியிணை யடைந்தேன்) யமன்றனஞ்சி (உ) "பரிஹர-பரிஹர" என்னும்படியான உன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தேன்.

(அணிபொழி லித்யாதி) அநுபவ விரோதிகளைப்போக்கி ஆஶ்ரித தரை அநுபவிப்பிக்கைக்காக வன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (நஞ்சித்யாதி)பகவத்விஷயீகார பல(ஸ்தூல)மான கைங்கர்யந் தானிரண்டு-இவ்விபூதியில் கைங்கர்யம், அவ்விபூதியில் கைங் கர்யம்; அதில், இவ்விபூதியில் கைங்கர்யத்துக் கிடைச்சுவரான இந்த்ரிய வஶ்யதையைச் சொல்லுகிற மூன்றாம்பாட்டை ப்ரதாநமாக்கி பேடிகாஸங் கதி காட்டினார்-கீழ்ப்பாட்டால்; அவ்விபூதியில் கைங்கர்யத்துக் கிடைச்சுவ ரான தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரச்சொன்ன நாலாம்பாட்டை ப்ர தாநமாக்கி பேடிகாஸங்கதி விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகார மித்யாதி). (தேஹஸம்பந்தத்தை) என்றது - தேஹஸம்பந்த மூலமான பாபத்தை யென்றபடி.

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்த தாத்பர்யம் (ஸமுகனுக்கித்யாதி). இப் போது, "நஞ்சு சோர்வதோர்" இத்யாதி விசேஷணம் ஸமுகனுடைய விபூதி விரோதித்வம் தோற்றுகைக்காக வென்று கருத்து. அன்றிக்கே, "நஞ்சு சோர்வதோர்" இத்யாதி விசேஷணத்தாலே பலித்த ஸ்வநிகர் ஷாநுஸந்தாநம் செய்தருளுகிறாரென்று திருவுள்ளம் பற்றி, மூன்றுபாட் டிலும் விஷயீகாரமும் கைங்கர்யமும் விரோதி நிவ்ருத்தியும் ப்ரார்த்தித் திருக்கவும், இரங்காமைக்கடி, தம்முடைய அபராதமாக வேணுமென்றெ ண்ணி, மீளவு மருளை ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கத்யந்தரம் சொல்லுகி றார் (சரணமித்யாதி); இங்ஙன் ஸங்கத்யந்தர மென்னுவிடில், "விரோதி நிர ஸநத்துக்கு நிகர்ஷம் முன்னிடவேண்டுவதில்லை" என்று கீழ்ப்பாட்டி லவ தாரிகையிற் சொன்னது சேராதிறே. (இத்யாதிகளும்) என்றது - ஆழ்வா ரருளிச்செய்த ஶ்லோகங்களு மென்றபடி; உண்டிறே என்று சேஷம். மீளவும் ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய் கிறார் (ஆகிஞ்சந்யத்தை யித்யாதி).

(க) வி-பு-க-கள-நகூ. (உ) வி-பு-ந-எ-கச.

கஉஉ

"சோர்வது" என்றதினர்த்தம் (உமிழ்ந்துகொண்டு) என்றது. மூன்றின ஸங்கதிக்குச் சேர "நஞ்சு" இத்யாதிக்கு ப்ரஸ்நபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இதிலித்யாதி); தம்முடைய நிகர்ஷம் முன்னிடுகைக்கென்று கருத்து. "வெஞ்சினம்" என்று இத்தைச் சொல்லுவானென், "நஞ்சுசோர்வது" என்றபோதே ஸித்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஹ்ருதயத்திலே யித்யாதி). "வெம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (சீற்ற மித்யாதி); ரக்ஷணோபயோகியன்றிக்கே க்ரூரமென்று கருத்து.

"சரணென நெஞ்சிற்கொண்டு" இத்யாதி அமைந்திருக்க, "சரணாய்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பெரிய வித்யாதி).

வெருவி வந்ததும் சரணென்றதுமானவற்றை நெஞ்சிற்கொண்டென்ன வொண்ணாதோ, "நஞ்சு" இத்யாதியால் பலித்த நிகர்ஷத்தை "நெஞ்சிற்கொண்டு" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதிகாரி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

பெரிய திருவடி கையில் காட்டிக்கொடுப்பானென்னென்ன (பூர்வரேத்யாதி). அவனைக்கொண்டு ரக்ஷிப்பிக்கை ப்ரியமாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நக்ஷமாமி யித்யாதி). அநாஸ்ரிதனை ஸுமுகன் செய்ததை அபராதமாகக்கொண்டு பெரிய திருவடியுடைய கார்யத்தை அநபராதமாக நினைத்தும் ரக்ஷிக்கையாலே ஆஸ்ரிதர் குற்றம்பாரானென்கை பலிக்கையால், அதுக்கொரு ஸம்வாத மருளிச்செய்கிறார் (வாலி இத்யாதி). (கழுமலை) என்றது - வெட்டிப்போகட்ட விடத்தில் தின்ன வந்து மலைமலையாகக் கழுக்களிருக்கும்படி யென்கை.

தான் ரக்ஷியாமையாலே *நக்ஷமாமிக்கும் சேரும்; அவனைக் கொண்டாகிலும் ரக்ஷிக்கையாலே *நத்யஜேயத்துக்கும் சேருமென்றபடி. அவன் நினைவைப்பின் சென்று ரக்ஷியாவிட்டால் விரோத மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானேறிட்டித்யாதி). திருவடி ரக்ஷித்ததுக்கடி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானே யித்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—மாக மா நிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும்
மலரடிக்கண்ட மாமறையாளன்
தோகை மாமயிலன்னவரின்பம்
துற்றிலாமையிலத்த விங்கொழிந்து
போகம் நீயெய்திப் பின்னும் நம்மிடைக்கே
போதுவாயென்ற பொன்னருளெனக்கும்
ஆகவேண்டுமென் றடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத் தம்மானே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	பரந்த	மயிலன்னவர்	மயிலோடொத்த மயிர்முடியை யுடைய ஸ்த்ரீகள் கலவியிலுண்டான
கம்	பரமாகாசத்திலுள்ள நித்யஸூரிகளும்	இன்பம்	ஸுகத்தை
மா	விசாலமான	துற்று இலாமையில்	அநுபவியாமையால்,
நிலம்	பூமியோடுகூடின அண்டாந்தர்வர்த்திகளும்	இங்கு ஒழிந்து	(சிலகாலம்) இங்கேயிருந்து
முழுதும்	எல்லாரும்	போகம்	ஸ்த்ரீஸம்போக ஸுகத்தை
வந்து	திரண்டுவந்து	எய்தி	அநுபவித்து,
இறைஞ்சும்	ஆஶ்ரயியாநின்ற	பின்னும்	அதுக்குமேலே
மலர்	புஷ்பம்போன்ற	நம்மிடைக்கே	நம்மருகே
அடி	(உன்) திருவடிகளை	போதுவாய்	வரக்கடவாய்
கண்ட	ஸாக்ஷாத்கரித்த	என்ற	என்றருளிச்செய்த
மா	மஹத்வமுடைய	பொன்	ஶ்லாக்யமான (ஆஶ்ரித ஹ்ருதயாநுஸாரியான)
மறையாளன்	கோவிந்தஸ்வாமி யென்னும் ப்ராஹ்மணனைக் குறித்து,	அருள்	க்ருபையானது
அத்த	அப்பா! (தபஸ்ஸு பண்ணும்காலத்தில்)	எனக்கும்	என்விஷயத்திலும்
நீ	நீ,	ஆகவேண்டும் என்று	உண்டாகவேணுமென்று
தோகை	தோகையை யுடைய		
மா	சிறந்த		

அடியினை யடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (ரு)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (மாகமித்யாதி) விஷயீகாரத்தைச் சொல்லி, கைங்கர்யத்தைச் சொல்லி, கைங்கர்யத்தினுடைய உபயாகாரமான விரோதிகளைப் போக்கித் தந்தருளவேணும் என்றது- கீழ்; இதில், கோவிந்தஸ்வாமியுடைய கருத்தறிந்து கார்யம் செய்தாப்போலே என்னுடைய கருத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணுமென்கிறார். கீழ்நின்ற நிலைக்கு இவர்க்குக் கருத்தாவது - இந்த்ரிய வஶ்யதைக்கும் யமவஶ்யதைக்கு மடியான தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தரவேணுமென்கை. (க) "மரணமானால்" என்கிறபடியே தன்னடையே சரீரவிஶ்லேஷம் ஸித்திக்குமாகில் அபேக்ஷிக்கிறதென்னென்னில்; க்ரமப்ராப்தி பற்றாத த்வராதிரேகத்தாலே.

(மாகமித்யாதி) கோவிந்தஸ்வாமி யென்பானொரு ப்ராஹ்மணன், இதிஹாஸபுராண ஶ்ரவணத்தாலே, க்ருஷ்ணனுடைய பால்ய

(க) திருவாய்-௯-௧௦-௫.

சேஷ்டிதங்களையும் ராஸக்ரீடாதிகளையும் ஸாக்ஷாத்கர்த்துகாமனாய், "முன்பு (க) 'காணவாராய்' என்றெண்ணியிருப்பார்க்கு (உ) 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம் - பரித்ராணாய ஸாதூநாம்' என்கிறபடியே காட்டிக்கொடுத்துப் போருமவனன்றோ, நமக்கு மவ்வாசையுண்டானால் ஸித்தியாமையில்லை, ததர்த்த(மாக) மாக அர்த்திப்போம்" என்று சரீரத்தை ஒறுத்து தபஸ்ஸூபண்ண; இவன் நினைவின்படியே க்ருஷ்ணாவதாரத்திற் படிகளை யடைய ஸ்ருஷ்டித்துக்காட்டி அநுபவிப்பித்து,"உனக்கு வேண்டுவதென்?"என்று கேட்டருள; "கூடப்போந்து இப்படி தேவரை அநுபவிக்கு மித்தனை"என்ன; நீ தபஸ்ஸூபண்ணுகிறபோது விஷயவிதுரனாய் அந்நபாநாதிகளையும் கழித்து உடம்பையும் நாரும் நரம்புமாக்கிக் கொடுபோந்தாய், இங்கே இருந்து நெகிழ்ந்த போகங்களையும் கழித்துவா" என்று அவன்கருத்தறிந் தருளிச்செய்தாப்போலே, என்கருத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணுமென்கிறார்.

இவ்வர்த்தம் சாப்தமன்றிக்கே யிருக்க இவருக்கிது கருத்தாகச் சொல்லுகிறது-ப்ரகரண பலத்தாலும், அர்த்தக்ரமத்தாலும். (௩)"நாகு மானபாசம்" என்றும், (ச) "போந்தேன்" என்றும் சொல்லுகிற இவர்க்கு இது கருத்தாக வேணுமிறே.

(மாகமித்யாதி) உபய விபூதியிலுள்ளாரும் வந்தாஸ்ரயிக்கும்படியான திருவடிகளைக் கண்ட. இவ்வாஸ்ரயணம், தர்மிப்ரயுக்தமல்ல, க்ருஷ்ணாவதார ப்ரயுக்தம். பரமபதநிலயரான ஸூரிகளாஸ்ரயிக்கும்படி யென்னென்றால்; (௫) ஆச்சாத்யாநுயயௌ சேஷ: பணைராநக துந்துபிம் - ஆச்சாத்யாநுயயௌ சேஷ: பணைராநக துந்துபிம்" என்றும், (சூ) "வினதை சிறுவன் சிறகென்னும் மேலாப்பின் கீழ்வருவானை" என்றும் சொல்லாநின்றதிறே. திவ்யாயுதங்களும்கூட கர்ப்ப (வா)வாஸம் பண்ணியிறே பிறந்தது. (மாநிலம்) இடையரோடு, அவர்கள்தான் வஸிஷ்டாதிக ளென்னும்படியான பசுக்களோடு, கன்றுகளோடு, பீஷ்மாதிகளோடு வாசியற ஆஸ்ரயித்ததிறே.

(முழுதும்) உபரிதந லோகங்களிலுள்ளாரும், மத்யராத்ரத்திலே பாலமுதுசெய்து சாய்ந்தருளப் புகுகிறவளவிலே, இந்த்ரன் திரு

(க) தி-வாய்-அ-௫-உ. (உ) கீதை-ச-அ. (௩) க-௩-அ.
(ச) ௭-௩-ச. (௫) வி-பு-௫-௩-கூ. (சூ) நா-தி-க ௭-௩.

வாசலிலே வந்துநின்று, புறப்பட்ட தாவிகளுக்கு "நான் வந்தேன் என்று விண்ணப்பம் செய்யவேணும்" என்று உள்ளேபுகுந்த இந்த்ரன், "நரகன் என்னுடைய சதுர்த்தந்தியையும் தரவேணுமென்று நெருக்காநின்றான்" என்ன, "கையைத்தா" என்று எழுந்திருந்து ஸத்யபாமைப் பிராட்டியோடுங் கூடப் பெரியதிருவடி தோளிலே ஏறி எழுந்தருளி நரகவதம் பண்ணினானென்று நின்றதிறே. (க) "ஸாஜ்ஞ கமலாபேக்ஷ - பாதேந கமலாபேந" இத்யாதிகளாலே ப்ரஹ்ம ருத்ராதிசரம் சொல்லாநின்றதிறே. (உ) "ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்தம் - ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்த்தம்" என்று திருமேனியிலே காட்டுவதும் செய்தானிறே.

(மலரடி) நிரதிசய போக்யமான திருவடிகள். பசுக்களின்பின்னே போவது, தேர்த்தட்டிலே நிற்பது, தூது நடப்பதாகிற வளவிலே கிடீர்! ஸர்வ ஸமாஶ்ரயணீயனாய்த்து. (கண்ட) எல்லாருமொக்க இருந்தவிடத்தே சென்று ஆஶ்ரயிக்க வேண்டும்படியான திருவடிகளை யாய்த்துத் தானேவர இவன் கண்டது. (மாமறையாளன்) சாஸ்த்ரத்தாலே யாதல் உபதேசத்தாலே யாதலன்றிக்கே, கண்ணாலே காணப்பெற்ற வைதிகாக்ரேஸரன்.

(தோகையித்யாதி) கண்டவளவிலே "கூடப் போருமித்தனை" என்ன; "அது பின்னைசெய்கிறாய்" என்ன; "அதுக்கடியென்" என்ன; "இழந்த போகங்களை புஜிக்க வேணுங்காண்" என்ன; "அதுதான் வேண்டுகிறதென்" என்ன; "நீ தபஸ்ஸு பண்ணுகிறபோது இதர விஷயங்களிலே ஸங்கம் கிடக்கச்செய்தே அவற்றைச் செறுத்து புஜியாதே போந்தாய்காண்" என்றான். மோக்ஷ ப்ரதனான ஸர்வேஶ்வரன்தன்னை யொழியச்செல்லாமையை யுடையராய், கூடப்போவோமென்பாரளவில் "போதரே" என்னு மித்தனை போக்கி, விட்டுப்போவா னொருத்தனல்லன். அவன்பக்கலிலே அதி ப்ரவணனாயிருக்குமவன், அவனை யொழிய விஷய ப்ரவணமாக்கும் ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை இசையான். ஆனால் இவனை "இரு" என்கைக்கும், இவன் இருப்பை இசைகைக்கு மொரு கருத்துண்டாகவேணும், அதாவதென்னென்னில்; ஈஶ்வரன் நினைத்தால் விஷயப்ராவண்யையும் இவ் வாஸனை யறுத்துக்கொடுபோக சக்தனென்னு மிடமும், எத்தனையே

(க) (உ) கீதை-கக-கடு.

னும் பகவத்ப்ரவணனையும் தேஹ ஸம்பந்தத்தின் வழியே கொடுபோய் விநாசத்தை பலி(ஃலி)ப்பிக்கு மென்னுமிடமும் வெளியிட்டது. ஸாதுக்களுக்கடைய உபமாநபூமியாயிருக்கிற ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானிறே எதிரம்பு கோத்தான். இதுக்கு நேரே உதாஹரணம்-ஸ்ரீமாலாகார ரளவிலே செய்ததிறே;- மாலாகாரர். க்ருஹத்திலே புக்கு, பூத்தொடுக்கிறவனை "அய்யே! நீ எங்களுக்குப் பூவிடவல்லையே!" என்ன; அவனும் இவ்வடிவு கண்டபோதே "கம்ஸன் வெட்டிவைத்தானாகில் வெட்டிவைக்கிறான், இம்மாலைகளை இங்கே சாத்துவோம்" என்று சாத்த; ப்ரீதனாய், "இவனை (க) *சூட்டு நன்மாலைப்படியே ஒரு தேசவிசேஷத்தே கொடுபோய்ப் பூவிடுவித்துக்கொள்வோமோ? இங்கே வைப்போமோ?" என்று விமர்சித்து, "கம்ஸனை மதியாதே நம்மை ஆதரித்த இவனை ஐஹிகபோகங்களை புஜிப்பித்துப் பின்னை அவ்வருகே கொடுபோகிறோம்" என்று வைத்தானிறே.

(உ) [భుక్త్వాచ విపులాన్ భోగాన్ - புக்த்வாச விபுலாங்போகாங்]கம்ஸனிட்ட சோற்றளவன்று காண் நான் தருவது. [త్వమన్తే - த்வமந்தே] இவன் கொடுக்கிற போகங்கள் தான் அளவுபட்டவையல்லாமையாலும், போக்தாவானவன் ஓரளவிலே மீளுமவனல்லாமையாலும், இதுக்கொரு முடிவில்லையிறே; (ங) "నజాతు కామః కామానా ముపభోగేన శామ్యతి । హవిషా కృష్ణవర్త్మేవ భూయ ఏవాఽభివర్ధతే- நஜாதுகாமஃ காமாநாமுபபோகேந சாம்யதி। ஹவிஷா க்ருஷ்ணவர்த்மேவ பூய ஏவாபிவர்த்ததே" (ச) యత్పృథివ్యాం వ్రీహియవం హిరణ్యం పశవః స్త్రియః । ఏకస్యాఽపి నపర్యాప్త మితి మత్వా శమం వ్రజేత్ -யத்ப்ருதிவ்யாம் வ்ரீஹி யவம் ஹிரண்யம் பசவஸ்ஸ்த்ரியஃ। ஏகஸ்யாபி நபர்யாப்த மிதிமத்வா ஶமம் வ்ரஜேத்" என்கிறபடியே - இவற்றினுடைய ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்தால் பிரியலாம்படி யன்றிக்கே யாய்த்திருப்பது. இங்ஙனே இருக்கச்செய்தேயும், பகவத் ப்ரவணனாயிருக்கு மவனுக்கு நினைத்தபோது கால்வாங்கலா யிருக்கும். ஸௌபரி, மத்ஸ்யதர்ஶநத்திலே ஐம்பது வடிவுகொடு புஜித்து, தானே ஓரளவிலே அருவருத்து மீண்டானிறே. கர்மமும் ஜ்ஞாநமும் இரண்டுங்கூட நடக்கிறதிறே. கர்மவாஸநை, விஷயங்களிலே மூட்டும்; ஜ்ஞாநம் அருவருத்து மீளப்ப

(க) தி-வி-உக. (உ) வி-பு-ரு-கக-உ௬. (ங) பாரதம்-ஆதிப-எக-கஉ.
(ச) பாரதம்-ஆதி-எக-கரு.

ன்னும். ஔபாதிக கர்மத்தை ஸ்வாபாவிக ஜ்ஞாநம் மேலிடுமிறே. ["மத்ப்ரஸாதாத் மமாநு ஸ்மரணம் ப்ராப்ய - மத்ப்ரஸாததஃ மமாநு ஸ்மரணம் ப்ராப்ய"] உபாஸகனுக்கு நம்ப்ரஸாதத்தாலே அந்திம ஸ்ம்ருதி யுண்டாமாபோலே, நீயும் நம்முடைய அந்திமஸ்ம்ருதியைப் பெற்றென்னுதல்; நீ நினைக்கமாட்டாத குறைதீர நாமே நினைக்கக்கட வோம். ஸ்வீகாராத்யவஸாய மிறே அத்தலைக்கு வேண்டுவது.

(தோகைமாமயிலன்னவ ரின்பம்) தோகையை யுடைத்தான ஸுந்தரமான மயில்போலே இருக்கிற ஸ்த்ரீகள். இத்தால் - தூரஸ்தரையும் ஆகர்ஷிக்கும்படியான மயிர்முடியையும் நடையையும் சொல்லுகிறது. இப்படி அநுபவித்தால் அது தன்னிலொன்றும் காணவொண்ணாதே ஸ்நாகோபகரணங்களைக் கொண்டு மீளும்படியிறே இருப்பது. (அன்னவரின்பம்) ஆராய்ந்தால் அநுபாவ்ய மொன்று மில்லை. "தோகை மாமயிலன்னவரின்பம்" என்று ஒன்றாக ஆக்ஷேபித்துச் சொல்லுகிறார். (க) "தாயே தந்தையென்றும் தாரமே கிளைமக்களென்றும் நோயே பட்டொழிந்தேன்" என்றவர் வார்த்தையிறே; முரிக்குக் கிழக்கென்னிலும் இவர்நாவீறுதான் இங்ஙனல்லதிராமையாலே யாதல். (துற்றிலாமையில்) கலவிரஸத்தை யநுபவியாமையால்.

(அத்த) தான் நியமித்தபடியே அவன் செய்கைக்காக, அப்பனே! என்று அநுநயித்துச் சொல்லுகிறார். (இங்கொழிந்து) இந்நிலத்திலே சிலநாளிருந்து. (போகம் நீயெய்தி) இழந்த போகங்களையடைய புஜித்து. (நீயெய்தி) நினைத்தபோது ‡கால்வாங்கவல்ல அளவுடைய நீயல்லையோ இதிலதிகரிக்கிறாய். நீ தபஸ்ஸு பண்ணுகிற நாளில் விட்டவிஷயங்கள் இப்போது உனக்கு ப்ரதிபந்தகங்களாகவற்றோ? (பின்னும் நம்மிடைக்கே போதுவாய்) நினைத்தபோது மீட்கபல்ல . தன் வைலக்ஷண்யம் தோற்றச் சொல்லுகிறார். நேரே வருந்த விஷயமான நம்பக்கலிலே வரக்கடவை. (என்ற பொன்னருள்) ப்ருஹணீயமானவருள். (எனக்கு மாகவேண்டுமென்றடியிணையடைந்தேன்) அவன் கருத்தறிந்து கார்யம் செய்தாப்போலே, என் கருத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணும்.

(க) ௬-௯-௧.   ‡ (பா) மீட்கவல்ல.

(அணிபொழிலித்யாதி) ஆஶ்ரிதாநுரூபமாக அபேக்ஷிதங்களா ராய்ந்து செய்கைக்காக வன்றே இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. ஐஶ்வர்யம் வேணுமென்பார்க்கு அத்தைக் கொடுக்கவும்; தேஹத்தைப் பூண்கட்டிக்கொடுப்பார்க்கு அத்தைச்செய்யவும், தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தரவேணுமென்பார்க்கு அத்தைச்செய்யவு மன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மாகமித்யாதி) கோவிந்தஸ்வாமியை த்ருஷ்டபோகங்களிலே மூட்டிப் பின்பு மோக்ஷம் கொடுத்தாப்போலே தம்மை த்ருஷ்ட போகங்களிலே மூட்டச்சொல்லுகிறரோ வென்ன; அன்றென்கிறர் (கீழ்நின்ற வித்யாதி).

ஸங்கதி யருளிச்செய்தாராய், கோவிந்தஸ்வாமி வ்ருத்தாந்தத்தை விவரியா நின்றுகொண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறர் (கோவிந்தேத்யாதி); திருமலையிலே வர்த்திக்கிற கோவிந்தஸ்வாமி, மோக்ஷார்த்தமாகவு மன்றிக்கே, விஷயங்களிலே அருசிபிறந்து மன்றிக்கே, கேவலம் "க்ருஷ்ணனுடைய சேஷ்டிதங்களைக் காணவேணும்" என்று தபஸ்ஸு பண்ணுகையாலே, விஷயங்களிலே ருசி கிடந்ததாய், அத்தையறிந்து "அநுபவித்துவா" என்று வைத்தானென்று கருத்து.

· சாப்தமானவர்த்தம் த்ருஷ்டாந்த பல(ப)த்தாலே த்ருஷ்டபலா(ஃல)பேக்ஷையா யிருக்க, அதுக்கு ப்ரதிகோடியாக, தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத்தரவேணுமென்கை கருத்தாகக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறர் (இவ்வர்த்தமித்யாதி).(ப்ரகரணபலம்)என்றது-விரோதி நிவ்ருத்தி சொல்லுகிறப்ரகரணபல மென்றபடி. (அர்த்தக்ரமம்) என்றது - பாபபல(ஃல)மான இந்த்ரிய வஶ்யதையும் யமவஶ்யதையும் நிவ்ருத்தமாக வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்த வநந்தரம் ப்ரார்த்திக்கத் தக்கது ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமான தேஹஸம்பந்த நிவ்ருத்தியே சொல்லத்தக்கதென்கிற அர்த்தக்ரமம் என்றபடி.

(தர்மிப்ரயுக்தமல்ல) என்றது-(க) *மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும் கண்ணனை திருவேங்கடமுடையானைப் பற்றியல்ல வென்றபடி. (ஆநகதுந்துபிம்) வஸுதேவனை.

(சதுர்த்தந்தியையும்) என்ற சகாரம்-அதிதி (அதிதி)குண்டலங்களையும் வருணசத்ர(ஃத்ர)த்தையும் கொண்டுபோனு னென்னுமத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது.

கண்ணனைக்கண்ட என்ன வமைக்கிருக்க, அடிகளைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறர் (பசுக்களி னித்யாதி). "வந்து" என்ற

(க) தி-வாய்-க-அ-ந.

பதத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (எல்லாருமித்யாதி), "மா" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (சாஸ்த்ரேத்யாதி).

உக்திப்ரத்யுக்தி ரூபேண தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கண்டவித்யாதி). மலரடியைக் கண்டவனை இருக்கச்சொல்லக்கூடுமோ, இவன்றானிருப்பனோ என்னும் சங்கையைக் கிளப்பிப் பரிஹரிக்கிறார் (மோக்ஷேத்யாதி, வெளியிட்டது இத்யந்தம்). அப்ரதிஹத ஸ்வதந்த்ரனானவன் நசையறுத்துக் கொண்டுபோக வல்லனாகிலும், தேஹ ஸம்பந்தத்தால் இவனுக்குப் பிறந்த நசையைப் பின்சென்று நாலுநாளிருந்து வரட்டும் என்று வைத்தானென்று கருத்து.

பகவத்ப்ரவணரை தேஹம் தன்வழியே இழுத்தவிட முண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸாதுக்களுக் கித்யாதி). தேஹஸம்பந்தம் பகவத் ப்ரவணரையும் தன்வழி இழுத்துக்கொண்டதுக்கு உதாஹரணங் காட்டி, விஷய ப்ரவணனையும் தன்னைக்காட்டி இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தை அறுத்துக்கொண்டு போக சக்தனென்னு மதுக்கு உதாஹரணங்காட்டுகிறார் (இதுக்கித்யாதி). ஸ்ரீமாலாகாரரை விஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்ததுக்கு உதாஹரணமானால், த்ருஷ்டபோகங்களைக் கொடுப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மாலாகார ரித்யாதி). இவ்விரண்டையும் அபேக்ஷியாமலிருந்தாலும் ஔதார்யத்தா லிரண்டையும் கொடுத்தானென்று கருத்து.

ஐஹிகபோகத்தை புஜிப்பித்தான் என்கிறதுக்கு ப்ரமாண மெடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார் (புக்த்வேத்யாதி). "விபுலாந்" என்று வைத்தும் "புக்த்வா" என்று காலநியமமும் பண்ணியிருக்க, "அந்தே" என்கிறதுக்குக் கருத்து - ஆசாந்தே (ஆசாந்தே) என்றுக்தி, அதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி). ஆசைக்கு முடிவில்லையோ, இப்படி சொல்லுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நஜாதுகாம இத்யாதி). இப்படி ஆசைக்கு முடிவில்லாவிட்டால், இனி "அந்தே" என்கைக்கு முடிவுதா னெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (யதித்யாதி). ப்ரமாணத்வயத்துக்கும் அடைவே கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவற்றினுடைய வித்யாதி). (கால்வாங்கலாயிருக்கும்); என்றது - பகவத்கைங்கர்யத்தாலும் இவற்றினுடைய அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷ துஷ்டதையாலும் கால் வாங்கலாமென்கை. கால்வாங்கின விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸௌபரியித்யாதி). ஜ்ஞாநாதிகனான ஸௌபரி, விஷயங்களிலே விழுகைக்கும் மீளுகைக்கும் ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கர்மேத்யாதி). இரண்டும் ஹேதுவாகை ஒத்திருக்க, ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆதிக்யமேதென்ன (ஔபாதிகேத்யாதி). "த்வமத்தே" என்றதின் சேஷத்தை யெடுத்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மத்ப்ரஸாதத இத்யாதி).

கஉ௲

(கடவோம்) என்றவநந்தரம், என்னுதல் என்று சேஷம். அந்திமஸ்ம்ருதி வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வீகாரேத்யாதி).

ஆகர்ஷகத்வ மொழிய வேறு பசையில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). விரக்தரானவர் இப்படி வர்ணிப்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தோகையித்யாதி). (ஆக்ஷேபித்து) நிந்தித்து. அதுக்கு நியாமகமேதென்ன (தாயே யித்யாதி). அன்றிக்கே கவிலக்ஷணத்தாலும் வர்ணிக்கிறாரென்கிறார் (முரிக்கித்யாதி). (முரி)-கரை. (அதுக்குக் கிழக்கு) கிழக்குப்பட்ட ஜலம். (என்னிலும்) நிஷ்ப்ரயோஜநத்தைச் சொல்லிலும்.

விஷயங்கள் ப்ரதிபந்தகமாகாதோ என்று அவனுக்குக் கருத்தாக, "நம் "என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (நினைத்தவித்யாதி). (௫)

மூ.—மன்னு நான்மறை மாமுனிபெற்ற
மைந்தனை மதியாத வெங்கூற்றன்
தன்னையஞ்சி நின்சரணெனச் சரணாய்
தகவில் காலனை யுக முனிந்தொழியாப்
பின்னையென்றும் நின் திருவடிப்பிரியா
வண்ணமெண்ணிய பேரருளெனக்கும்
அன்னதாகுமென் றடியிணையடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	நித்யமாய் [ன	வெம்	அதிக்ரூரனான
நால்	நாலுவகைப்பட்டதா	கூற்றன்தன்னை	யமனை (க்கண்டு)
மறை	வேதங்களை யோதுமவனாய்	அஞ்சி	பயந்து,
மா	ப்லாக்யமான (அநந்யப்ரயோஜநமான)	நின்சரண்என	நீயே (எனக்கு) அபயமென்றுசொல்ல
முனி	த்யாநயோகத்தை யுடையனானருஷியானவன்,	சரணாய்	(அவனுக்கு) ரக்ஷகனாய்க் கொண்டு,
பெற்ற	தான்பெற்ற	தகவுஇல்	தயையில்லாத
மைந்தனை	மார்க்கண்டேய னென்னும் பிள்ளையை	காலனை	யமனை
மதியாத	(பாகவத புத்ரனென்று) கணிசியாதவனாய் (வந்து கிட்டின)	உக	(அவன்) மங்கும்படி—
		முனிந்து	கோபித்து, [தே,
		ஒழியா	அவ்வளவிலே விடா
		பின்னை	அதுக்குமேலே
		என்றும்	எக்காலும்

நின் திருவடி பிரியாவண்ணம்	உன் திருவடிகளை விஶ்லேஷியாம லிருக்கும்படி	எனக்கும் அன்னதாகும்	என்விஷயத்திலும் அப்படி யுண்டாகவேணும்
எண்ணிய	ஸங்கல்பித்த	என்று	என்று நினைத்து
பேர் அருள்	(உன்னுடைய) பெரிய க்ருபையானது		அடியிணை யடைந்தேன் அணி பொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! ௯

வ்யா.— ஆறும்பாட்டு. கோவிந்தஸ்வாமி கருத்தறிந்து அவனுடைய கார்யஞ்செய்தாப்போலே என்கருத்தறிந்து என்னுடைய அபிமதம் செய்யவேணுமென்கிறார்-கீழ்; மார்க்கண்டேயன் ம்ருத்யுபயபீத (𑌭𑌯𑌭𑍀𑌤)னாய் சரணம்புக, அவனுக்கு ம்ருத்யுவைநிரஸித்து அந்த பய (𑌭𑌯)நிவ்ருத்தியைப்பண்ணிக்கொடுத்த வளவன்றிக்கே, ஒருகாலமும் உன்திருவடிகளைப் பிரியாதபடியானபேற்றை அவனுக்குப் பண்ணிக் கொடுத்தாப்போலே, என் ஸம்ஸாரபயத்தைப் பரிஹரித்து உன் திருவடிகளை நான் பிரியாதபடியானபேற்றைப் பண்ணித்தந்து, அது நானர்த்திக்க இரப்புக்குக்காரியம் செய்ததாய் காலன்கொண்டு மோதிரமிடுமாபோலே பண்ணப்பெறவொண்ணாது, என் ஸ்வரூபாநுரூபமான பேறுகிறது - நீ தரப் பெறுமது, அது வேணுமென்கிறார்.

(மன்னித்யாதி) "முனிபெற்ற" என்னவமையும், "மன்னு நான் மறைமாமுனி" என்றதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; இப்படிப்பட்ட ஆபிஜாத்யத்தை மதியாதே கிடீர்! வந்து கிட்டிற்றென்கை. நித்யமாய் நாலுவகைப்பட்ட வேதாத்யயநபரனாய்; அதில் சொல்லுகிறபடியே பகவதுபாஸநபரனாய்ப் போருகிறவன். அவைதிகமாக உத்ப்ரேக்ஷாதிகளாலே உபாஸிப்பாருமுண்டிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, (௧) "𑌵𑍇𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃-வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" என்கிற வஸ்து உபாஸ்யமென்றறிந்து, உபாஸநபரனாய்ப் போருகிறவன். மஹத்தையாவது - ப்ரயோஜநாந்தரவிதுர (𑌵𑌿𑌧𑍁𑌰)மாக (௨) "𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 - வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்" என்கிறபடியே - "எல்லாமவனே" என்று உபாஸிக்கை.

நான்மறையிலே மன்னிப்போருகிறவன். உபாஸகனுக்கு அத்யயநம், (௩) "𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌶𑍍𑌚 - ஸ்வாத்யாய ஜ்ஞாந யஜ்ஞாஶ்ச" என்கிறபடியே உருவ அநுவர்த்திக்குமிறே. (௪) "𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾

(௧) கீதை-௧௫-௧௫. (௨) கீதை-௭-௧௯. (௩) கீதை-௪-௨௮. (௪)

ద్యోగమాసీత యోగాత్స్వాధ్యాయ మామనేత్ । స్వాధ్యాయయోగ సమ్పత్త్యా పర మాత్మా ప్రకాశతే- ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாஸீத யோகாத் ஸ்வாத்யாயமா மநேத் । ஸ்வாத்யாய யோகஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாசதே" என்கிறபடியே - வேதவிஹிதமானபடியே யோகாரூடனாகக் கடவனாய், "யோகத்திலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறவஸ்து கர்மாநுரூபமாக அநித்யமாவாக த்தோற்றுகிறதோ, அன்றிக்கே யதாவாகவோ!" என்று அறிகைக்காகப் பின்னையும் அத்யயநபரனாகை. ஆசார்யன் சிஷ்யனைப்பார்த்து (க) "యతో వా ఇమాని భూతాని - யதோவா இமாநி பூதாநி" இத்யாதிகளை உபதேசித்து, "இதில் சொல்லுகிறபடியே உபாஸ்யவஸ்து ப்ரகாசிக்குந்தனையும்போய் தபஸ்ஸுபண்ணு" என்ன; அவனும் தபஸ்ஸு பண்ண; (உ) "అన్నం బ్రహ్మేతి వ్యజానాత్ - அந்நம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத்" என்கிறபடியே - "அந்நமோ ப்ரஹ்மம்" என்ன; "அதுவும் போதாது, இன்னமும் தபஸ்ஸுபண்ணு" என்ன; *ஆநந்தமயனளவும் தபஸ்ஸுபண்ணிவர, "அதுகாண் ப்ரஹ்மம்" என்று விட்டானிறே. (முனிபெற்ற) ஜ்ஞாநவிபாகதசையிலே பிறந்தவன்.

(மதியாத) பகவத்ஸம்பந்த முடையராயிருக்குமவர்கள் பங்க்தியிலுமகப்பட (௩) "పరిహర - பரிஹர" என்னவேண்டியிருக்க, வைஷ்ணவஸம்பந்த முடையார்பக்கல் கிட்டவொண்ணாதிறே; அப்படியிருக்க, மதியாதே வந்துகிட்டினான். (௪) [నాన్యథావర పురుషాః క్షీయన్తే- நாஸ்யாவர புருஷாః க்ஷீயந்தே] பாகவதனுக்கு வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலுமாக ஸந்தாநத்வயமுண்டாய்ப் போரக்கடவதிறே; இரண்டு திறத்தார்க்கும் க்ஷயமில்லை யென்கிறது. அணுவாய் நித்யமான ஆத்மாவுக்கு க்ஷயமாகிறது - ஜ்ஞாநஸங்கோசம்; அதுவாராது. இதினுடைய உபப்ரும்ஹணமிறே (௫) "కులం తారయతే-குலம் தாரயதே". இத்தை அநுவர்த்திக்குமவர்களும் (௬) "எமரேழேழுபிறப்பும்" என்னுநின்றார்களிறே.

(வெங்கூற்றம்) இவனுடைய உத்கர்ஷம் பாராதே தங்களையே பார்த்து, க்ரௌர்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டாய்த்து வந்தது. (வெங்கூற்றந்தன்னை யஞ்சி நின்சரணென) ம்ருத்யு பய பீத (భయభీత)னாய்க் கொண்டு "நீயே எனக்குப் புகலாகவேணும்" என்று. (நின்சரணென)

(க) தை-ப்ரு-க. (உ) தை-ப்ரு-உ. (௩) வி-பு-௩-எ-கச.
(௪) சாந்தோ-௪-க௩-உ. (௫) (௬) தி-வாய்-உ-எ-க.

(க) ''మహాస్తి చక్ర ప్రతిహత వీర్యబలస్య-மஹாஸ்தி சக்ர ப்ரதிஹத வீர்யபல ஸ்ய'' என்று யமாதிகளஞ்சும்படியான பரிகரத்தையுடைய நீ புகலாக வேணும். [వసతి మనసి యస్య సోzవ్యయాత్మా-வஸதி மநஸி யஸ்ய ஸோவ்ய யாத்மா] இவன் வைமுக்க்யம்பண்ணிப் போருமன்றும் விடமாட்டா தே நித்யாந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு போருமவன். [పురుషవరస్య-புருஷ வரஸ்ய] அவனே உபாயமென்றிருக்கை. [నతస్య దృష్టిపాతే దైవగతిః-நதஸ்ய த்ருஷ்டிபாதே தைவகதி:] அப்படியிருக்குமவனுடைய கண்வட்டத்திலும் நீ ஸஞ்சரியாதேகொள். (உ) ''వ్రజ పరిహృత్య యథాగ్ని మాజ్య సిక్తమ్-வ்ராஜ பரிஹ்ருத்ய யதாக்நி மாஜ்யஸிக்தம்'' என்னும்படியே அழலுடையாராயிறே யிருப்பது. [அத(4)வா மஹாஸ்திசக்ர ப்ரதிஹத வீர்யப(3)லஸ்ய] அவனுடைய பெருமையைப்பார்த்தால் ‡எனக்கும் கிட்டவொண்ணாதபடியாயன்றோ இருப்பது. அதுக்கடி, (ந) ''అవ్యాహతాని కృష్ణస్య చక్రాదీన్యాయుధాని తమ్। రక్షన్తి సకలాపద్భ్యో యేన విష్ణురుపాసితః-அவ்யாஹதாநி க்ருஷ்ணஸ்ய சக்ராதீந்யாயுதாநி தம் । ரக்ஷந்தி ஸகலாபத்ப்யோ யேந விஷ்ணுருபாஸித:'' என்கிறபடியே - திவ்யாயுதங்களுக்கஞ்சினபடி. (ச) [கொடுமைசெய்யும் கூற்றமுமென்கோலாடி குறுகப்பெறா தடவரைத்தோள் சக்கரபாணி சார்ங்கவிற்சேவகனே] கிட்டினுகில் திருவாழியாலே தலையையறுத்தல் தூரத்திலேயாகில் கொட்டம்பாலே உருட்டுதல் செய்யுமவன். சரீரியன்றோவென்ன, [సోzన్య లోకః-ஸோந்ய லோக்ய:] அவனித்தேசத்திலே நடையாடுவா னொருத்தனல்லன்காண். (ரு) "நேமிப்பிரான்றமர் போந்தார்" என்ன க்கடவதிறே. (சரணாய்) சரண்யரல்லாதாரைப் பற்றினாே?

(மன்னித்யாதி) ஆபிஜாத்யத்தால்வந்த உத்கர்ஷத்தைச்சொல்லி அவன் சரணம்புக்கானென்றது - இங்கு; "ஏழையேதலன்" என்றும் "வாதமாமகன்" என்றும் "நஞ்சுசோர்வதோர்" என்றும் நிகர்ஷத்தைச்சொல்லிற்று - கீழ்; இரண்டுக்கும் சேர்த்தியென்னென்னில்; உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களிரண்டும் சரணாகதிக்கு அப்ரயோஜகமென்கை. வேல்வெட்டிநம்பியார்க்குப் பிள்ளையருளிச்செய்தவார்த்தை.

(தகவில்காலனை) இரங்கவேண்டும் தசையிலும் இரக்கமற்றிருக்கை, இவனுடைய பாபத்தையும் தன்னுடைய நியாமகத்வத்தையுமே

‡ (பா) எனக்கு இங்கு குடிகிடக்க வொண்ணாதபடி யன்றோ.

(க) வி-பு-௩-௭-௩௪. (உ) வி-பு-௩-௭-௧௮. (ந) விஷ்ணுதர்-௭௮.

(ச) பெரி-திரு-ரு-௪-௪. (ரு) தி-வாய்-ரு-உ-௬.

யாய்த்துப்பார்ப்பது. (உகமுனிந்து) அவன்முனிவனளவிலே நினைத்தத்தை அவன்றன்னோடே போக்கினன். "நாளையும் வைஷ்ணவ பரிகரமாயிருப்பாரை நலியவொண்ணாது" என்று உருமாய்த்துவிட்டான். (ஒழியா) "இவனை நலிந்த ம்ருத்யுவை யழியச்செய்து இவனைப் பரிஹரித்தோமாகிலமையாதோ" என்றுவிடாதே.

(பின்னையித்யாதி) ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தையறுத்துத்திருவடிகளை ஒருநாளும் பிரியாதபடியான பேற்றைப் பண்ணிக்கொடுத்தாய். (நின்திருவடிப்பிரியா) ஸம்ஸாரஸம்பந்தமறுகை கேவலனுக்குமொக்குமிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, திருவடிகளைக் கிட்டும்படியான பேற்றையாய்த்துப் பண்ணிக்கொடுத்தது. (எண்ணியவித்யாதி) க்ருபையையன்றிக்கே, ஔதார்யத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. இவன் ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கு வந்து கிட்டினனும் *ஸகலபலப்ரதனாகையாலே விலக்காத ஸமயம் பெற்றால் விடானிறே. ஆஶ்ரயிக்குமவனுக்கும் ஔதார்யகுண மநுஸந்தேயம். (க) "ಅಪಾರ...-அபாரகாருண்ய" இத்யாதி.

(எனக்கும்) அவனைப்போலே ஜந்மநிபந்தநமான ஏற்றமன்றிக்கேயிருக்கிற எனக்கும். அதாகிறது - (உ) "பாவமேசெய்து பாவியானேன்" (ங) "எப்பாவம் பலவுமிவையேசெய்து" என்று சொல்லுமவரிறே. (அன்னதாகுமென்றடியிணை யடைந்தேன்) அவன்நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, "நாம்கொடுத்தா லிவன்விலக்கான்" என்னுமிதுவே பற்றாசாக உன்னைப்பிரியாத பேற்றைப்பண்ணி அவனுக்குக் கொடுத்தாப்போலே, உன்விருப்பத்தாலே நானும் அப்பேறு பெறவேணுமென்று சரணம் புகுந்தேன்.

(அணிபொழிலித்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்கு வந்தாஶ்ரயித்தவர்களுக்கும் விலக்காமையுண்டாகில், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரயோஜநத்தைக் கொடுக்கைக்காகவன்றோ இங்கு வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ... ... (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மன்னித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-என் கருத்தறிந்து என்னுடைய தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தரவேணும் என்றாராய், அது தானும் தமக்காகச் செய்தானாகில் (ச) "தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளு

(க) கத்யத்ரயம். (உ) க-கூ-கூ. (ங) க-கூ-கு.
(ச) தி-வாய்-உ-கூ-ஐ.

ஷீதே" என்கிற பேற்றோடே விரோதிக்கு மாகையால், எனக்காகத் தரு கையாகிற விரோதியைக் கழிக்கவேணு மென்கிறு ரென்னும் ஸங்கதியை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிருர் (கோவிந்தேத்யாதி). "பேரருள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிருர் (நானர்த்திக்க வித்யாதி).

வேதம் சொல்லுகிறபடியே உபாஸிக்கிறவன் என்பானென், வேத ஹீநமான உபாஸநமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அவைதிகேத்யாதி).

யோஜநாந்தரம் (நான்மறையிலே யித்யாதி). மன்னுதல் - புநः புநः பரிசயமன்றோ, மாமுனியானவனுக்கும் மறையிலே மன்னவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (உபாஸகனுக் கித்யாதி). ப்ரமாணாந்தரம் (ஸ்வாத்யாயாதித்யாதி). தபஸ்ஸாலே ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரம்பெற்ற விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (ஆசார்யனித்யாதி). (ஆசார்யன்)- வருணன். (சிஷ்யனை) ப்ருகுவை.

பெற்றமைந்தனைை மதிக்கைக்கு ஹேதுவென்று விவக்ஷித்து, கைமுதிகந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிருர் (பகவதித்யாதி). (பங்க்தி) ஸந்தாநம். பகவத்ஸம்பந்த மாத்ரமுண்டானவன் ஸந்ததியி லிப்படி யிருக்க, பாகவத ஸம்பந்தம் நேரே யுண்டானவனிடத்திலே கேட்கவேண்டாவிறே என்று கருத்து. வைஷ்ணவ ஸம்பந்தமுடையார் பக்கல் யமன் அஞ்சுகைக்குக் காரணம் காட்டுகிருர் (நாஸ்யாவரேத்யாதி). "அவரபுருஷாः" என்று ஜந்ம ஸம்பந்த முடையாருமாக வேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (இதினித்யாதி). பூமியில் நீர் நிற்கப் பண்ணினவனுக்கு மூவேழுதலைமுறையும் உத்தரிப்பிக்கையைச் சொன்னுல் பாகவதனுக்குக் கைமுதிக ந்யாயஸித்தமாய் வருகையால் உபப்ரும்ஹண மென்று கருத்து.

யமன் அஞ்சுமென்னுமதுக்கு எடுத்த ஶ்லோகத்துக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணுகைக்கு அடியெடுக்கிருர் (வஸதீத்யாதி). "వసతిమనసియస్య సోऽవ్యయాత్మా పురుషవరస్య నతస్య దృష్టిపాతే। తవ గతిరథవా మమాऽస్తి చక్రప్రతిహతవీర్య బలస్య సోऽన్యలోక్యః-வஸதிமநஸியஸ்ய ஸோவ்யயாத்மா புருஷவரஸ்ய நதஸ்ய த்ருஷ்டிபாதே। தவ கதிரதவா மமாஸ்தி சக்ரப்ரதிஹத வீர்ய பலஸ்ய ஸோந்யலோக்யः". (சரீரியன்றோ வென்ன) என்றது - பாகவதனும் சரீரத்தோடே யன்றோ விருப்பது, அவன் பாபம்பண்ணினுல் நாமாராய வேண்டாவோ என்று தூதன் சொல்லவென்கை. எத்தேசத்தானென்ன வருளிச்செய்கிருர் (நேமிப்பிரானித்யாதி)

"முனிந்து" என்றது போராதோ, "உக-உக்கிப்போம்படி" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாளையுமித்யாதி).

"அருள்" என்றதே "பொன்னருள்" என்றதுக்குக் கருத்தருளச் செய்கிறார் (க்ருபையை யித்யாதி). ... ... (௬)

மூ.—ஓதுவாய்மையுமுவனியப்பிறப்பும்
உனக்கு முன்தந்த வந்தணனொருவன்
காதலென்மகன் புகலிடம் காணேன்
கண்டு நீ தருவா யெனக்கென்று
கோதில்வாய்மையினா னுனை வேண்டிய
குறைமுடித்தவன் சிறுவனைக்கொடுத்தாய்
ஆதலால் வந்துன்னடியிணையடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (எ)

பதம்.	உரை.
ஓது	அத்யயநம் பண்ணப் படுகிற [த்தையும்
வாய்மையும்	வசநரூபமான வேத
உவனியம்	உபநயநத்தாலே உண்டாகிற
பிறப்பும்	(த்விஜத்வமாகிற) ஜந்
உனக்கு	உனக்கு {மத்தையும்
முன்	முதலிலே
தந்த	கொடுத்த [ய்
ஒருவன்	அத்விதீய (வித்வா)னா
கோதுஇல்	பழுதுபோகாத
வாய்மையினான்	வசநத்தை யுடையனான
அந்தணன்	ஸாந்தீபிநியென்னும் ப்ராஹ்மணன்,
காதல்	என்னுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமான
என்மகன்	என்பிள்ளை
புகல் இடம்	போனவிடத்தை
காணேன்	அறிகிறிலேன்.
நீ	ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ சக்தனான நீ

பதம்.	உரை.
கண்டு	(அவனிருக்குமிடம்) அறிந்து
எனக்கு	என்னிடத்தில் (கொண்டுவந்து)
தருவாய்	கொடுக்கவேணும்
என்று	என்றுசொல்லி
உனை	உன்னைக்குறித்து
வேண்டிய	கேட்டுக்கொண்ட
குறை	(அவனுடைய) குறையை (மநஸ்ஸங்கோசத்தை) [றி
முடித்து	போக்கி (நிறைவேற்
அவன் சிறுவனை	அவனுடைய பிள்ளையை
கொடுத்தாய்	யமலோகத்தில் நின்றும் கொண்டுவந்து கொடுத்தாய்,
ஆதலால்	இப்படி ஸர்வசக்தியா கையாலே,

வந்துன்னடியிணையடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஓதித்யாதி) விஷயீகாரத்தைச்சொல்லி கைங்கர்யத்தைச்சொல்லி, அதுக்கு விரோதியாய்வருமதில் இந்த்ரிய வஶ்யதையைத் தவிர்த்துத் தரவேணுமென்று சொல்லி, அதுக்கடி யானபாபமடியாகவந்த யமவஶ்யதையைப்பரிஹரிக்கவேணுமென்று சொல்லி, அதுக்கடியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரவே ணுமென்றுசொல்லி, கருத்தறிந்து செய்யுமளவன்றிக்கே உன்பர் வாலே செய்யவேணுமென்று நின்றது - கீழ்; இதுக்கவ்வருகு அபே க்ஷிக்கலாவதில்லாமையாலே மேலிற்பாட்டுக்களுக்கு உதயமில்லை ஆனால் மேல் செய்கிறதென்னென்னில்; "ஆழ்வீர்! சேஷியும் சேஷ பூதனுமானால் சேஷிசெய்தபடிகண்டு (க) " [illegible] ததஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்" என்று சேஷபூதனிருக்குமத்தனை யல் லது இத்தனை த்வரிக்கக் கடவதல்லகாணும்" என்ன; தன்னைப்பா த்தால், தன்சரீராவஸாநத்தில் தான் பேறுண்டோ? உன் ஸர்வசக்தி த்வத்தாலே த்வரிக்கிறேனித்தனையன்றோ; அவனுடைய போக்யதை போலே ஸர்வசக்தித்வமும் த்வரிப்பிக்குமிறே; ஸாந்தீபிநீபுத்ரனை கடல்கொள்ள மீட்டுக்கொடுத்த அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யத்தையுட விஞ்சியிருப்பதொன்றிறே ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அகப்பட்டு நோவ படுகிற என்னையும்மீட்டு உன்திருவடிகளைத் தருகையாகிறது; தேவ ரீருடைய ஸர்வசக்தித்வத்தாலே அத்தைச் செய்தருளவேணுமென் கிறார்.

(ஓதுவாய்மையும்) வாய்மை - வாகிந்த்ரிய வ்யாபாரம். அதாவ றது - வசநம். ஒருவசநத்திலர்த்தத்தை நினைத்துப் பாசுரமிடுகிற மர்யாதா ஸ்தாபநார்த்தமாக. அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணம் திருவுள்ள திலே அநுவர்த்தியா நிற்கச்செய்தேயும், (உ)"உடல்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன் சுடர்மிகுசுருதியுள்" என்றாரிறே. சப்தோ ச்சாரணம் பண்ணுவதில்லை; அர்த்தத்திலொன்றும் விடுவதில்லை (ஓதுவாய்மை) என்கிறது- (ஙு) "[illegible] பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏததூசு:"என்கிறத்தைப்புஸ்தக நிரீக்ஷணம் பண்ணுதல், செவியேறாக வருகையாதலன்றிக்கே, ஆசார்யோச்சா ரணாநந்தரமாக அநூச்சாரணம் பண்ணிப்போருகை, சப்தராசிக்ரஹ ணத்துக்கு உச்சாரணாநூச்சாரணஅபேக்ஷை என்னென்னில்; அப்படி

(க) ரா-ஸு-கக-கO. (உ) தி-வாய்-க-க-எ. (ஙு)

யல்லது அர்த்தப்ரகாசமில்லாமையால். (க) "అర్థం తమ్-அர்த்தம் தம்" இத்யாதிப்படியே - அக்நிஸாக்ஷிகமாகக் கைப்பிடித்த ஸ்த்ரீயானவள் தன்னுடைய பர்த்தாவுக்குத்தன்னை ஆமூலசூடமாகக் காட்டுமாபோலே, ஸதாசார்யோபதேச ஜ்ஞாநபூர்வகமாகக் கைப்பிடித்தவனுக்காப்த்து வித்யை தன்னையுள்ளபடி காட்டுவது.

(உவனியப்பிறப்பும்) ப்ராஹ்மணனுக்கு ஜந்மம் இரண்டிறே. பக்ஷிக்கு மூண்டிறே த்விஜத்வம். பக்ஷியினுடைய பூர்வாவஸ்த்தை போலே இவனுடைய யோநிஜந்மம்; இரண்டாம் ஜந்மத்திலேயிறே நீட்டி முடக்கவல்லது. கம்ஸவதாநந்தரமாகவிறே த்விஜத்வம்; பின்பு செய்ததும் யாதவர்களோடு ஸாஜாத்யமுண்டாகைக்காகவிறே. உக்ரஸேநனை அபிஷேகம்பண்ணி, ஸ்வதர்மாரூடனாக்கி, ராஜ்யமுமடிபட்டபின்பு, "அவந்திபுரத்திலே ஸாந்தீபிநிபக்கலிலேபோய் உபநயநாதி ஸம்ஸ்க்ருதராவோம்" என்று அவனைச்சென்றுகிட்டி, "முன்பே கர்க்க(ர்)ன்வந்து ஜாதகர்ம நாமகரணாதிகளடையப் பண்ணினான், உத்தரதந்த்ர பரஷ்ட்டிப்பிக்கவேணும்" என்ன; மேலுள்ளதெல்லாம் செய்தானிறே.

(உனக்கு) (உ) "యో వై వేదాంశ్చ ప్రహిణోతి తస్మై - யோவை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" என்கிறபடியே - ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து அவனுக்கு வேதத்தைக்கொடுத்த உனக்கன்றோ தந்தது. (ங) "అనేన జీవేనాత్మనానుప్రవిశ్య - அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய" என்கிற வாக்யத்திற்படியே - ஜீவத்வாரா அசித்திலே அநுப்ரவேசித்து, நாமரூபவிபாகம்பண்ணினான் தானேயிறே; (ச) "నామ రూపఞ్చ భూతానాం - நாம ரூபஞ்ச பூதாநாம்" இத்யாதி. த்வாபராந்தத்திலேயிறேயிது; இவரிப்போது பெரியபெருமாளைப்பார்த்துச் சொல்லுகையாலே அவருமிவருமொருவரென்றபடி. (அந்தணன்) அத்யயநம் பண்ணுவிக்கைக்கதிகாரி. (ஒருவன்) அத்விதீயன். வித்யாஸ்த்தலங்களுக்கடையத் தானே யாம்படி சமைந்தவன். அத்யயநத்திலே அந்தர்ப்பூதமே அல்லாத வித்யாஸ்த்தலங்களும். (ரு) "శిక్షాం-ஶிக்ஷாயாம்" இத்யாதி. தநுர்வேதமும் ஆயுர்வேதமு மகப்பட அங்கேயிறே அதிகரித்தது. முற்பட த்வயத்தைக்கேட்டு இதிஹாஸபுராணங்களையு மதி

(க)
(உ) ஶ்வேதாஶ்வ-௬.
(ங) சாந்தோ-௬-௩.
(ச) மநு-
(ரு) ரு-ஸ்த-உ-கஅ.

கரித்து, பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேபத்துக்குடலாக ந்யாயமீமாம்ஸைகளை மதி கரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலேயாம்படி. பிள்ளையைப் போலே அதிகரிப்பிக்க வல்லவனையிறே "குருத்தன்" என்பது.

இப்படி அப்யஸிப்பித்தவளவிலே, க்ரஹணவேளையில் ஜ்ஞாநத்தையும் அதிகரிக்கிற சக்தியோகத்தையும் கண்டு, "தக்ஷிணையாக இவனை எத்தை வேண்டிக்கொள்வோம்" என்று, "என் புத்ரன் கடலிலே புக்கான், அவனெங்கேபோனானென்றறிகிலேன், ஆராய்ந்து அவனை உருவழியாதபடி கொடுவந்து தரவேணும்" என்ன; கையில் வில்லை வாங்கிக் கடற்கரையிலே சென்றபோதே அஞ்சி, வருணன் முகங்காட்ட; "ஆசார்யபுத்ரனிங்கே புக்கான், காட்டித்தா" என்ன; அவனும் போக்கற்றவாறே, "பஞ்சஜநன் பக்ஷித்தான்" என்ன; முனநாளுண்ட சோற்றை வாங்கவொண்ணாதிறே; கடலில் நீர் நீங்கிக்கொடுக்க சங்க(ஶங்க)ரூபியான அவனை யகற்றினவளவிலே, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வான் வந்து ஆவேசிக்க; திருப்பவளத்தேவைத்து முழக்கிக்கொடு யமபுரத்தேற வெழுந்தருள; அவனும், அர்க்க்யாதிகளைக்கொடுத்து "எழுந்தருளிற்றென்?" என்ன, "ஆசார்யபுத்ரனிங்கே வந்தான், அவனைக்காட்டித்தா" என்ன; அவனும், நரகவிசேஷத்தில்நின்றும் அவனைக் கொடுவந்து காட்ட; "என்புத்ரன்" என்று அவன் ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணும்படி அவனைக்கொடுவந்து காட்டிக்கொடுத்தானிறே.

(காதலென்மகன்)காதல்தான் வடிவுகொண்டதென்னும்படியான புத்ரன். (புகலிடம்காணேன்) நரகத்திலேயோ?, கர்ப்பஸ்தனோ? எங்கே புக்கான், என்றறிகிறிலேன்.(கண்டுநீதருவாய்) ஸர்வசக்தியான நீ ஆராய்ந்து தரவேணும். வித்யாக்ரஹணதா(தா)ரணத்திலே கண்டானிறே சக்திமத்தையை.

(கோதில்வாய்மையினான்)"காதலென்மகன்" என்ற இவனையிறே "கோதில் வாய்மையினான்" என்கிறது, அதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; "ಗುರುವಚನ ಮಲಂಘನೀಯಮ್ - குருவசந மலங்கநீயம்" என்கிற க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே; இருவரும் பிரிந்திருக்கிறவளவிலே (க) "ದೃಷ್ಟಾ ಸೀತಾ - த்ருஷ்டா ஸீதா" என்கிற திருவடியளவில் சொல்லும்வார்த்தையையிறே இவனளவிலே சொல்லுகிறது. (உனைவேண்டிய)சிஷ்ய

(க) ரா-பா-க-எஅ.

னென்றிறே அவனுக்கு ப்ரதிபத்தி; மோக்ஷப்ரதனென்றன்றே. அபி ஜ்ஞ வித்யா வ்ருத்தங்களால் வருமதன்றே மோக்ஷ ருசி; நைர்த்தோஷ்ய மடியாக பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே வரவேணுமே; அது உண்டாகிலிறே இத்தை அபேக்ஷிப்பது. (குறைமுடித்து) "என்பிள்ளையைக் கொடு வந்து காட்டித்தரவேணும்" என்ன; "அப்படியே செய்கிறோம்" என்ற போதே அற்றதிறே அவன்குறை.

(அவன் சிறுவனைக்கொடுத்தாய்) மோந்துபார்த்தாலும் குடற்றுடக்குத் தோன்றும்படியிறே கொடுத்தது. (க) [மாதவத்தோனித்யாதி, உருவுருவே கொடுத்தான்] "இப்போது கொடுக்கிற வடிவுதான் பழைய வடிவுதான்" என்னும்படியாய்த்துக் கொடுத்தது. [தக்கணையா] சிஷ்யத்வ ஸித்திக்காக. [உருவுருவே] (உ) "அஸந்நேவ - அஸந்நேவ" என்னும்படியான வஸ்துவுக்கு சேஷத்வஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்து உருவுண்டாக்கி, சேஷத்வாநுரூபமான வ்ருத்திவிசேஷத்தைக்கொடுக்கை.

(ஆகலால் வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன்) "சரீராவஸாநத்தில் பேறு தப்பாதிறே, நீர் ஸர்வசக்தியானபின்பு அவ்வளவுதாழ்த்திருக்கிறதென்?" என்னும் த்வரையாலே சரணம்புகுந்தேன். (அணிபொழிலித்யாதி) கடல்கொண்ட வஸ்துவைமீட்டு உருவுருவே கொடுத்தாப்லே, ஸம்ஸாரார்ணவம் கொண்டவென்னைமீட்டு வ்ருத்திபர்யந்தமாக்கித்தருகைக்கன்றோ தேவரீரிங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று... ... (எ)

அந.—ஏழாம்பாட்டு. (ஓதித்யாதி) கீழ் ஆறுபாட்டுக்கும் மேல் இரண்டு பாட்டுக்கும் ஆக்ஷேபஸமாதாந முகேந ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகரித்தை யித்யாதி). "இத்தனையன்றோ" என்ற வநந்தரம், என்று மேலிரண்டு பாட்டாற் சொல்லுகிறார் என்று சேஷம்.

ஓதப்படுகிற வசநம் என்று சொல்லுகிறதென், அந்த ப்ருதிவசநந்தன்னைச் சொல்ல வொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவசநத்தி வித்யாதி). "ஓதுவாய்மை என்கிறது" என்ற பதத்துக்கு, "பண்ணிப்போருகை" என்றத்தோடந்வயம். (வசஃ என்கிறத்தை) என்றது-எடுத்த வசநத்தில் "வசஃ" என்கிற பதத்தால் சொல்லுகிற வேதத்தை என்றபடி. சப்த முபதேசமாகக் கொள்ளாவிட்டால் அர்த்தம் ப்ரகாசியாதென்னுமத்தை ப்ரமாண பூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தமித்யாதி). "ఆర్ంతం తమనర్రూప మభిశ్వస్వర్యౕ మురర)తా నిత్యం తెరపి దు॥ర్గహస్య

(க) பெரி-திரு-ச-அ-க. (உ) தை-ஆந-கூ.

హృదయా వేశ్య సదేశ్య త్రయీ। యస్మిన్నవ్యక్తి ... స్వహృదయం సర్వస్వ పాతివ్రతం ధత్తే లక్ష్మణ లక్ష్మణాయ మునయే తస్మై నమస్కుర్మహే-ஆத்ம தம் தமநர்த்த ரூப மபி தஸ்ஸந்தர்ப்ய முக்ச்சைந் ... நித்யம் ... தார்க் க்ரஹ ஸ்வஹ்ருதயா வேஶ்யா ஸதேஶ்யா த்ரயீ। யஸ்மிந்நவ்யபிசாரிணி ஸ்வஹ்ருதயம் ஸந்தர்ப்ய பாதிவ்ரதம் தத்தே லக்ஷ்மண லக்ஷ்மணாய முநயே தஸ்மை நமஸ்குர்மஹே'' என்கிற இந்தஶ்லோகத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அக்நீத்யாதி).

(நீட்டி முடக்குகை) ஸ்பர்சநியமாதிகளோடே வர்த்திக்கை.

நாமரூபாதிகளை உண்டாக்கின உனக்கன்றோ ஜாதகர்மாதி நாமரூபங்களை யுண்டாக்கிற்று என்று ஈடுபாடாக வருளிச்செய்கிறார் (அநேநேத்யாதி).

(அகற்றினை) கொன்ற.

(கர்ப்பஸ்த்தனே) என்றது - வேறே ஜந்மமெடுக்கப் புக்கானே வென்கை.

(அதுக்கு) என்றது - புத்ரேஷணா யுக்தனாய் ஸ்வார்த்தபரனானவனை "கோதில் வாய்மையினான்'' என்கிறதுக்கு என்னவென்ன, "கோதில் வாய்மையினாயொடும்'' என்ற பதத்தை இங்கும் ப்ரயோகித்ததுக்கு வித்தராயருளுகிறார் (இருவரு மித்யாதி). மோக்ஷத்தைக் கேளாதே பிள்ளையைக் கேட்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சிஷ்யனித்யாதி). இஞ்ச, ருசிதானும் இல்லையென்று விவக்ஷித்து, வேதாத்யயந பரனுக்கு ருசியிறவாமே போவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அபிஜநேத்யாதி).

"உரு உரு'' என்றதுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்கிறார் (அஸங்கே யவத்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—வேதவாய்மொழி யந்தணனொருவன்
எந்தை நின் சரணென்னுடை மனைவி
காதல்மக்களைப் பயத்தலும் காணாள்
கடியதோர்தெய்வம்கொண்டொளிக்குமென் றழைப்ப
ஏதலார்முன்னே இன்னருளவர்க்குச்
செய்துன் மக்கள் மற்றிவரென்று கொடுத்தாய்
ஆதலால் வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (அ)

பதம்.	உரை.
வேதம்	வேதங்களை
வாய்	வாயினால்
மொழி	(எப்போதும்) பாராயணம் பண்ணுகின்ற
ஒருவன்	அத்விதீயனான
அந்தணன்	ஜ்ஞாநசக்தியையுடைய வைதிகனானவன்,
எந்தை	எனக்குப் பிதாவான
நின்	நீயே
சரண்	(எனக்கு) உபாயமாக வேணும், (அதாவது,)
என்னுடை	என்னுடைய
மனைவி	பெண்டாட்டியானவள்
காதல்	(தனக்கு) ப்ரியமான
மக்களை	பிள்ளைகளை
பயத்தலும்	பெற்றபோதே
காணாள்	காண்கிறிலள்,
கடியது	க்ரூரமான
ஓர் தெய்வம்	ஏதோ ஒரு தேவதையானது
கொண்டு	எடுத்துக்கொண்டு போய்

பதம்.	உரை.
ஒளிக்கும்	மறைத்து வையாநின்றது
என்று அழைப்ப	என்று விண்ணப்பம் செய்ய,
அவர்க்கு	அந்த வைதிகன் விஷயத்தில்
ஏதலார்முன்னே	சத்ருக்கள் முன்பே
இன்	(நீ) இனிதாக (ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக)
அருள்செய்து	க்ருபைபண்ணி,
மற்று	அதுக்குமேலே,
உன் மக்கள்	உன்னுடைய பிள்ளைகள்
இவர் என்று	நானழைத்துக்கொண்டுவந்த இவர்கள் தானென்று சொல்லி
கொடுத்தாய்	தந்தருளினாய்;
ஆதலால்	இப்படி நீ ஸர்வசக்தியாகையாலே

வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (வேதவாயித்யாதி). வைதிகபுத்ரேதிஹாஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம் புகுகிறார். இப்பாட்டிலும் சொல்லுகிறது - கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வசக்தி யோகத்தை; ஆனால் வாசியென்னென்னில்; தேசகால விப்ரகர்ஷம் கிடக்கச்செய்தே கார்யம்செய்த சக்திமத்தையைச் சொல்லுகிறது.

(வேதவாய்மொழி யந்தணனொருவன்) அந்தணனொருவன் என்னுதே, கீழ்ச்சொன்ன விசேஷணத்துக்குத் தாத்பர்யமென்னென்னில்; ஈஶ்வரனுக்குத் தீரக்கழிய இவன் கார்யம் செய்யவேண்டும்படியான இவன் வஸ்துதை சொல்லுகிறது. வேதத்தை விஷயீகரித்த வாகிந்த்ரிய வ்யாபாரத்தை யுடையவன். வேதபாராயணபரன். இத்தால்-இவ்வளவு ஜ்ஞாநமுடையவனென்கை. வேத தாத்பர்யார்த்தத்தை நிர்ண

யித்து அதுக்கு வாசகமானபாராயணத்தைப் பண்ணுமவன். (அந்தணனொருவன்) (க) "அறவனை யாழிப்படையந்தணனை" என்னுமாபோலே- சுத்தி யோகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆத்மாவுக்கு சுத்தியாவது - (உ) "𑌨 𑌹𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌹 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 - நஹிஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே" என்னுமாபோலே ப்ரமாவோத்பஜ்ஞாந சுத்தியிறே; தபஸ் தீர்த்தயாத்ராஸேவநமன்றே. கிம் அந்தணனென்றது-சாந்த (𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤)ஸ னென்றபடி; இங்கு வைதிகனென்றபடி. சாந்தஸராவார் - ப்ரயோஜநார்த்தமாக ஓதுவது ஓத்துச்சொல்லுவதாமவர்கள்; வைதிகராவார்- (ங) "𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌃 𑌕𑌃-வைதிகஃ கஃ" என்கிறபடியே வேததாத்பர்ய மறியுமவர்கள். சுத்திக்கு அத்விதீயன். ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை விஶதீகரிக்கிறது- இரண்டு பதத்தாலும்.

(எந்தை) எனக்கு உத்பாதகன். மாதாபிதாக்களைப்போலே தோற்றிமாய்ந்துபோகையன்றிக்கே, (ச) "𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌃𑌪𑌿𑌤𑌾- அவ்யயஃபிதா" என்கிறபடியே அழியாத பிதா என்றபடி. அடியிலே இத்தை உண்டாக்கி ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்த உபகாரகன் என்றுய்த்து அநுஸந்திப்பது இவன். (நின்சரண்) நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும்; அநந்ய ஸாதநனாய் அநந்ய ப்ரயோஜநனு யிருப்பானொருவன்.

"நாமே ஆஶ்ரயணியர்" என்றும் "நாமே உபாயம்" என்றும் அத்யவஸித்தாயாகில் உனக்கினி குறை யென்னென்ன; எனக்கொரு குறையில்லை; (என்னுடைமனைவி) என்னுடையக்ருஹிணி. என்னோடு ஸஹதர்மசாரிணி யானவள்; (ரு) "𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌂 𑌦𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍 - பிதரம் மாதரம் தாராந்" என்று த்யாஜ்யையானவளல்லள். அவள்கண்ணில் கண்ணநீரைக் கண்டால் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே கார்யம் செய்யவேண்டும்படி யிருக்கிறவள். (காதல்மக்களை) பிள்ளைகள் பக்கலிலே ஸ்நிக்த்தை(ஸ்நேஹ)யாய்ப் போரும். (பயத்தலும் காணாள்) செய்வதெல்லாம் செய்து பத்துமாஸம் வயிற்றிலே தரித்துப்பெற்றவள்விலே காணப்பெறுகிறிலள். அதுக்கடி யென்னென்னில், (கடியதோர் தெய்வங்கொண்டொளிக்கும்) இப்படி யிருப்பதொரு தேவதையை, இதுக்கு முன்பு நான் கண்டறியேன். யமனும் உடல் கிடக்கவிறே கொண்டு போவது; பெற்று முகத்திலே விழிப்பதுக்கு முன்னே, பார்த்துக்

(க) தி-வாய்-க-எ-க. (உ) கீதை-ச-ஙஅ. (ங) ஸ்தோ-ர-கக.
(ச) ஸஹஸ்ரநா-உ-போத்காதே-கO. (ரு) கத்யத்ரயோபாத்தம்.

கொண்டு நின்று கொண்டு போவாரைப்போலே வடிவோடே கொண்டு போய் ஒளிபாநின்றது. க்ருஷ்ணனுடைய வடிவழகைக் காணவேணு மென்று நாச்சிமார் செய்ததிறே. (அழைப்ப) இப்படி விண்ணப் பம்செய்ய.

அதாவது - க்ருஷ்ணன் ஒரு யாகவிசேஷத்திலே தீக்ஷித்து உறுப்புத்தோலும் போர்த்துக்கொடு நிற்கிற நிலையிலே, இவன்சென்று "என் பார்யையானவள் மூன்று ப்ரஜைகளைப் பெற்றாள், பெற்றபோதே முகத்திலும் விழியாதபடி தைவம் கொண்டுபோகாநின்றது, அவளிப்போது ஆஸந்ந ப்ரஸவை, இப்ப்ரஜையை நோக்கித் தரவேணும்" என்ன; "அப்படியே செய்கிறோம், என்று எழுந்தருளப் புக்கவளவிலே, தீக்ஷிதரான தேவரீர் எழுந்தருளவேணுமோ, நான்போய் பரிஹரித்துப் போருகிறேன்" என்று அர்ஜுநன் சொல்ல; "அப்படியே செய்யலாகாதோ" என்று ஸ்மிதம்பண்ணி அருளிச்செய்ய; அவனும், கர்ப(xx)க்ருஹத்தைச் சுற்றும் சரக்கூடமாகக் கட்ட; அதுக்கு மேலே, ப்ரஜையினுடைய அழுகைக்குரல் கேட்டவாறே, ப்ராஹ்மணன், "க்ருஷ்ணன்வந்து நோக்கப்புக நீ ஒருக்ஷத்ரியாதமன், அடைகொடு பாழ்போக்கினாய்" என்று அர்ஜுநன் முன்மடியைக்கொத்துப் பிடித்து க்ருஷ்ணன் பாடே இழுத்துக்கொண்டுவர; பின்னையும், வைதிகனையும் அர்ஜுநனையும் தேரிலே ஏற்றிக்கொடுபோய் காரணத்தளவிலே நிறுத்திப்பரமபதத்திலே சென்று, பிள்ளைகளை நால்வரையும் மீட்டு, பூசின சாந்தும் மஞ்சளும் காதில் தோடுமான வடிவோடே கொடுவந்து காட்டிக்கொடுத்தான். காலக்ருதபரிணாம மில்லாத தேசமாகையாலே அவ்வடிவோடே கொடுவந்து காட்டிக்கொடுத்தானாய்த்து.

(ஏதலார்முன்னே) "ப்ரஜைகள்தான் போய் நெடுங்காலமுண்டாம், இன்னவிடத்திலே புக்கார்கள் என்று தெரியாதாம், இப்படியிருக்க, க்ருஷ்ணனைக்கொண்டு மீட்டுக்கொள்ளப் புகுகிறானும்" என்று சொல்லுமவர்கள் முன்னேகிடீர்! மீட்டுக்கொடுத்தது. (ஏதலார்) ஆழ்வார் வார்த்தை யிருக்கிறபடி. ப்ரத்யாஸந்ந சத்ருக்கள் அதாவது - (க) "*ஶாஸ்த்ரஃபலம் ப்ரயோக்த்ரி-சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி யன்றோ, தன் கையிலொரு முதலில்லையாம், வேறொருவராலே பெறவிருக்கிறாய்" என்றிறே தங்களுக்கென்ன முதலுடையார்கள் சொல்லுவது. (இன்

(க) மீமாம்ஸகவசநம்.

னருளித்யாதி) தன்பேறாக வாய்த்துச் செய்தது. இரங்கி என்றபடி. (உன்மக்கள் மற்றிவரென்று கொடுத்தாய்) "உன்மக்களிவர்களே" என்று தேறும் படியாக அவ்வவப்படியே கொடுவந்து கொடுத்தாய்.

(ஆதலால் வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன்) இப்படிப்பட்ட உன்னுடைய அதிசயித சக்தியை அநுஸந்தித்துச் சரணம் புகுந்தேன். "அங்குள்ளாரை இங்கே மீட்டுக்கொடுவந்து கொடுத்தமையுண்டு, உமக் கங்ஙனிருப்பதொன்றுண்டோ" என்ன; அதிலு மரியதொன்றன்றோ இங்குள்ளாரை அங்கேறக் கொடுபோகை. அது செய்யலாம், தன்னினைவாலே செய்யுமதாகையாலே; இந்நிலையை இசைவித்து அந்நிலையேறக் கொடுபோகையன்றோ வரிது.

(அணிமொழி யித்யாதி) இங்குள்ளாரை அக்கரைப்படுத்துகைக்கன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. தேஹாத்மாபிமாநியாய் விஷயப்ரவணனாய் (க) "[illegible] - அநந்த க்லேச பாஜநம்" என்கிற ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்துகிற என்னை, ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து உன்பக்கலிலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்கி (உ) *அந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடே வைக்கைக்காகவன்றோ தேவரீரிங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது.... ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வேதவாயித்யாதி) (இவன் வஸ்துவை) என்றது - வேதார்த்த ஜ்ஞாநத்தாலே பகவத்ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி யறிகையாகிற ஸத்தை என்றபடி. "மொழி" என்றதினர்த்தம் (வ்யாபாரத்தை) என்றது. வேதயதீதி வேதः என்கிற வ்யுத்பத்தியை உட்கொண்டு இப்பதப்ரயோகத்துக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இஸ்ஸ்வரூபேத்யாதி). (இஸ்ஸ்வரூபம்) என்றது-ஸ்வஸ்வரூப மென்றபடி. விவரணம் (வேதேத்யாதி). (ப்ரணவோக்த ஜ்ஞாநம்) என்றது - சேஷத்வ ஜ்ஞாநமென்கை. (சாந்தஸன்) தாமஸன். "வேதவாய்மொழி" என்றத்தாலும் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லி, "அந்தணனொருவன்" என்றத்தாலும் - அதுவேயானால் புநருக்தமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபேத்யாதி). (இத்தை) வேதத்தை. "வேதவாய்மொழி" இத்யாதியால் - சேஷத்வஜ்ஞாநத்தில் அத்விதீயன் என்கையால், அநந்யப்ரயோஜநதை பலிக்குமென்று விவரிக்கிறார் (அநந்யேத்யாதி).

(ங) "மாயன் மணிவண்ணன் தாள்பணியும் மக்களைப் பெறுவர்கள்" என்றும் (ச) "நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப் பாதம் பரவிப்பெற்

(க) ஸ்தோ-௪. (உ) தி-வாய்-௧0-௧0-௧௧.
(ங) பெரி-திரு-௧-அ-௧௧. (ச) தி-வி-௯௭.

ற" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - அநந்ய ப்ரயோஜநதைக்கு ஹாநிவாரா மே நோற்றுப்பெற்றவன் என்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (செய்வதித் யாதி). இங்ஙனன்றாகில் "த்யாஜ்யையானவ னல்லன்" என்ன வொண்ணு கிறே. கடியதோர் தெய்வந்தானேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ் ணனுடைய வித்யாதி).

(காரணத்தளவிலே) ப்ரக்ருதியளவிலே.

(ஆழ்வார் வார்த்தை) என்றதுக்கு - ஸ்வயத்நபரரை "ஏதலர்" என்கி றுரென்று கருத்து.

விவரணம் (தேஹேத்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—துளங்கு நீண்முடி யரசர்தம் குரிசில்
தொண்டை மன்னவன் திண்டிற லொருவற்கு
உளங்கொளன்பினே டின்னருள் சுரந்து
அங்கொடுநாழிகை யேழுடனிருப்ப
வளங்கொள் மந்திரம் மற்றவற் கருளிச்
செய்தவாறடியே னறிந்துலக
மளந்த பொன்னடியே யடைந்துய்ந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளங்கு	விளங்காநின்றதாய்	சுரந்து	பண்ணி;
நீள்	ஆதிராஜ்ய ஸூசக	மற்று	பின்னையும்
	மான [ளுய்,	அவற்கு	அந்த ராஜாவுக்கு
முடி	கிரீடத்தை யுடைய	அங்கு	அந்த ராஜ்யபரிபால
அரசர்தம்	ராஜாக்களுக்கு		நத்தில் [ற
குரிசில்	ரீஜாவாய்,	ஒடு	வ்யர்த்தமாகக் கழிகி
திண்	த்ருடமான	நாழிகை	காலங்களிலே
திறல்	பலத்தையுடையனுய்	ஏழு நாழிகை	ஏழர்த்தத்தோடே
ஒருவன்	(அத்தாலே) அத்விதீ	யோடு	கூடிய நாழிகை
	யனுன		யோடு
தொண்டைம ன்னவற்கு	தொண்டைமான் சக் ரவர்த்தி விஷயத் தில், [கிடக்கிற	இருப்ப	இருக்கும்படியாக (ஏ ழர்த்தம் நெஞ்சில் படும்படியாக)
உளம்கொள்	(தன்)திருவுள்ளத்தில்	வளம்கொள்	ஸர்வாதிகார மான
அன்பினேடு	ப்ரீதியோடு கூட		ஔதார்யத்தை யு
இன் அருள்	ஸ்வயம்ப்ரயோஜந		டைத்தான
	மான க்ருபையை	மந்திரம்	திருமந்த்ரத்தை

அருளிச்செய்த ஆறு	உபதேசித்த ப்ரகாரத்தை	பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
அடியேன்	சேஷபூதனான நான்	அடியே	(உன்) திருவடிகளையே
அறிந்து	ஆராய்ந்து,	அடைந்து	சரணமாகப் பற்றி
உலகம்	லோகங்களை	உய்ந்தேன்	உஜ்ஜீவித்தேன்
அளந்த	அளந்து வசமாக்கிக் கொண்ட		அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துளங்கித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலே - அவனுடைய சக்தியோகத்தைச் சொல்லி, உபாயபூர்த்தியைச் சொல்லிற்றாய்நின்றது. இப்பாட்டுக்கு உதயமென்னென்னில்; "ஸம்ஸாரத்தினுடைய தண்மையையும் நம்முடைய அதிசயித சக்தித்வத்தையு மநுஸந்தித்து த்வரிக்கையாகிற இது ஔபாதிகங்காணும், நாம் செய்தபடி கண்டிருக்குமது காணும் உமக்கு ஸ்வரூபம்" என்ன; உன்னை யல்ல தறியாத தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கினப்போலே, எனக்கும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கவேணுமென்று சரணம் புகுகிறார்.

கீழே (க) "நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணா வென்னும் நாமம்" என்று திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்த(ர்த)மாக லபித்து, (உ) "உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை" என்று ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாக அநுஸந்தித்தார், அதின் முன்பு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்ததில்லையோவென்னில், தந்தாமுக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் விஸ்வஸநீயமன் றென்று காணுமிருக்க வடுப்பது. ஸ்ரீநாரத பகவானையிட்டு ஸ்ரீபுண்டரீகனுக்கு (ங) "மந்த்ர-கிந்தத்ர" என்றும் (ச) "ஸர்வஜ்ஞ - நாராஜ்ஜா தாக" என்றும் திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்தமாக உபதேசிப்பித்து, ப்ராப்திவேளையிலே "உனக்கு வேண்டுவதென்?" என்று ஈஸ்வரன் கேட்க, (ரு) "த்வத்பாத பக்திர் த்ருடா- க்வாஹமத்யந்த துர்ப்புத்திः" என்றானிறே. ஸர்வாபிமதஸாதநமிறே சரணாகதியாகிறது.

(துளங்கு) மழுங்குத லின்றிக்கே பளபளத்திருக்கை. இத்தால்-தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறதன்று, அந்யோந்யம் விரோதம் வாராதபடி நாட்டையாண்ட தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. (நீள்முடி) ஒக்கமல்ல, ராஜ்யத்திற் பரப்பையிட்டுச் சொல்லுகிறது. (அரசர்தம்

(க) க-க-க. (உ) அ-கO-ங. (ங) இதிஹாஸஸமுச்சயம்-ஙஉ.
(ச) (ரு)

குரிசில்) ராஜா. மநுஷ்யர்களுக்கு ராஜா என்னுமாபோலே ராஜாக்களுக்கு ராஜா. (க)"ராஜாதிராஜ ஸர்வேஷாம்- ராஜாதிராஜ ஸர்வேஷாம்" நாட்டில் பரப்பாலே "இத்தேசத்துக்கு அபிஷிக்தன்" என்று தெரியாதிறே; அதுக்காக.

(தொண்டைமன்னவன்) தொண்டைமண்டலத்திலே அபிஷேகம் பண்ணியிருந்த காலத்து, நாடெங்குமொக்கத் தனக்காக்கிக்கொண்டது. அதுக்கடி சொல்லுகிறது (திண்டிற லொருவற்கு) (உ) "வீரபோக்யா வஸுந்தரா - வீரபோக்யா வஸுந்தரா" என்னுமாபோலே - தன் மிடுக்காலே எங்குமொக்க எறிந்துகொண்டு மிடுக்குக்கு அத்விதீயனாயிருக்கிறவனுக்கு. (ங) "மருவலர்த முடல்துணிய வாள்வீசும் பரகாலன்" என்றவிவர் மதித்த மிடுக்கிறே. "ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்க வேணும்" என்று சரணம் புகுகிறதுக்கு நிதர்சநமாகச் சொல்லுகிறதாகில், துர்மாநத்துக்கு ஹேதுக்களானவற்றைச் சொல்லுகிறதென்னென்னில்; ஸ்வரூபஜ்ஞாந முண்டானால் இவ்விசேஷணங்கள் அநுகூலரக்ஷணத்துக்கும் ப்ரதிகூல நிரஸநத்துக்கும் ஏகாந்தமாயிருக்கையாலே ஸ்வரூபாய வாமிறே யென்று.

(உளங்கொளன்பினோடு) ஹிதோபதேசத்துக்காகப் பண்ணின அன்பாகையாலே திருவுள்ளத்தைப் பற்றியிருக்குமிறே. (இன்னருள்) தன் பேறானவருள். (ச) "உதாராः - உதாராः" என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரராளவிலு மிருக்கச்செய்தே,(ச)"ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ-ஜ்ஞாநீத் வாத்மைவ" என்கிற விசேஷணமுண்டிறே. (சுரந்து) முலைக்கடுப்புத் தீரத் தரையிலே பீச்சுவாரோபாதி. (அங்கொடுநாழிகை) ராஜ்யதுர்(வ்ய)ரோடேகூட வ்யர்த்தமே கழிகிற காலத்திலே. (ஏழுடனிருப்ப) ஏழர்த்தத்தைப்பற்ற ஏழுகாலமென்கிறதிறே.

(வளங்கொள் மந்திரம்) அழகாதல், ஸஞ்சாரித்வமாதல். வளமாகிறது - ஸகலபலப்ரதனான ஈஸ்வரனைப்போலே எல்லார்பக்கலிலும் ஸஞ்சரிக்கை. கர்மாதிகளுக்கு உபகாரகமாய் ப்ரபந்நனுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கி அக்கரைப்படுத்துமிறே. (மற்றவற்கருளிச்செய்தவாறு) அவனுக்குத் திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்து ததீய சேஷத்வத்தை யுண்டாக்கினபடி. குறும்பறுத்த நம்பியோ

(க)
(உ) விஷ்ணுதர்மம்.
(ங) ங-௬-௪௦.
(ச) கீதை-எ-௧அ.

டே சேர்த்துவிட்டபடியைச் சொல்லுகிறது;-"பதிவ்ரதையோடுண்டான ஏகாந்தத்தி லநுபவத்தைத் திரளிலே வெளியிடுவாரைப்போலே, தானும் நானுமறிய வநுபவித்தவித்தை இங்ஙனே வெளியிடுவதே! திருவேங்கடமுடையான் அலேவலேயாகாதே!" என்கிறாரிறே. (அடியேனறிந்து) இவருடைய *நானிருக்கிறபடி.

(உலகமளந்த) விமுகர்தலையிலு மகப்படவிருந்த திருவடிகள். (பொன்னடி) ஸர்வைஸ் ஸ்ப்ருஹணீயம். அதாகிறது - ஸ்வர்ண ஸ்வபாவத்தாலே பொற்கிண்டியில் தண்ணீர் வஸிஷ்டட சண்டாள விபாகமற விநியோகங் கொள்ளலாமிறே. (அடைந்துய்ந்தேன்) "ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கவேணும்" என்று சரணம்புக்கு உஜ்ஜீவித்தேன்.

(அணிபொழி லித்யாதி) திருவேங்கட முடையானளவிலே பிறந்தவர்த்தத்தைச் சொல்லி, பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம்புகுகிறார். திருமலேயில் நிலேயிலே ஒரு உத்யோகமுண்டென்று தோற்றுமிறே; பின்பு போந்து சாய்ந்தவிடம் அதிறே.

"மாழைமான் மடநோக்கி" என்று துடங்கி, "உலகமளந்த பொன்னடியே யடைந்துய்ந்தேன்" என்று தலைக்கட்டுகையாலே, ஒன்பதுபாட்டிலும் ஏகார்த்தத்தைப் பற்றவே சரணாகதியா யிருக்கிறது. ... ... (கூ)

அரு —ஒன்பதாம்பாட்டு. (துளங்கித்யாதி)(ஔபாதிகங்காணும்) என்றது - உம்முடைய அடிக் கொதிப்பாலே ஸ்வாநந்தா(ஸ்வாநந்த)ர்த்தமாய் விழுகையால் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராது காணுமென்றபடி.(ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை) என்றது - பாகவத பர்யந்தமான ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை என்றபடி.

முன்பு பிறந்த ஜ்ஞாநத்தை இல்லையென்று பின்னேயும் அபேக்ஷித்த பேறுண்டோவென்ன (ஸ்ரீ நாரதபகவானே யித்யாதி). சரணாகதி ஜ்ஞாந ப்ரதமுமாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாபிமதேத்யாதி).

(குரிசில்) ராஜத்வத்தையுடைய. இவ்வளவு போராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாட்டிலித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (அதுக்கித்யாதி). (எறிந்துகொண்டு) வாள்வீசிக்கொண்டு.

தன்பேறு என்கைக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன (உதாரா இத்யாதி). இத்தால் - ராஜ்யப்ரதா(ந)நம் பண்ணினதும் தன் பேறாகச் செய்தானென்ற

தாய்த்து. "ஓடு" என்றது குறுகிக் கிடக்கிறதாய், ஓடுகிற - கழிகிற என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ராஜ்யேத்யாதி).

"மற்றவற்கு - அங்கொடு நாழிகைகளில் ஏழுநாழிகையோ டிருப்ப வளங்கொள் மந்திரம் அருளிச்செய்தவாறு" என்று அந்வயம் விவக்ஷித்துத்; தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஏழித்யாதி). அதாவது -(க) "దేహాసక్తాత్మ
బుద్ధిర్యదిభవతి పదం సాధువిద్యాత్తృతీయం స్వాతన్త్ర్యాన్ధో యదిస్యాత్ప్రథమ మిత
రశేషత్వ ధీశ్చేద్ద్వితీయమ్ । ఆత్మత్రాణోన్ముఖశ్చేన్నమ ఇతిచపదం బాన్ధవాభాసలో
లశ్శబ్దం నారాయణాఖ్యం విషయచపలధీశ్చేచ్చతుర్థీం ప్రపన్నః-தேஹாஸக்தாத்ம புத்திர்யதிபவதி பதம் ஸாதுவித்யாத்த்ருதீயம் ஸ்வாதந்த்ர்யாந்தோ யதிஸ்யாத் ப்ரதமமிதர சேஷத்வதீஶ்சேத் த்விதீயம் । ஆத்மத்ராணோந்முகஶ் சேந்நம இதிச பதம் பாந்தவாபாஸ லோலஶ் ஶப்தம் நாராயணாக்யம் விஷய சபலதீஶ்சேச் சதுர்த்தீம் ப்ரபந்ந:" என்று பட்டரருளிச்செய்தபடியே - தேஹாத்மாபிமாந நிவ்ருத்தியும், ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியும், அந்ய சேஷத்வ நிவ்ருத்தியும், ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தியும், அபந்துஷு பந்துத்வ ப்ரதிபத்திநிவ்ருத்தியும், விஷய நிவ்ருத்தியும் ஆகிற ஆறும், * நமஸ்ஸிலார்த்தமான பாகவதசேஷத்வமாகிற அர்த்தமொன்றும் ஆகிற ஏழர்த்தத்தோடே நடக்குங்காலத்தில் இருக்கும்படி யென்கை.

(அழகு) என்றது - போக்யதையைப் பற்ற. நம்பியோடே சேர்ந்தி துக்கு ஸூசக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பதிவ்ரதை யித்யாதி). (அலைவலை) பகுஜல்பர்கள் என்றபடி. ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை நீயுண்டாக்க வேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறவர், "அடியேன்" என்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவருடைய வித்யாதி). வ்யவஹார ப்ராசுர்யமென்று கருத்து.

(ஏகார்த்தத்தை) என்றது-பிராட்டி புருஷகாரமாகச் சரணம் புகுகிற த்வயத்தோ டுண்டான ஏகார்த்தத்தை யென்கை. ... ... (௯)

மூ.—மாட மாளிகை சூழ் திருமங்கை
மன்னனென்னலர் தங்களை வெல்லும்
ஆடல்மா வலவன் கலிகன்றி
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானை
நீடு தொல்புகழாழி வல்லானை
எந்தையை நெடுமாலை நினைந்த
பாடல் பத்திவை பாடுமின் தொண்டீர்
பாட நும் மிடைப் பாவம் நில்லாவே. (௰)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

(க) அஷ்டஶ்லோகி-௪.

பதம்.	உரை.
மாடம்	மண்டபங்களாலும்
மாளிகை	க்ருஹங்களாலும்
சூழ்	சூழப்பட்ட
திருமங்கை	திருமங்கைக்கு
மன்னன்	ராஜாவாய்,
ஒன்னலர் தங்களை	சத்ருக்களை
வெல்லும்	ஜயிக்குமவராய்,
ஆடல் மா	ஆடல்மா வென்னும் பெயருடைத்தான ஆடாநின்றுள்ள குதிரையை
வலவன்	நடத்த வல்லவராய்,
கலிகன்றி	பாபநிவர்த்தகரான ஆழ்வார்,
அணி	அலங்காரமான
பொழில்	சோலைகளையுடைய
திருவரங்கத்து	திருவரங்க மென்னும் திவ்யதேசத்துக்கு
அம்மானை	ஸ்வாமியாய்,
நீடு	அபரிச்சிந்நமாய்
தொல்	அநாதியான

பதம்.	உரை.
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய
ஆழி	திருவாழியை
வல்லானை	ஆளுமவனாய்,
எந்தையை	எனக்குஸ்வாமியாய்,
நெடு	எல்லையில்லாத
மாலை	ஆஸ்ரித வ்யாமோஹத்தை யுடையனான அழகிய மணவாளனை
நினைந்த	அநுபவித்த அதினாலுண்டான
இவை பத்து பாடல்	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்,
தொண்டீர்	பாகவதர்களே!
பாடுமின்	சொல்லுங்கள்,
பாட	(இவற்றைச்) சொல்லவே
நும்மிடை	உங்களிடத்தில்
பாவம்	ப்ராப்ய விரோதியான பாபங்கள்
நில்லா	நசித்துவிடுங்கள். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மாடமாளிகையித்யாதி). இவருடைய பாவ (भाव)வ்ருத்தி யில்லையேயாகிலும், இவருடைய பாசுரத்தைச் சொல்லவே ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்கள் போமென்கிறது.

(மாடமித்யாதி) தமக்கிந்த நன்மையெல்லாம் இவ்வூரிற்பிறப்பாலே வந்ததென்கிறார். இத்தால்-பிறந்தகத்திலேற்றம் சொன்னபடி. "ஆப்தன் சொன்னான்" என்னவேணுமிறே லோகபரிக்ரஹத்துக்கு, (௧) "वाल्मीकिर्भगवानृषिः - வால்மீகிர்பகவாந் ருஷி:" (௨) "सहोवाच व्यासः पाराशर्यः- ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:" (௩) "குருகூர்ச் சடகோபன்" என்னுமாபோலே. (ஒன்னலரித்யாதி) எதிரிகள், திருமங்கையாழ்வார் அழகுசெண்டேறப் புறப்பட்டவாறே, முழுக்காயாகத்தன்னிலே அவியுமத்தனை. இவர்க்கு சத்ருக்களாகிறார் - ப்ரமாண

(௧) ரா-பா-௩-௩அ. (௨) தை- (௩) தி-வாய்-௩-௧௦-௧௧.

தூஷகரான பாஹ்யரும், ப்ரமேயதூஷகரான குத்ருஷ்டிகளுமிறே; இவர்களை வெல்லுகையாவது - (க) "ஜித பாஹ்ய - ஜிதபாஹ்ய" இத் யாதிப்படியே பாஹ்யருடைய ப்ரதிமையையிட்டுத் திருமதிளை ளிட்டவை செய்தும்; ஆகமிகர் பரதேவதையாகச் சொல்லுகிற ருத்ர னுடைய பரத்வத்தை யறுத்து அதுதன்னையுமெடுத்துப் போகட்டா ரிறே. (கலிகன்றி) பாபப்ரதிபடர். பகவத்ப்ரபாவங்களை மதித்துச் சொன்ன பாசுரங்களிறே.

கவிபாட்டுண்ட விஷயமிருக்கிறபடி சொல்லுகிறார்மேல் (அணி பொழில் திருவரங்கத்தம்மானை) என்று. "'மாடமாளிகைசூழ் திரு மங்கைமன்னன்' என்றவாறே * அணிபொழில் திருவரங்கம் எங்கே புர்கொளித்தது?" என்றருளிச்செய்தார் பட்டர். (நீடுதொல் புகழாழி வல்லானை) (நீடு - புகழ்) அநுகூலரக்ஷணத்தில் வந்தால் திருவுள்ளத் தையும் முன்னோடி நடத்துகை; (உ) "அறமுயலாழி" என்னக்கடவ திறே. (தொல்புகழ்) இதுதான் ஆகந்துகமல்ல. (ஆழிவல்லானை) திரு வாழியை ஸ்வ வசமாக்கிக் கார்யங்கொள்ளவல்லன் என்னுமிதுபோலே காணும் ஏற்றம். (எந்தையை) பரிகரமுண்டானாலும் பிறர்காரியஞ் செய்யவேண்டுவதில்லையிறே ப்ராப்தியில்லையாகில்; கார்யம் செய்கை க்கிடான ப்ராப்திசொல்லுகிறது. ப்ராப்தனானாலும் ப்ரயோஜநமில்லை யிறே வ்யாமுக்தனன்றாகில்; அதுக்காக(நெடுமாலை) என்கிறது. இத் தால்-ஆஶ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்கள்சொல்லுகிறது.

(நினைந்தபாடல்) தந்நிஷ்டரானவர் பாசுரம். அநுபவம் வழிந்து புறப்பட்ட பாசுரமான- சொற்கள். (பத்திவை) முகமறிவார் முத்தை ச்சேரக்கோத்துக் கையிலேயிட்டுக் காணுமாபோலே. (பாடுமின் தொ ண்டீர்) பகவத்விஷயத்தில் சபலராயிருப்பார்! ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே சொல்லுங்கோள். (பாட நும்மிடைப்பாவம் நில்லாவே) பால்குடிக்க நோய்தீருமாபோலே இவருடைய பாசுரத்தைச்சொல்ல ப்ராப்திப்ரதி பந்தகங்கள் தன்னடையே விட்டுப்போம்; (ந) * ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமிபோலே. "நீடுதொல் புகழாழிவல்லானை" என்று * அறம் சப்தத்தில் சக்தியைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. ... ... (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

(க) ர-ஸ்த-க-ருஙு. (உ) தி-வாய்-உ-க௦-தி. (ந) கீதை-கஅ-சுசு.

உபகரித்தவன் ஒரு அர்ப்ப(ஶர்ப்ப)கனுக்கு முதலிருனென்று கொண்டாடியநுபவிக்கிருரென்று ஸங்கதி.

சக்கரம் செல்வத்துக்கு உடலாய்த்தென்கிருர் (ஹிரண்ய வித்யாதி). (பத்திரம்) கத்தி. ... ... (௫)

மூ.—விலங்கலால் கடலடைத்து விளங்கிழைபொருட்டு வில்லால்
இலங்கை மாநகர்க்கிறைவ னிருபது புயந்துணித்தான்
நலங்கொள் நான்மறை வல்லார்களோத்தொலி யேத்தக் கேட்டு
மலங்குபாய்வயல் திருப்பேர் மருவி நான் வாழ்ந்த வாறே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விளங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற	வல்லார்கள்	அப்யஸிக்க வல்லரான ப்ராஹ்மணர்களுடைய
இழைபொருட்டு	ஆபரணங்களை யுடைய பிராட்டிக்காக	ஏத்த	உச்சமாக உச்சரிக்கப்பட்ட
விலங்கலால்	மலைகளினால்	ஓத்துஒலி	வேதகோஷத்தை
கடல்	ஸமுத்ரத்தை	கேட்டு	கேட்டு
அடைத்து	அணைசெய்து,	மலங்கு	மத்ஸ்யங்களானவை
மா இலங்கை நகர்க்கு	பெரிய லங்காநகரத்துக்கு [னுடைய	பாய்	துள்ளி அப்புறம் போகாநின்ற
இறைவன்	ஸ்வாமியான ராவண	வயல்	கழனிகளையுடைய திருப்பேர்,
இருபதுபுயம்	இருபது தோள்களை	மருவி	(ஸேவிக்க) ஆசைப்பட்டு
வில்லால்	(தன்) வில்லைவளைத்து	நான்	நான்
துணித்தான்	சேதித்தவனை,	வாழ்ந்த	உஜ்ஜீவித்த
நலம்கொள்	ஸதாசாரங்களை யுடையராய்	ஆறு ஏ!	(௬)
நால்மறை	நாலுவேதங்களையும்		

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (விலங்கல்) நீரிலே ஆழக்கடவதான மலைகளாலே கடலையடைத்து, விளங்காநின்றுள்ள ஆபரணத்தாலே அலங்க்ருதையான பிராட்டியுடைய ஒப்பனையிலே தோற்று, ஐச்வர்யத்துக்கு ஏகாந்தமான வில்லாலே, "ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு மழியாத லங்கையன்றோ எனக்குப் படைவீடு, நானிவ்வூருக்கு நிர்வாஹகனன்றோ" என்று அபிமாநித்திருக்கிற ராவணனுடைய, அவ்வூர்க்குக் கணையம்போலே யிருக்கிற தோள்களைத் துணித்தானைத்து.

(நலங்கொள்) நிர்த்தோஷமாய் நாலுவகைப்பட்டிருந்துள்ள வேதங்களையு மதிகரித்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரென்னுதல்; ஆசாரநால்

மிக்கு, நாலுவகைப்பட்டிருக்கிற வேதங்களும் கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரொன்னுதல். (ஓத்தொலி யேத்தக்கேட்டு) அவர்கள் உச்சமாக உச்சரிக்கிற த்வநியைக்கேட்டு, "நம்மைக்குறித்துண்டான ஆரவாரம்" என்று மலங்குகள் பாயாநின்றுள்ள வயலை யுடைத்தான திருப்பேரை மருவி நான் வாழ்ந்தவாறே. ... ... (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (விலங்கலித்யாதி) கீழ் ஓரர்ப்பகனுக்கு உதவினன், அவ்வளவன்றிக்கே, ஒரு பெண்பிள்ளைக்காக அகடிதங்களைச் செய்தானென் றநுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(கணையம்) உழலைத்தடி - ரக்ஷகமென்கை.
(மலங்கு) மத்ஸ்யவிசேஷம். ... ... (௬)

மூ.—வெண்ணெய் தானமுதுசெய்ய வெகுண்டு மத்தாய்ச்சியோச்சிக்
கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வெட்டென்றிருந்தான்
திண்ண மாமதிள்கள் சூழ்ந்த தென்திருப்பேருள் வேலை
வண்ணனார்நாம நாளும் வாய்மொழிந்துய்ந்தவாறே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தான்	யசோதை தபஸ்ஸு பண்ணிப்பெற்ற தான்	இருந்தான்	இருந்தவனாய்,
		திண்ணம்	த்ருடமாய்
		மா	பெரிதான
வெண்ணெய்	நவநீதத்தை [வில்	மதிள்கள்	ப்ராகாரங்களாலே
அமுதுசெய்ய	அமுதுசெய்தவளை	சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட
ஆய்ச்சி	தாயான யசோதை	தென்	திருப்பேருள்,
வெகுண்டு	கோபித்து	வேலை	ஸமுத்ரம்போன்ற
மத்து	தயிர்கடைகிறமத்தை	வண்ணனார்	வர்ணத்தை யுடையனானவனுடைய
ஓச்சி	வீசியெறிந்து		
கண்ணி	முடிகளினால்	நாமம்	திருநாமங்களை
ஆர்	பூர்ணமாய்	நாளும்	ப்ரதிதினமும்
குறு	சிறிதான	வாய்மொழிந்து	சொல்லி
கயிற்றால்	தாம்பினால்		
கட்ட	பந்திக்க [து		உய்ந்தஆறு ஏ! (௭)
வெட்டென்று	(அதுக்கு) ஸம்மதித்		

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (வெண்ணெயித்யாதி) "கவ்யம் பாழ்போக வொண்ணாது, இத்தை உபஜீவிக்கைக்கொரு பிள்ளைவேணும்" என்றுப்த்து இவள் நோன்பு நோற்றுப்பெற்றது. ஆனாலும், அது ஸாத்மியாதபடி அமுதுசெய்யப்புக்கால் ஸம்வதியார்களே; அவர்கள்

மறைக்க மறைக்க இவனுக்கு அதிலே ஆதரம் மிகுமே, தன் தாரக (ஸ்வபாவ) மிழக்கமாட்டானே. அவர்கள் தங்களுடம்பு நோவக்கடைந்து உறிகளிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை அமுதுசெய்ய. (வெகுண்டு) சீறி, யசோதைப் பிராட்டியானவள் மத்தைக்கொண்டு அடிக்கக் கோலி, பல பிணைகளையுடைத்தாய்க் குறளாயிருந்துள்ள தாம்பாலே கட்ட; தாம்பை நெடுகப்பன்னை வொண்ணாதே, திருமேனியிலே இடங்காணு மித்தனையிறே; அப்படிக்கட்ட. (வெட்டென்றிருந்தான்) "சாமானியனென்று இடுமீடெல்லா மிடவமையும்" என்றிருப்பாரைப்போலே, வேறொரு வ்யாபாரத்தைச்சொல்லி யன்றியே இது சொல்லியே நம்மைக் கட்டுவதே! என்று இசைந்திருந்தானாய்த்து.

(திண்ணமித்யாதி) அரணாகப் போரும்படியான மதிள்களாலே சூழ்ந்த தென் திருப்பேருள். (வேலையித்யாதி) கடல்போலே ச்யாமளமான வடிவை யுடையரானவருடைய. அவ்வடி வழகுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைச் சொல்லி ஒருவ னுஜ்ஜீவிக்கும்படியே! ... (எ)

அநு.—எழாம்பாட்டு. (வெண்ணெ யித்யாதி) *நாரீணா முத்தமைக்காக அகடிதங்களைச் செய்த வளவன்றிக்கே, இடைப்பெண்களுக் கெளியனாய் கட்டவு மடிக்கவு மானனென் றநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"தான்" என்றதுக்குக் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (கவ்யமித்யாதி, மாட்டானே) என்னுமளவும். "ஓச்சி" என்றதினர்த்தம் (அடிக்கக்கோலி) என்றது. ... ... (எ)

மூ.—அம்பொனாருலகமேழு மறிய வாய்ப்பாடி தன்னுள்
கொம்பனார்பின்னை கோலம் கூடுதற் கேறு கொன்றான்
செம்பொனார்மதிள்கள் சூழ்ந்த தென்திருப்பேருள் மேவும்
எம்பிரான்நாம நாளுமேத்தி நானுய்ந்தவாறே. ... (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
அம்	அழகிய	கொம்பு	வஞ்சிக்கொம்பு போன்ற சரீரத்தையுடைய
பொனார்	ஸ்வர்ணத்தோடொத்த (ச்லாக்யமான)		
உலகம்ஏழும்	ஸப்தலோகங்களும்	பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டியினுடைய
அறிய	அறியும்படியாக,		
ஆய்ப்பாடி தன்னுள்	திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள	கோலம்	அழகோடு
		கூடுதற்கு	சேர்கைக்காக

ஏறு	ருஷபங்களை	மேவும்	பொருந்தியிருக்கிற
கொன்றான்	கொன்றவனாய்,	எம்பிரான்	நம் ஸ்வாமியுடைய
செம்	சிவந்த		நாமம் நாளும் ஏத்தி நான் உய்ந்த
பொனார்	பொன்னோடொத்த[ன்		ஆறு, ஏ! (அ)
மதிள்கள் சூழ்ந்த தென் திருப்பேரு			

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அம்பொனித்யாதி) ஓரிடைச்சேரி மாத்ரமன்றிக்கே, ஸ்லாக்யமான ஏழுலகங்களுமறிய, திருவாய்ப்பாடியிலே, வஞ்சிக்கொம்புபோலே யிருக்கிற வடிவையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஒப்பனையோடே சேருகைக்காக, ருஷபங்களேழையும் நிரஸித்தான். தர்ஸநீயமான மதிள்களாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற எனக்கு உபகாரகரானவருடைய திருநாமத்தை ஏத்தி நானுய்ந்தவாறே! ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (அம்பொனித்யாதி) ஓரிடைச்சிக்குப் பிள்ளையாய்க் கட்டுண்ட வளவன்றிக்கே, ஓரிடைச்சிக்காகத் தன்னைப் பேணாதே கருமாரி பாய்வாரைப்போலே எருதுகளின் கொம்பிலே பாய்ந்து கொன்று வேறொரு கொம்பைக் கைப்பற்றினானென்றநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அழகிய பொன்போலுலகமென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஓரித்யாதி) ... ... (அ)

மூ.—நால்வகை வேத மைந்து வேள்வி யாறங்கம் வல்லார்
மேலை வானவரில் மிக்க வேதியராதிகாலம்
சேலுகள் வயல் திருப்பேர்ச் செங்கண் ‡மாலோடும் வாழ்வார்
சீலமா தவத்தர் சிந்தையாளியென் சிந்தையானே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நால்வகை	நாலுவிதமான	வேதியர்	ப்ராஹ்மணோத்தமரா[ய்,
வேதம்	வேதங்களிலும்	ஆதிகாலம்	ஸ்ருஷ்டிகாலம் துட[ங்கி,
ஐவேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களிலும்	சேல்	கயல்கள்
		உகள்	துள்ளாநின்ற
ஆறு அங்கம்	வ்யாகரணம் முதலிய ஆறு அங்கங்களி[லும்	வயல்	கழனிகளையுடைய
		திருப்பேர்	திருப்பேரில்
வல்லார்	ஸமர்த்தராய்	செம்	சிவந்த
மேலை	மேலுலகத்திலுள்ள[ன்	கண்	நேத்ரங்களையுடைய
வானவரில்	ப்தவதைகளிற்காட்டி	மாலோடும்	ஸர்வேஸ்வரனோடு
மிக்க	அதிசயித்தவராய்,		கூட

‡ "மாலொடும்," "மாலோடும்" என்று இரண்டுபாடமும் காண்கிறது யதாஸம்ப்ரதாய மநுஸந்தேயம். ஆத்யம், லக்ஷணாநுரூபம்.

வாழ்வார்	நித்யவாஸம் பண்ணுமவராய்	ஆளி	தனக்கு வாஸஸ்த்தானமாகக் கொண்டு
சீலம்	ஸௌசீல்யத்தையும்		ஆளுமவன்
மா	ஶ்லாக்யமான	என்	என்னுடைய
தவத்தர்	தபஸ்ஸையுமுடையரானவர்களுடைய	சிந்தையான்	ஹ்ருதயத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறான். (௯)
சிந்தை	ஹ்ருதயத்தை		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நால்வகை) நாலுவகைப்பட்ட வேதம், பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள், அங்கங்களாறும், இவற்றில் வந்தால் ப்ரஹ்மாதிகளிலுங் காட்டில் கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரானவர்கள். ஸ்ருஷ்டிகாலந்துடங்கி ஸர்வேஶ்வரனோடொக்கக் குடியேறி ஜீவித்துப் போருகிறவர்களாய்த்து. சீலகுணப்ரசுரராய் மிக்க தபஸ்ஸையுடையரா யிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் ஹ்ருதயத்தைத் தனக்காக்கிக்கொண்டிருக்கிறவன் என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்த்தனானான். ... (௯)

அ௩.—ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன பெண்பித்தனுமவன் கிடீர்! ஸகல வித்யாதிகரானவர்க்கு உபாஸ்யன், அவன் அவர்களைச் சிந்தைவிடாதாப்போலே தம் திருவுள்ளத்தில் குடியிருந்தானென்று களிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்த்த னானான்) என்றத்தாலே - கீழ்ச்சொன்ன ஸௌசீல்யத்திலும் மிக்க சீலமென்று கருத்து. ... ... (௯)

மூ.—வண்டறை பொழில் திருப்பேர் வரியரவணையிற் பள்ளி
கொண்டுறைகின்ற மாலைக் கொடிமதிள் மாட மங்கை
திண்டிறல் தோள் கலியன் செஞ்சொலால் மொழிந்தமாலை
கொண்டிவை பாடியாடக் கூடுவர் நீள்விசும்பே. ... (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—ooo—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகள்	அணையில்	படுக்கையில்
அறை	சப்தியாநின்ற	பள்ளிகொண்டு	சயநித்து
பொழில்	சோலைகளையுடைய	உறைகின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணு[கிற
திருப்பேர்	திருப்பேரென்னும் திவ்யதேசத்தில்	மாலை	ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,
வரி	மச்சங்களையுடைய		
அரவு	ஆதிசேஷனாகிற		

கொடி	கொடிகள்கட்டின	சொலால்	தமிழினால்
மதிள்	ப்ராகாரங்களையும்	மொழிந்த	அருளிச்செய்த
மாடம்	க்ருஹங்களையுமுடைய	இவை மாலை	இந்தப்பாசுரங்களை
மங்கை	திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகராய்,	கொண்டு	அப்யஸித்து
		பாடி	கானம்பண்ணி[னாகில்
திண்	த்ருடமான	ஆட	நர்த்தனம் செய்தார்க
திறல்	பலமுடைய	நீள்	விசாலமான
தோள்	புஜங்களையுடையரான	விசும்பு	பரமபதத்தை
கலியன்	ஆழ்வார் [ரமான)	கூடுவர்	சேரப்பெறுவர்கள்.
செம்	அழகிய (ஸர்வாதிகா		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டறை யித்யாதி) வண்டுகள் மது பான மத்தமாய்க்கொண்டு த்வநியாநின்றுள்ள பொழிலை யுடைத்தான திருப்பேரில், வரிகளையுடையனான திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாடிற்று. கொடியோடு கூடின மதிள்களையும் மாடங்களையு முடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகராய், திண்ணிய திறலையுடைத்தான தோளையுடையரான ஆழ்வார். (செஞ்சொலால் மொழிந்தமாலை) அதிக்ருதாதிகாரமான வேதார்த்தத்தை ஸர்வாதிகாரமான சொல்லாலே அருளிச் செய்தாராய்த்து. இவற்றைக்கொண்டு பாடுவ தாடுவதாக இவ்வநுபவத்துக்கு மேலே நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர். ... (௧௦)

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி). "செவ்வியசொல்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அதிக்ருதேத்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி

தீதறுப்ரவேசம்.

வ்யா.—(௧)"தானுகந்த வூரெல்லாம் தன் தாள்பாடி" என்றிறே இவர்பாரிப்பு. (௨) "ஸர்வாந் காமாந்-ஸர்வாந் காமாந்" என்னக் கடவ

(௧) ஓ-ரெ-௬. (௨) தை-ஆந-௧-௨.

திறே. ஸர்வாந்தராத்மாவாய், ‡ஸர்வாபத்துக்களையும் போக்கி உதவுமவனாய், ஆஶ்ரிதர்க்கு அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவனை ஸர்வேஶ்வரன் திருநந்திபுரவிண்ணகரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானன், அங்கேபோ யநுபவிப்போமென்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ... ... *

அரு.—தீதறுப்ரவேசம்.—திருப்பேர்நகரானை அநுபவித்தது அமையாதோ, திருநந்திபுரவிண்ணகரத்தை நண்ணுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானுகந்த வித்யாதி). அப்படி எல்லா மபேக்ஷிதமா யிருக்குமோ வென்ன; த்ருஷ்டாந்ததயா ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (ஸர்வாநித்யாதி). எல்லாப்பாட்டுக்களிலும் பலித்த வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாந்தராத்மாவா யித்யாதி).... ... ... *

மூ.—தீதறுநிலத்தொடெரி காலினொடு நீர் கெழு விசும்புமவையாய்
மாசறு மனத்தினொடுறக்க மொடிறக்கை யவையாயபெருமான்
தாய்செறவுளைந்து தயிருண்டு குடமாடு தடமார்வர் தகைசேர்
நாதனுறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீதுஅறு	நிர்த்துஷ்டமான	செற	கோபிக்க
நிலத்தொடு	பூமியோடுகூடின	உளைந்து	அதுக்குப்பயந்துஅக
எரி	அக்நியும்		ம்குழைந்தும் [ரை
காலினொடு	காற்றோடுகூடிய	தயிர்	(அதுக்குமுன்னே)தயி
நீர்	ஜலமும்	உண்டு	அமுதுசெய்து [ய்,
கெழு	ஸம்ருத்தமான(இவற்	குடம்ஆடு	குடக்கூத்தாடினவனு
	றுக்கெல்லாம் இட	தடம்	பரந்த [னை
	ம் கொடுக்கும	மார்வர்	திருமார்பையுடைய
விசும்பும்	ஆகாசமும் [தான)	தகைசேர்	ஸ்வாபாவிகமான கல்
அவையாய்	ஆகிய பஞ்சபூதங்களு		யாணகுண பூர்ண
	க்கும்அந்தராத்மா		னான
மாசுஅறு	குற்றமற்ற [வாய்,	நாதன்	ஸ்வாமியானவன்
மனத்தினொடு	மநஸ்ஸோடும்	உறைகின்ற	நித்யவாஸம்பண்ணு
உறக்கமொடு	ஸுஷுப்தி ஸ்வப்நங்		கிற
	களோடும் கூடின	நந்திபுர விண்	நந்திபுர விண்ணகர
இறக்கை	மரணம்	ணகரம்	மென்ற திருநாமத்
அவையாய	ஆகிய அவற்றுக்கும்		தையுடைய
	நிர்வாஹகனை	நகர்	திவ்யதேசத்தை
பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரனாய்,	மனமே	ஓ மநஸ்ஸே!
தாய்	தாயான யசோதை	நண்ணு	கிட்டப்பாராய். (க)

‡ (பா) ஸர்வபாபங்களையும்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (நீதறுவித்யாதி) சேதநர்க்கு போக(ஞ்ச) மோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளலா யிருக்கையாலே குற்றமற்றிருக்கிற ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகத்துக்கு மந்தராத்மாவாய், நிர்த்தோஷமான மநஸ்ஸோடேகூட ஸ்வப்ந ஸாக்ஷாத்திகள் மரணம் என்று சொல்லப்படுகிற இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனு யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன்.

அந்தராத்மதயா நின்று ரக்ஷகனும்படி சொல்லிற்று - கீழ்; கண்ணுக்கிலக்காம்படி வந்தவதரித்து ரக்ஷகனும்படி சொல்லுகிறது மேல். (தாயித்யாதி) தாயான யசோதைப் பிராட்டி சீறித் தாம்பெடுக்க, அதுக்கு முன்னே படுமதுசொல்லுகிறது. எல்லாம் செய்தாலும் அவன்தாரகத்தை விட்டிரானே. (தயிருண்டு)ஸ்வாநுபவத்தாலே த்ருப்தனுயிருக்கக்கடவவன் அநுகூல ஸ்பர்ஶமுள்ள வெண்ணெயை புஜிக்கப் பெறுகையாலே ஹ்ருஷ்டனுய், அந்த ஹர்ஷமெல்லாம் தோற்றும்படி அதுக்குப் போக்கு வீடாகக் குடக்கூத்தாடி; அந்த பௌஷ்கல்யந்தான் வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறவர். (தகைசேர்நாதன்) (க)
“త్రైలోక్యమపి నాథేన యేన స్యాన్నాథవత్తరం-த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந் நாதவத்தரம்” என்கிறபடியே - ஒதுங்குவாரவுபட்டு இத்தோள்நிழலே மிக்கிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன், அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற... ... (க

அரு.—முதற்பாட்டு. (நீதித்யாதி) அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களிருக்க “நீதறு” என்னலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (சேதநர்க் இத்யாதி). உறக்கம் சொன்னபோதே ஸ்வப்நம் அர்த்தஸித்தமென் றருளிச்செய்கிருர் (ஸ்வப்ந ஸாக்ஷாத்திகள்) என்று.

“தடமார்வர்தகை” என்றத்தைப் பற்ற வருளிச்செய்கிருர் (த்ரைலோக்யமபி இத்யாதி). “தகை”என்று-ஸ்வபாவமாய், அத்தால் கல்யாணகுணங்கள் சேர்ந்த நாதனென்று கருத்து. ... ... (க

மூ.—

உய்யும்வகையுண்டு சொனசெய்பி னுலகேழு மொழியாமைமுனநாள்
மெய்யினளவே யமுது செய்யவல வையனவன் மேவுநகர்தான்
மைய வரிவண்டு மதுவுண்டு கிளையோடு மலர்கிண்டி யதன்மேல்
நைவளநவிற்று பொழில் நந்தி புரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே. (உ

(க) ரா-அயோ-உ-கஙு.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சொனசெய்யில்	சொன்னத்தைச்செய் [யப்புகில்	மேவும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
உய்யும்வகை	உஜ்ஜீவநோபாயமானது	நகர்தான்	திவ்யதேசமாய், [நிற
உண்டு	உண்டு, (அதேதென்னில்,)	மையவரி	நீலவர்ணமாய் [தானரேகைகளையுடைய
உலகுஏழும்	ஸப்தலோகங்களையும்	வண்டு	வண்டுகளானவை
ஒழியாமை	ஒன்றும் தவருதபடி	மது	தேனை
முனநாள்	முற் (ப்ரளய)காலத்தில்	கிளேயோடு	புத்ரபௌத்ராதி பந்துக்களோடேகூட
மெய்யினளவே	திருமேனி யளவிலே (அதிக பரிமாணம் தோன்ருதபடி)	உண்டு	பாநம்பண்ணி
அமுதசெய்யவல	அமுதுசெய்யவல்ல	மலர்	பூக்களை
ஐயன்	நிருபாதிக பந்துவான	கிண்டி	கோதி,
அவன்	அந்த ஸர்வேஶ்வரன்	அதன்மேல்	அதுக்குமேலே
		கைவளம்	குறிஞ்சிராகத்தை
		நவிற்று	பாடாநின்றுள்ள
		பொழில்	சோலைகளையுடைய தான

நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே! (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (உய்யுமித்யாதி) நான் சொன்னவற்றைச் செய்யப்பார்க்கில், நமக்கினி உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உபாயமுண்டு. "முடிந்துபோ மித்தனையன்ரே" என்றிருக்கவேண்டா. ஸகலலோகங்களிலு மொன்றும் பிறிகதிர் படாதபடி, முன்பொருநாள் ப்ரளயம் தேடிவந்தால் "எங்குற்று"என்று இளைத்துக்காட்டலாம்படி திருமேனியளவிலே யமுதுசெய்யவல்ல நிருபாதிக பந்துவான ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

ஶ்யாமமான நிறத்தையும் வரியையு முடைத்தாயிருக்கிற வண்டுகள், தன் பந்துவர்க்கத்தோடே கூட மதுபாநத்தைப் பண்ணி, எழுத்தே கட்டளையாக மதுபாநம்பண்ணின படியாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாமை அவ்விடத்திலே யிருந்து பூக்களைக்கோதி, அதின்மேலே யிருந்து "கைவளம்" என்கிற பண்ணைப்பாடா நின்றுள்ள பொழிலை யுடைத்தான. ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (உய்யுமித்யாதி) கீழ் அந்தராத்மதையை யநுஸந்தித்தாராய், இதில் - ஆபத்ஸகத்வத்தை அநுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

"மனமே - சொனசெய்யில் - உய்யும்வகையுண்டு" என்றங்வயித்த அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (நாணித்யாதி). இத்தால் பலித்த வர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (முடிந்தித்யாதி).

"கிளேயோடு" என்றதினர்த்தம் (பந்துவர்க்கத்தோடே)என்றது. "இண்டி" என்றதினர்த்தம் (கோதி) என்றது. ... ... (உ)

மூ.—உம்பருலகேழு கடலேழு மலேயேழு மொழியாமை முனநாள் தம்பொன் வயிறாரளவு முண்டவை யுமிழ்ந்த தட மார்வர் தகைசேர் வம்புமலர்கின்ற பொழில் பைம்பொன் வரு தும்பி மணி கங்குல் வயல்சூழ் நம்பனுறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
உம்பர்உலகு	மேலுள்ள ஸப்தலோ	மார்வர்	திருமார்வை யுடைய
ஏழும்	கங்களேயும் [ம்	தகைசேர்	பெருமையுடையனாய் [னாய்
கடல்ஏழும்	ஏழு ஸமுத்ரங்களேயு	நம்பன்	விச்வஸநீயனான அவ
மலேஏழும்	ஸப்தகுல பர்வதங்க ளேயும்		உறைகின்றநகர், [ன்
ஒழியாமை	(இவற்றில் ஒன்றும்) தவறிப்போகாத படி [திலே	வம்பு	பூக்களானவை
முனநாள்	முற் (ப்ரளய) காலத்	மலர்கின்ற	விகஸியாநின்ற
தம்	தம்முடைய	பொழில்	சோலேகளிலே
பொன்	ஶ்லாக்யமான	பை பொன்	அழகிய பொன்போன்றதாய்
வயிறு	திருவுதரமானது	வரு	வாராநின்ற
ஆரளவும்	நிறையுமளவும்	மணி தும்பி	ஶ்லாக்யமான தும்பிகளேயுடைத்தாய் [யுடைய)
உண்டு	அமுதுசெய்து,	கங்குல்	இருண்ட (பயிர்களே
அவை	அவற்றை	வயல்சூழ்	கழனிகளாலே சூழப்பட்ட
உமிழ்ந்த	(ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) வெளிப்படுத்தின		நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு
தடம்	ப்ரந்த		மனமே! (௩)

வ்யா. — மூன்றும்பாட்டு. (உம்பரித்யாதி) உபரிதநலோகங்களேழும், கடல்களேழும் மலேகளேழும், இவற்றிலொன்றும் பிறிகதிர்படாதபடி, முன்பொருநாள், தம்முடைய ஶ்லாக்யமான வயிறு நிறைய மளவுமுண்டு, "உள்ளே கிடந்து தளரவொண்ணுது" என்று உமிழ்ந்து, இது தன்பேறு என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்ற விருக்கிறவர். தகை - பெருமை.

(வம்பு) பூவாநின்றுள்ள மலரை யுடைத்தான பொழில்; அது தன்னில் பொன்படு மாபோலே காணும் ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள தும்பி கள். மணி – அழகு. எப்போது மொக்கக் கருவடைந்த பயிரேயாயி ருக்கையாலே இருண்டிருந்துள்ள வயலாலே சூழப்பட்டு. (நம்ப னுறைகின்ற நகர்) ஏதேனும் தசையிலும் விஸ்வஸநீயனா யிருக்கிற வன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற.... ... ... (௲)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (உம்பரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஆபத்ஸகத் வத்தை ஸப்ரகாரமாக வருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

வம்பு- அகாலபுஷ்பம். பைம்பொன்- நல்ல நிறமுடைய பொன்போ லிருப்பனவாய், வாராநின்றுள்ள, தும்பிமணி - வண்டுகளி லவாந்தர ஜாதி யான தும்பி ஸ்ரேஷ்ட்டங்களென்றுக்கி அர்த்த மருளிச்செய்கிறுர் (அது தன்னிலித்யாதி). ... ... (௬)

மூ.—

பிறையினொளியெயிறிலக முறுகியெதிர் பொருதுமெனவந்தவசுரர்
இறைகளவை நெறுநெறென வெறியவவர் வயிறழலநின்றபெருமான்
சிறைகொள்மயில் குயில்பயில மலர்களுக வளிமுரலவடிகொணெடுமா
நறைசெய்பொழில் மழைதவழுநந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை'
பிறையின்	பாலசந்த்ரனுடைய	வயிறு அழல	(பயந்தும்) வயிறெரியும்
ஒளி	காந்தியையுடைய		படியாக [நின்ற
எயிறு	பற்களானவை	நின்ற	(யுத்தத்தில்ள கிரிட்டு)
இலக	விளங்காநிற்க,	பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய
முறுகி	மேலிட்டுவந்து		தாய், [டைய
எதிர்	எதிரேநின்று [வோம்	சிறைகொள்	சிறந்த இறகுகளையு
பொருதும்	யுத்தம் பண்ணக்கட	மயில்	மயில்களும்
எனவந்த	என்றுவந்த	குயில்	குயில்களும்
அசுரர்	அஸுரர்களுடைய	பயில	நெருங்கி வர்த்திக்கு
அவை	அப்படிப்பட்ட		மதாய், (அதினுல்)
இறைகள்	சரீரங்கள்	மலர்கள்	பூக்கள்
நெறுநெறுஎ	நெறுநெறு வென்று	உக	உதிருமதாய்
ன	முறியும்படியாக	அளி	வண்டுகள்
எறிய	(இவன்) முஷ்டிபிடி	முரல	சப்திக்குமதாய்,
	த்துவீச (அதினுல்)	அடிகொள்	பரந்த மூலப்ரதேசங்
அவர்	அவ்வஸுரர்கள்		களை யுடைத்தாய்

நெடு	உயர்ந்திருக்கிற	மழை	மேகங்களானவை
மா	மாமரங்களிலே யுண்டான	தவழும்	ஸஞ்சரியாநின்றுள்ளதுமான
நறைசெய்	தேனையுடைத்தான		நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு
பொழில்	சோலைகளிலே		மனமே! (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) பிறைபோலே இலகாநின்றுள்ள எயிறானது விளங்கும்படியாக மிகைத்துக்கொண்டு ஆபிமுக்க்யம்பண்ணி "எதிரே பொருமித்தனை" என்றுவந்த அஸுரர்களுடைய சரீரமானது ஸந்திகளிலே நெறுநெறென்று முறியும்படியாகவும்; (வெறியவவர்) "வெறுவியவவர்" என்னலாம்படி, கையிலாயுதங்களை (க) "ஸசால சாபஞ்ச முமோச" — சசால சாபஞ்ச முமோச" என்கிறபடியே போகட்டு, ஹ்ருதயங்களிலே பயாக்நி கொளுந்தும்படியாகவும் நின்ற ஸர்வேச்வரன். அதவா, நெறுநெறென விட, எறிதல் - இடுதல். முஷ்டி ப்ரஹாரமென்றுமாம்.

(சிறையித்யாதி) (சிறகையுடைத்தாயிருக்கிற மயில்கள், குயில்கள், இவை நெருங்க, அத்தாலே பூக்கள்உதிர, வண்டுகளானவை ஆளத்திவைக்க, பரந்த தாளையுடைத்தாய் ஓங்கியிருந்துள்ள மாக்களில் தேனையுடைத்தான பொழிலிலே மேகங்கள்வந்து ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள. (௪.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலும்-ப்ரஸாபத்ஸகத்வத்தை யநுஸந்தித்தாராய், இனி இரண்டுபாட்டாலே-விரோதிநிரஸநப்ரயுக்தமான ஆபத்ஸகத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறாராய், அதில் ராவணனுடைய ப்ரதம யுத்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி

"முறுகி" என்றதினர்த்தம் (மிகைத்துக்கொண்டு) என்றது. "இளைகளவை" என்றதினர்த்தம் (சரீரமித்யாதி). "வெறியவவர்" என்றது † பயத்தாலே கண் வெளிச் செறிந்தவர்களென்கை.

"நறைசெய்" என்றதினர்த்தம் (தேனையுடைத்தான) என்றது. (௪.

மூ.—மூளவெரிசிந்தி முனிவெய்தி யமர்செய்து மென வந்தவசுரர் தோளுமவர் தாளும் முடியோடு பொடியாக நொடியாமள வெய்தான் வாளும்வரிவில்லும் வளையாழி கதை சங்கமிவையங்கையுடையான் நாளுமுறைகின்ற நகர் நந்தி புரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே. (௫

(க) ரா-யு-௫௯-௧௪௪. † இது ஸந்திக்தம்.

பதம்.	உரை.
ூமை	புகை மூடும்படியாக
எரி	அக்கியை
சிந்து	சிதற விழவிட்டு
முனிவு எய்து	கோபித்து [வோம்
அமர்செய்தும்	யுத்தம்பண்ணக் கட
எனவந்த	என்று எண்ணிவந்த
அசுரர்	அஸுரர்களுடைய
தோளும்	புஜங்களும்
அவர்தாளும்	அவர்களுடைய கால்களும்
முடியோடு	தலைகளோடு கூட
பொடியாக	சூர்ணமாம்படி
நொடியாமளவு	நொடி நேரத்தில்
எய்தான்	அடித்தவனாய்,

பதம்.	உரை.
வாளும்	நந்தகமும்
வரி	அழகிய
வில்லும்	சார்ங்கமும் [டைய
வளை	வளைந்த வாய்களையு
ஆழி	ஸுதர்சநமும்
கதை	கௌமோதகியும்
சங்கம்	பாஞ்ச ஜந்யமும்
இவை	ஆகிய இந்த பஞ்சாயுதங்களையும் [லே
அம் கை	அழகிய திருக்கைகளி
உடையான்	தரித்தவனான அவன்
நாளும்	ப்ரதிதிநமும்

உறைகின்றநகர் நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணுமனமே! (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மூளவித்யாதி) புகையும்படி அதுக்கடியான அக்கியைச் சிந்திச் சீறிப் "பூசல் பொருமித்தனை" என்று வந்த அஸுரவர்க்கத்தினுடைய தாளைக் குறையா, தோளைக்குறையா, முடியைத்தள்ளா, ஒரு க்ஷணகாலத்திலே எய்தவன். அப்படி இன்னமும், யுத்தத்துக்குப் பரிகரமான வாளும், தர்ஸநீயமான வில்லும், வளைந்த வாயை யுடைத்தான திருவாழியும், கதையும், ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யமும், இவற்றை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவன், அவதாரங்கள் போலே "இப்போது ஸந்நிதியில்லை" என்னவேண்டாதபடி நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம். ... ... (௫)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. "చచాల చాపఞ్చ ముమోచ వీరః - சசாலசாபஞ்ச முமோசவீரஃ" என்று சொல்லுகிறபடியே கெட்டோடின படியைக் கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லிற்றாய், மீளவும் கோபாக்நி மூண்டுவர நிரஸித்த படியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அமர்" என்றதினர்த்தம் (பூசல்) என்றது.

"நாளும்" என்றதுக்கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அவதாரங்களித்யாதி).

மூ.—தம்பியொடுதாமொருவர் தன்துணைவிகாதல் துணையாகமுனநாள்
வெம்பி யெரி கானக முலாவு மவர் தாமினிது மேவு நகர்தான்
கொம்புகுதிகொண்டு குயில்கூவ மயிலாலு மெழிலார் புறவுசேர்
நம்பியுறைகின்ற நகர் நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணுமனமே.(௬)

பதம்.	உரை.
ஒருவர்	அத்விதீய (ஸௌகுமார்ய) ரான
தாம்	தாம்
தம்பியொடு	தம்பியான இளையபெருமாளோடு கூட்
காதல்	தனக்கு ப்ரீதிவிஷயையாய்
தன் துணைவி	தனக்கு ஸஹாயபூதை (பார்யை) யான பிராட்டியை [டு
துணையா	ஸஹாயமாய்க்கொண்
முனநாள்	முன்பு (ராமாவதாரத்தில்) [கொண்டு
வெம்பி	அத்யுஷ்ணமாய்க்
எரி	அழல்வீசாநின்ற
கானகம்	காட்டிலே
உலாவுமவர்	ஸஞ்சரித்த சக்ரவர்த்தித் திருமகன்
இனிது	(பிராட்டியோடே கூடி) உகப்புடனே

பதம்.	உரை.
மேவு	நித்யவாஸம் பண்ணாநின்ற
நகர்தான்	திவ்ய தேசமானது,
குயில்	குயில்களானவை
கொம்பு	கிளைகளில்நின்றும்
குதிகொண்டு	குதித்து [ட்டு)
கூவ	சப்திக்க, (அதைக்கே
மயில்	மயில்களானவை
ஆலும்	நர்த்தநம் பண்ணாநிற்பதாய்
எழில் ஆர்	அழகுடைத்தான
புறவுசேர்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களை யுடைத்தாய்
நம்பி	(கல்யாணகுண) பூர்ணனான ஸர்வேஶ்வரன் [இர
உறைகின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணு
நகர்	திவ்யதேசமாயிருக்கும், (அப்படிப்பட்ட

நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணு மனமே! (௬)

வ்யா.—ஆறாம்பாட்டு. (தம்பியித்யாதி) ஸௌகுமார்யத்துக்கு அத்விதீயரான தாம், தம்பியோடேகூட வெம்பி எரி கானகத்திலே உலாவினராய்த்து. அங்கு ஆலம்பந மென்னென்னில், (தன் துணைவி) பிராட்டியோடேகூடப் போகை நிலவெம்மை தோற்றிற்றில்லையாய்த்து. (க) "தன்னுவெயில் வறுத்த வெம்பரல்மேல் பஞ்சடியால்" என்று-அவள் தனக்கிருக்குமாபோலே. நெருங்கின வெய்யிலை வறுகிற்குமாய்த்து வெவ்விய பரற்களானவை; அவற்றின்மேலே [பஞ்சடியால்] பூவிலே அடியிடிலும் கொப்பளிக்கும்படியான திருவடிகளாலே. [மன்னனிராமன் பின்] அங்கில வெம்மைக்கு நீருப் நிழலு மிருக்கிறபடி.

(வெம்பி யெரி கானக முலாவுமவர்) வெம்மையை யுடைத்தாகி நிலந்தன்னையே விறகாகப் பற்றியெரிகிற காட்டிலே உலாவினவர், அப்பிராட்டியோடே புணர்ந்து வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. (கொம்பு

(க) பெரியதிருமடல்-௫0.

கொம்புகளில் நின்றும் குதித்து, குயில்களானவை, முக்தர் ஸாமகாநம் பண்ணுமாபோலே கூவ, மயில்களானவை ஆட, அழகுமிக்கிருக்கிற பர்யந்தங்களை யுடைத்தாயிருந்துள்ள. (நம்பியுறைகின்ற நகர்) ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகன் வர்த்திக்கிற தேசம். ... (௬)

அந.—ஆரும்பாட்டு. (தம்பியித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலே சொன்ன ராவணவதத்துக் கடியாகக் காட்டிலே யடியிட்டபடியை அநுஸந்தித்த முகத்தாலே, தம்மைப் பேணாதே விரோதிகளை யழித்தபடி யாகையால் வந்த ஆபத்ஸகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பிராட்டி துணையானபடி எப்படியென்ன; இவளுக்குத் தாம் துணையானாப்போலே தமக்கு மவள் துணையாகப் போனாரென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (துன்னு இத்யாதி). "வெம்பரல்" என்கையாலே அதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (நெருங்கின வித்யாதி.)

மூ.—தந்தைமனமுந்து துயர் நந்தவிருள்வந்தவிறல் நந்தன்மதலை
எந்தையிவ னென்றமரர் கந்தமலர்கொண்டுதொழ நின்றநகர்தான்
மந்தமுழவோசை மழையாகவெழுகார் மயில்களாடுபொழில்சூழ்
நந்திபணிசெய்தநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தந்தை	தகப்பனாரான நந்தகோபருடைய	என்று	என்று சொல்லிக்கொண்டு
மனம்	மநஸ்ஸை	அமரர்	தேவர்கள்
உந்து	தள்ளாநின்ற (சோரப்பண்ணுகின்ற)	கந்தம்	பரிமள ப்ரசுரமான
		மலர்	(கல்பக) புஷ்பங்களை
துயர்	(அநபத்யதா) சோகமானது	கொண்டு	ஸம்பாதித்துக்கொண்டுவந்து
நந்த	நசிக்கும்படியாக	தொழ	ஆஸ்ரயிக்கும்படியாக
இருள்	அந்தகாரத்திலே (ஒருவர்க்கும்தெரியாதபடி) [வந்த	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற நகர்தான்,
		முழவு	வாத்யங்களினுடைய
வந்த	(மதுரையில் நின்றும்)	மந்தம்	மந்தமான [டு)
விறல்	மிடுக்கனாய்	ஓசை	கோஷத்தை(க் கேட்
நந்தன்	நந்தகோபருடைய	மழையாக	மேக (முழக்க) மென்று நினைத்து
மதலை இவன்	பிள்ளையான இந்தக்ருஷ்ணன்	கார்	வர்ஷாகாலத்தில்
எந்தை	எமக்கு ஸ்வாமி	எழு	கிளராநின்ற

மயில்கள்	மயில்களானவை [ந	பணிசெய்த	கைங்கர்யம் பண்ணி
ஆடு	ர்த்தநம்பண்ணுகின்		ன [ப்படிப்பட்ட)
பொழில்சூழ்	சோலைகளாலேசூழப்	நகர்	நகரமாயிருக்கும், (அ
	பட்டதாய், [ரசன்		நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு
நந்தி	நந்தியென்னு மோர		மனமே! (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) ஸ்ரீநந்தகோபருடைய ஹ்ருதயத்தைத் தள்ளாநின்ற துஃக்கமானது நசிக்கும்படியாக, ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் கண்ணுக்குத் தோற்றுதபடி இருளிலே வந்த பெருமிடுக்கனை ஸ்ரீ நந்தகோபர் பிள்ளை. "பிறந்தது அங்கேயாகில், மீண்டும்போய் வளர்ந்த தங்கேயாகில், கம்ஸபயத்தாலே நாலுநாள் வளர்ந்த வித்தனையுங் கொண்டு, அறிவு குறைய நின்றார் சொல்லுகை யன்றிக்கே அறிவில் தலைநின்ற நம்போல்வார் இங்ஙன் சொல்லுகிற விதுக்கு ஹேதுவென்?" என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; "நாமேயன்று காணும்; அவதாரகாலத்துக்கு முன்பே அறிவுடையரா யிருப்பாரு மிப்படி சொன்னார்கள் காணும், (௧) 'ஶய்யம் ஃ ஈஷ்மதே ப்ராஜ்ஞ:' அயம் ஸ கத்யதே ப்ராஜ்ஞை:' இத்யாதிகளாலே; அவர்களுக்கு மூலை சுரவா நின்றதாகில் இவன்று ஞஞ்சாநின்றுனுகில் உமக்கிவ்வாராய்ச்சியென் றுன்" என்றருளிச்செய்தார். "நமக்கு ஸ்வாமி இவன்" என்று, தேவர்கள் கல்பகவ்ருக்ஷத்திற் பூக்களைக்கொண்டு ஆஶ்ரயிக்கும்படி நின்ற நகர்தான்;

மந்தமான வாத்யகோஷத்தை மேகத்வநியென்று கருதி, அதுக்கிடாகக் கார்காலத்தில் மயில்களானவை ஆடாநின்றுள்ள பொழில்களாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய். (நந்தி பணிசெய்தநகர்) அந்யபரன் அநந்யபரனு யடிமைசெய்து வர்த்திக்கிறதேசம். அதாவது – நந்தியென்பானொருவன் அக்காலத்தில் அங்கே அநுகூலித்து வர்த்தித்தான்போலே. ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) கீழ்விரோதி நிரஸநத்வாரகமான வளவன்றிக்கே, ஸ்ரீநந்த கோபருடைய அநபத்யதா துஃக்கத்தைப் போக்கின வழியாலே வந்த ஆபத்ஸகத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(துஃக்கமானது) பிள்ளையில்லாத துஃக்கமானது. பெற்றதுமன்றிக்கே தத்து(தஞ்சு)மன்றிக்கே ஔபாதிகமாக நாலுநாளிருந்தானுகில் அநபத்யதா

(௧)

துக்கம்போமோ என்னும் சங்கையைப் பூர்வாசார்ய ஸம்வாத முகேந பரிஹரித்தருளுகிறார் (பிறந்தநித்யாதி). இத்தால்-பெற்றவர்களைப்போலே மூலசரத்தும் இவனும் பரதந்த்ரனாயு்நடத்து திருக்கையாலே அநபத்யதா துக்கம் தீர்ந்ததாகலாமென்று கருத்து. (ஆராய்ச்சி) என்றது - சாஸ்த்ரீயமாய் தத்து(ஸ்வீ)க்கொள்ள வேணுமென்கிற விசாரம்.

தேவதாந்தர பரனை ராஜா அத்தைத் தவிர்த்து பகவத்பரனும் வர்த்தித்தானென்கிறார் (அங்யபர வித்யாதி). ... ... எ)

மூ.—

எண்ணில்நினைவெய்தியினியில்லை யிறையென்றுமுனியாளர்திருவார்
பண்ணில் மலி கீதமொடு பாடியவராடலொடுகூட வெழிலார்
மண்ணிலிது போல நகரில்லையென வானவர்கள் தாமலர்கள்தூய்
நண்ணியுறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எண்ணில்	ஆராயுமளவில்,	அவர்	அவர்களுடைய
நினைவுஎய்து	த்யாநத்தை யடைந்த (த்யாநவிஷயமா	ஆடலொடுகூட	நர்த்தநத்தோடுகூட,
இறை	ஸ்வாமியானவன் [ன)	வானவர்கள்	தேவர்கள்
இனி	இவனைக்காட்டிலும்	தாம்	தாங்கள்
இல்லை	வேறொருவனில்லை	எழில்ஆர்	ஶ்லாக்யமான
என்று	என்று நிஶ்சயித்து	மண்ணில்	பூலோகத்தில்
முனியாளர்	உத்தமதபஸ்விகளான ஸநகாதிகள்[மான)	இதுபோல	இத்தோடொத்த
		நகர்	திவ்யதேசமானது
திருஆர்	அழகுமிக்க (ஶ்ராவ்ய	இல்லைஎன	இல்லையென்று (ஸ்தோத்ரம் பண்ணி)
பண்ணில்	ஸங்கீதத்தில்		
மலி	அதிசயித்திருக்கிற	மலர்கள்தூய்	புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பி(த்து
கீதமொடு	காநத்தோடுகூட	நண்ணி	ஆஶ்ரயித்து
பாடி	ஸ்தோத்ரங்களைச் சொல்லி(நர்த்தநம் பண்ண)		உறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே! (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (எண்ணிலித்யாதி) ஜ்ஞாநதபஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதராய் ஆராயாதே சிலர்களிலே குணியில் குணியுமித்(ந)னை போக்கி, எண்ணில்-ஆராயில், த்யாநத்துக்கு விஷயபூதனான ஈஶ்வரன் இவனையொழிய வேறொருவரில்லையென்று, ஸநகாதிகள் அழகு மிக்கிருந்துள்ள பண்ணில் மிக்க காநத்தோடேபாடி.

அவ்வவருடைய ஆட்டுலோட்டேகூட. (எழிலாரித்யாதி) "பூமியில் பாரதவர்ஷமே உத்தேஶ்யம்; பண்ணின புண்யமானது சாலிலேடுத்த நீர்போலே க்ஷபித்தவாறே முகம் கீழ்ப்படத்தள்ளுகிற ஸ்வர்க்கமு மொருதேசமாய்த்ததோ? கோலின ப(ஃ)லங்களுக்கெல்லாம் ஸாதநா நுஷ்ட்டாநம் பண்ணலாம் பாரதவர்ஷத்தை யொழிய" என்றார்க ளிறே; அப்படியே,பூமிப்பரப்பில் ஶ்லாக்யமா யிருந்துள்ள இந்த நகரத்தோடொக்கக் கடவதில்லை என்று தேவர்கள் புஷ்பாத்யுபகரண ங்களைக்கொண்டு ஆஶ்ரயித்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம். (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (எண்ணிலித்யாதி)ஆக, கீழ் ஆறுபாட்டாலும்-ஆப்த்ஸகத்வத்தை பஹுப்ரகாரமாக உபபாதித் தநுபவித்தாராய், இனி இரண்டுபாட்டாலே- மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யநுபவிக்கக் கோலி, இதில்-ஸாதநாந்தர நிஷ்ட்டர்க்கு உபாஸ்யனுகையால் வந்த மோக்ஷப்ரதத்வத் தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"எண்ணில்" என்கிற யதி(ஃ) பதத்துக்கு ஹ்ருதய மருளிச்செய்கிறார் (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே யித்யாதி).

"பாரதவர்ஷமே உத்தேஶ்யம்" என்றத்தை உபபாதித்தருளுகிறார் (பண்ணின வித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—வங்கமலி பௌவமது மாமுகடினுச்சி புக மிக்க பெருநீர்
அங்கமழியா ரவனதாணை தலைசூடு மடியாரறிதியேல் [ல்
பொங்குபுனலுந்து மணிகங்குலிருள் சீறுமொளியெங்குமுளதா
நங்கள்பெருமானுறையும் நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணுமனமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வங்கம்	மரக்கலங்களால்	அவனது	அந்த ஸர்வேஶ்வர னுடைய
மலி	ஸம்ருத்தமான	ஆணை	ஆஜ்ஞையை
அது	அந்த(பூமிக்கு ரக்ஷக மான)	தலைசூடும்	சிரஸாவஹியாநின்ற
பௌவம்	ஸமுத்ரமானது	அடியார்	தாஸபூதர்
மா	உயர்ந்திருக்கிற [ய	அங்கம்அழி யார்	சரீரநாசத்தை யடை யார்கள்,
முகடின்	அண்டபித்தியினுடை		
உச்சி	சிரஸ்ஸளவும்	மனமே	ஓமநஸ்ஸே! [லி;
புக	வ்யாபிக்கும்படி	அறிதியேல்	(இதை) அறிவாயாகி
மிக்க	பொங்கிவாராநின்ற	பொங்கு	பெருகாநின்ற
பெருநீர்	(ப்ரளயகால) மஹா ஜலத்திலும்,	புனல்	ஜலமானது
		உந்து	ஒதுக்காநின்ற

மணி	ரத்நங்களில் நின்றும் புறப்பட்டதாய்	உளது	வ்யாபியாநின்றதாய்,
கன்குல்	ராத்ரியிலே யுண்டா[ன]	நங்கள்	நமது
இருள்	அந்தகாரத்தை	பெருமான்	ஸ்வாமியானவன்
சீறும்	கோபியாநின்ற (போக்காநின்ற)	உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணு நிற்பதான
ஒளி	காந்தியானது		நந்திபுரவிண்ணகரம் என்னு மனமே! (கூ)
எங்கும்	ஸர்வதேசத்திலும்		

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (வங்கமித்யாதி) மரக்கலங்களால் மிக்கிருக்கிற கடலானது, பாடிகாப்பாரே களவுகாணுமாபோலே பூமிக்கு ரக்ஷகமாக இட்டுவைத்த இதுதானே அண்டபித்தியளவும் சென்று நூக்கும்படி மிக்கஜலத்தில், அவனுடைய வார்த்தையை சிரஸா வஹிக்கக்கடவ சேஷபூதரானவர்கள், ப்ரளயாபத்துக்கு ஹேதுவான கர்மமநுபவியார்கள்; (க) "ஸர்கேபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச - ஸர்க்கேபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே நவ்யதந்திச" என்கிறபடியே. (அறிதியேல்) சைதந்யப்ரஸரத்வாரமாகில்.

(பொங்கித்யாதி) பெருகின நீரானது கொடுவந்து தள்ளுகிற ரத்நமானது ராத்ரியிலிருளைத் தன்கிரணங்கொண்டு தள்ளுகிற ஒளி எங்குமொக்கப் பரந்திருக்குமாய்த்து. (நங்கள் பெருமானுறையும்) பராவஸ்த்தை நித்யஸூரிகளுக்காயிருக்கும்; வ்யூஹம் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் பரிபவத்தைப்போக்கவாயிருக்கும்; அவதாரங்கள், ஶ்ரீவஸுதேவர் சக்ரவர்த்திகள் தொடக்கமான பாக்யாதிகருக்காயிருக்கும்; பிற்பாடரான நம்போல்வார்க்காயிருக்குமிறே உகந்தருளின நிலங்கள். நித்யஸூரிகளு மிங்குவரும்போது குறைவாளராய் வரவேணும்; அந்த(ஸ்)ர்க்கு வைத்தசாலையில் விழித்தார்க்கு வரும்போது கண்ணை மறைத்து வரவேணுமிறே. ... ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு (வங்கமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-உபாஸ்யநிஷ்டையால் வந்த மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யருளிச்செய்து, ப்ரபத்த்ய நிஷ்டையால் வந்த மோக்ஷ ப்ரதத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஆனை தலை சூடுமடியாராவார் - (க) "வார்த்தை யறிபவர்" என்கிறபடியே ஶ்லோகார்த்த நிஷ்டரென்றிறே திருவுள்ளம்.

நமக்கானபடி எப்படி, அங்குள்ளாரு மிங்கு வருவர்களே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நித்யேத்யாதி). (குறைவாளராய்) என்றது - தங்கள்

(க) கீதை-௧௪-௨. (க) தி-வாய்-எ-ரு-௧௦.

வேஷத்தை மறைத்து மநுஷ்யாதி வேஷத்தைக் கொண்டென்கை. வேஷம்மாறி வரவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அந்தர்க்கித்யாதி).

மூ.—

நறைசெய்பொழில்மழைதவழும் நந்திபுரவிண்ணகரம்நண்ணியுறையு
உறைகொள்புகராழி சுரிசங்கமவையங்கையுடையானை யொளிசேர் [ம்
கறைவளரும் வேல்வல்ல கலியனொலி மாலையிவையைந்துமைந்தும்
முறையிலிவை பயிலவல வடியவர்கள் கொடுவினைகள்முழுதகலுமே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

—oo—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நறைசெய்	தேனையுடைய	ஒளிசேர்	புகரையுடைத்தாய்
பொழில்	சோலைகளிலே	கறைவளரும்	ரக்தக்கறைமிக்கிருந்து
மழை	மேகங்களானவை	வேல்	வேலாயுதத்தை [ள்ள
தவழும்	ஸஞ்சரியாநின்ற	வல்ல	ஆளவல்லரான
நந்திபுர விண்ண	நந்திபுர விண்ணகர	கலியன்	ஆழ்வார்
கரம்	மென்னும் திவ்ய	ஒலி	அருளிச்செய்த
நண்ணி	கிட்டி [தேசத்தை	இவை	இப்படி விலக்ஷணமா
உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணு		யுள்ள [மான
	கின்றவனாய்	மாலை	சப்தஸந்தர்ப்ப ரூப
உறைகொள்	உறையிலே யிடப்பட்	இவை	இந்த [யும்
	டதாய் [தான	ஐந்தும் ஐந்து	பத்துப் பாசுரங்களை
புகர்	தேஜஸ்ஸை யுடைத்	ம்	
ஆழி	திருவாழியும்	முறையில்	க்ரமத்திலே (உத்தே
சுரி	சுழியையுடைத்தான		ஶ்யபுத்தியாலே)
சங்கம்	சங்கும் (ஆகிய)	பயிலவல	அப்யஸிக்கவல்ல
அவை	அந்த திவ்யாயுதங்களை	அடியவர்கள்	சேஷபூதர்களுடைய
அங்கை	அழகிய திருக்கையி	கொடு	க்ரூரமான
	லே	வினைகள்	பாபங்கள்
உடையானை	உடையனை ஸர்வே	முழுது	ஸம்பூர்ணமாக
	ஶ்வரன்விஷயமாக	அகலும்	நீங்கிப்போம். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (நறைசெயித்யாதி) மதுமிக்கபொழி [illegible]ங்கள் வந்து ஸஞ்சரிக்கிற ஸ்ரீநந்திபுரவிண்ணகரிலே[illegible] நித்யவாஸம்பண்ணுவதும் செய்து, விரோதிநிரஸநத்துக்குத் திருமங்கையாழ்வார் கையில்வேலுண்டானபின்பு திருவாழிஉறையிட்டிருக்குங்காண். உறைகொண்டிருப்பதாய் புகரையுடைத்தாயிருக்கிற திரு

வாழிதொடக்கமான திவ்யாயுதங்களை அழகிய திருக்கையிலே யுடைய வனைக் கவிபாடிற்று. (ஒளிசேர்கறைவளரும்) உறையில்கிடக்க அவஸரமில்லையாய்த்துத் திருமங்கையாழ்வார் வேலுக்கு; சத்ருநிரஸநம் பண்ணிக் கறைகழற்ற அவஸரமின்றிக்கேயிருக்கும்; இப்பத்தையும். (முறையிலிவைபயிலவல) "நண்ணுமனமே" என்று உத்தேஸ்யமாக ச்சொன்ன தேசமாகையாலே இவ்விடம் நமக்காஸ்ரயணிய ஸ்தலம் என்னும் ப்ரதிபத்தியோடேகூட அப்யஸிக்கவல்ல அடியவர்களுடைய, க்ரூரமாய் அநுபவித்தாலல்லது நசிக்கக்கடவதன்றிக்கே யிருக்கிற பாபங்கள் ஸவாஸநமாகப்போம். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (நறைசெயித்யாதி) "உறைகொள்" என்று திருவாழிக்கு விசேஷண மிடுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விரோதி யித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அருசாம்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முடிந்தது.